

DÖRNYEI KÁLMÁN

A Fekete Egy

1.

Az esőcseppek monoton litániája a parasztházak dohos falain a magárahagyatottságot, a halállal való kilátástalan és mindenképpen kudarcra ítélt harcot visszhangozta.

A faluban lassanként kialudtak a kései virrasztók mécsesei. A település szélén egy magányos, szürke faépület árválkodott két domb közé ékelődve. Parányi ablakain keresztül egy kandalló gyér fénye szűrődött ki az éjszakába. A tűzhelyről füst szállt fel, kellemetlen szaggal megtöltve az egyetlen szobából álló házat.

A félhomályos helyiségben ketten tartózkodtak. Egyikük középkorú nő volt, túl a negyvenen. A fáradságos munkával töltött hosszú évek keserű nyomot hagytak az arcán. A kandalló meleg falának támaszkodva védte remegő testét a hűvös éjszakától, és közben a sarokban gubbasztó sovány fiút figyelte.

A gyerek néhány fabábuval játszadozott. Egymás után tologatta a bábukat, és hevesen artikulált. Hol morgott, hol kiáltozott, észre sem vette, hogy szájából nyála a földre csöppen. Megragadott egy, a többinél sokkalta nagyobb figurát, majd egy lovagnak kinevezett kis fadarabra támadt az *óriással*.

Az anya figyelmesen kémlelte a fiát, és látta, hogy a gyerek a kis fadarabot feldönti, majd nem foglalkozik vele tovább. Az óriás győzött!

A fiú egyre jobban belelendült a játékba. A bábuk össze-vissza repkedtek és gurultak a földön, mígnem csak egyetlen kis fehér lovag maradt talpon, szemben a kétszer nagyobb óriásszörnyel.

– Segíts Jótündér! Segíts, hogy bosszút állhassak elesett társaimért! – kiáltotta a fiú, majd szabad kezével megmarkolta az óriást és gúnyosan felcacagott a nevében. Hogy a jó vagy a gonosz győzött-e, nem derült ki, mert kinyílt az ajtó, és egy férfi jött be átnedvesedett, sáros gyapjúzekében.

– Minden rendben? – kérdezte az asszony izgatottan.

A kisfiú az apjához szaladt, és a karjaiba ugrott. A férfi megragadta erős kezével, majd a mellkasához szorította.

– Hogy van az én kis lovagom? Már régen az ágyban lenne a helyed. Holnap kemény munka vár ránk a földeken. Szükségem lesz a segítségedre.

– Történt valami? – kérdezte megint az asszony.

A férjjen látszott, hogy feszélyezve érzi magát. Letette a gyereket, s idegesen válaszolt.

– A birkatolvajok üldözésére indultunk, mint ahogy azt megüzentem. A kaszárnyaparancsnok szerint koboldok voltak a tettesek, és ez akár igaz is lehetett volna, hiszen a fránya népség az utóbbi időben nagyon elszaporodott a környéken. Az egész út alatt rossz előérzetem volt, mondtam is a többieknek, legyenek óvatosak, de nem voltunk elég éberek, bekövetkezett a legrosszabb, amitől tartottam.

A férfi nyagot nyelt és megtörölte verejtékező homlokát.

– Az Öreg Tod leszakadt tőlünk, elmaradt, és csak a kiáltására figyeltünk fel. Visszarohantunk hozzá. Én láttam meg először. Egy tisztás szélén feküdt... Valami töből leharapta mindkét lábát, szét volt szabdalva, úgy nézett ki, mint... mint... az ekével felszántott föld, és a legszörnyűbb az egészben az volt, hogy még élt szegény. Soha sem fogom elfelejteni azt a rettegő szempárt.

Az asszony gyorsan odalépett a férjéhez.

– Ne a gyerek előtt. Oly kicsi még – suttogta.

– Pedig jobb lesz, ha minél előbb hozzászokik a halál gondolatához. Sokszor fog még szembesülni vele. Sajnos ilyen a világ, amiben élünk – mondta érzéstelenül, majd rögtön meg is bánta rideg szavait, és megsimogatta fia homlokát. A gyereken azonban semmilyen érzélem nem mutatkozott meg.

– Mi ölte meg Tod bácsit? – kérdezte vékony hangján.

– Már nem volt ereje megmondani. Annyi bizonyos, hogy nem koboldok voltak. Valami szörnyű fenevad rejtőzhet az erdő mélyén. De ne izgulj fiam, a faluba biztos nem mer bejönni. A birtokúr majd gondoskodik az elpusztításáról. Most pedig feküdj le, hogy holnap ne legyél kialvatlan!

– Én majd megölöm a szörnyet! – hengegett a kölyök.

– Elhiszem, de most mars az ágyba!

– Jó éjt, anyám! Jó éjt, apámuram!

– Jó éjt, Raul!

Az alig tíz éves fiú, akit Raulnak hívtak, és a Drakbar családból származott, hősi kalandokról ábrándozva feküdt le szalmaágyára, de nem tudott elaludni. Felzaklatták a történetek. A fekhelyén forgolódva várta a napfelkeltét. Nem az Öreg Tod halála nem hagyta nyugodni, hiszen alig ismerte őt, birtoka valahol a falu másik oldalán terült el. A fiúban a bosszú szele forrongott, a kaland lehetőségének közelsége mámorosította el és járta át testének minden egyes porcikáját. Egy ismeretlen szörnyeteg ólálkodik a falu környékén, és szedi áldozatait. Az emberek félnek tőle. Neki kell megállítania, és megvan hozzá a megfelelő eszköze: a kard a vízmosás eldugott barlangjában, melyre hét éves korában lelt rá. Nem szólt róla senkinek sem, titkát immáron három éve őrizte. Attól tartott, hogy az apja, amint tudomást szerzett volna róla, rohant volna a piacra vagy a kaszárnyába, hogy eladja. Holnap, ha felkel a nap, el fog menni a barlangba, és a szörny keresésére indul. A gondolattól megremegett. Egyedül kint az erdőben a szörnyre vadászva míg a szörny órá. Mi lehet az? Egy óriási kobold, farkasember vagy ghou? Nem tudta, hogy mivel kell majd szembeszállnia és félt az ismeretlentől, de az ifjú Raul Drakbarnak a félelem nem olyan érzélem volt, mint amit a falubeliek számára jelentett. A félelem, részéről olyan becses kincs volt, mint az öröm, mely kibillentette egyhangú és változásra reménytelen élete kerékvágásából. Mert még csak tíz éves volt, de sejtette, hogy egy életen át tartó kínkeserves munka vár rá földesura szolgálatában. Most talán, ha legyőzi a szörnyeteget, egy lovag, egy nemes úr vagy maga az alispán felfigyel rá, s néhány év múlva fegyvernök lehet. Akkor pedig meglesz rá a lehetősége, hogy kitanulja a fegyverforgatás mesterségét, és

felkerüljön Karavanba, a királyi fővárosba, melyről annyi különös mesét hallott. Egyszer talán majd a király személyes testőrségének is tagja lehet.

Nem türtőztethette tovább magát, felkelt az ágyból és felöltözködött. Egyszerű ruhája volt, mely a hideg elől sem nagyon védte meg. Az ajtóhoz lopakodott, majd visszanézett alvó szüleire. Jobb is, hogy most indul el. Ha nem találja meg a szörnyet, még visszaérhet apja ébredése előtt, és így megúszhat egy kiadós verést. Remegő kézzel kinyitotta az ajtót, és hangtalanul elhagyta a házat. Örült annak, hogy a peremvidéken laknak, mert kisebb volt az esélye, hogy felfedezi egy álmatlanságban szenvedő helybéli. Majom módjára fűgén megmászta a dombot, majd tíz perccel később leszaladt a lankás oldalon egészen a vízmosáshoz. Ruhája átnedvesedett, lába fázott a hideg víztől. A sás és a nádas kísértetiesen mozgott előtte. Megszaporázta lépteit, aminek következtében a nád több helyen felhorzsolta a lábát, de végül odaért az aljnövényzet által elrejtett hasadékhoz, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Négykézlábra ereszkedett, hogy bearaszolhasson a szűk nyíláson. A járat enyhén emelkedett, és egy kisebb terembe torkollott. A fiú korábbi emlékei alapján tájékozódott, mert a barlangban teljes sötétség uralkodott. Alig tudta kivárni a pillanatot, amikor végre megérinthei fegyverét.

A kard ott volt, ahol régebben hagyta. Megmarkolta, és a hideg fémet szorítva legyőzhetetlennek érezte magát. Egy mámoros pillanat erejéig IV. Armagennon testőre volt. Valódi kardot tartott a kezében, az igazi harcosok fegyverét. Nem kaszát, fejszét vagy cséphadarót, mellyel apja és szegény nagyapja védte meg magát, ha az ellen rajtuk ütött. Hosszúkard volt nála, nem jobbágyfegyver. Bár a sötétségtől nem lehetett látni, Raul képzeletében egy gyönyörűen megedzett, aranyozott, ezeréves törpe rúnáktól csillogó, az Ősidő hatalmas mestereinek kiváló munkáját hirdető remekmű volt. Azonban ezek csak egy kisfiú gyerekes ábrándjai voltak. A kard valóban régi volt, de a kor jócskán kikezdte törhetetlenségét, az ütött-kopott rozsdás fegyver harcban már nem állta volna meg a helyét. Viszont Raul Drakbar még fiatal volt, eképpen álmodozó és optimista, nem ismert lehetetlent. A barlang szájánál felnézett az égboltra, és a mozdulatlanul tespedő felhők egyikére szegezte tekintetét. Magasba rántotta a kardot, és elkiáltotta magát:

– Légy áldott Harcnak és Háborúnak Istene!

Megmagyarázhatatlan bizsergés futott át testén egészen a feje búbjáig, és most a felhők áztatta eget szemlélve igazán érezte, hogy él, és hogy Isten vele van. De az érzés savanykás szájízt hagyott maga után. Mesmer atya, a falu egyik klerikusa jutott az eszébe. Raul gyóntatópapjának szigorú képére és szavaira emlékezett vissza: A mi Istenünk az Élet és a Termékenység Istene, aki békét hoz a házba, új életet a termékeny nőbe, termést a terméketlen földre, ezért tiszteld és áldd Őt, más Isten nevét szádra ne vedd!

A fiú büntudatot érzett, és arra gondolt, hogy hazamegy. Aztán a távoli erdő sötét tengerére meredt, mely delejezően csalogatta magához, hívta őt, és nem állhatott ellen neki. A termőföldeken és a mezőn átszaladva hamarosan elérte az

első fákat. Nem ismerte mindegyik fafajta, voltak közöttük óriási tölgyek, melyek egyenesen a magasba törtek, kicsiny tömzsi fák mély üregekkel, és akadtak rémisztő alakzatokat magukra öltő, göcsörtös torzszülemények, melyeknek vonagló ágai alatt csak félve mert elosonni. Apja meséiben nemegyszer meglevenedtek ezek a fák, gyilkos emberevő entekké változva.

A fiú mindkét kezével a kardot markolta, de a nehéz fegyver cipelése egyre több erejét emésztette fel. Kémlelt és hallgatózott, azonban semmi szokatlant nem vélt felfedezni. Az egyre sűrűsödő aljnövényzet akadályozta a mozgásban. Az apró ágak recsegése és léptei alatt az avar sercegése miatt szorongás fogta el, attól félt, hogy a túlzott zaj leleplezheti, illetve nem tud majd időben felfigyelni a lehetséges veszélyre. Hirtelen megtorpant. Felzavart madárraj húzott el a lombkoronák fölött. Raul jobbról is, balról is neszezést hallott az aljnövényzet felől. Apróbb állatok szaladtak arra, amerre a madarak is repültek. A fiú egyelőre nem mozdult, nem tudta eldönteni, hogy elfutni próbáljon-e vagy inkább elrejtőzni. A közelben valami felvisított, olyan volt, mintha egy disznót vágtak volna le. Aztán mély torokhangú morgás és hörgés zaját hozta a szél. Raul Drakbar még sohasem hallott ilyen iszonyatos hangot. A szörny, amelyre vadászott, ott volt tőle néhány lépésnyire, s a hangokból ítélve éppen egy vadkant marcangolt szét. Önkéntelenül remegni kezdett egész testében, szíve dobogását a fejében érezte. Megpróbálta visszafojtani a lélegzetét, mintha ott sem lett volna, de nem sikerült neki. A mindent átható rettegéstől egyre hangosabban lihegett. Már egyáltalán nem vágyott a vadászatra és a hírnévre, otthon szeretett volna lenni. Szerette volna elhinni, hogy csak álmodja az egészet. Minden bátorsága elszállt, tekintete ide-oda ugrált, a szörnyeteget kereste a növények szövevényében. Csontropogással vegyes krákogást és szörcsögést hallott, nem tudta megállapítani, milyen messziről. A lény felhördült, amibe beleremegtek a fák levelei és a parányi kisfiú is. Raul érezte, hogy nem szabadna megmozdulnia, de ösztönei fölébe kerekedtek. Ha egy helyben marad, talán megúszhatta volna, de Raul, amilyen gyorsan csak tudott, megfordult, és lélekszakadva rohant a sűrű aljnövényzettől akadályozva faluja felé. Futott, és egy pillanatra azt hitte, hogy megmenekült. Aztán meghallotta a csörtetést. Bármilyen is üldözte őt, óriási lehetett, a föld ütemesen remegett meg a lépteitől. A fiú nem mert hátranézni, míg el nem érte az erdő határát. Ott aztán megtorpant egy pillanatra, és elordította magát:

– Lassú vagy! Sosem fogsz elkapni!

Ha Raul sejtette volna, hogy eddig a fák lassították le a szörnyeteget, akkor eszébe sem jutott volna megállni. A kettétört fatörzsek zaja egyre közelebből hallatszott, ami arra készítette, hogy ne vesztelgesse tovább az időt. Átrohant a csillagos ég megvilágította mezőn. A bokrokat kerülgetve megbotlott egy gyökérben, és elesett. A bestia ott csaholt mögötte mindössze néhány lábra; vészjósló morgása felért egy medve bömbölésével. Raul anélkül, hogy hátrapillantott volna, felpattant, és futott tovább. A termőföldre közelítve rádöbbsent, hogy nem érheti el a falut. A menekülés egyetlen útját választotta. A

barlang szája csak pár lépésnyire volt tőle, mégis örökkévalóságnak tűnt, mire átjutott a vízmosáson és bevetette magát a hasadékba. Olyan gyorsan kúszott, hogy a hegyes kövek felhorzsolták könyökét és térdét.

A fenevad nekicsapódott a barlang falának, de nem fért be.

Raulban tudatosult, hogy szánalmasan vonít. Mérges lett magára, de dühe azon nyomban elenyészett, mert rájött, hogy a kardját mindvégig magánál tartotta. A fegyver bátorsággal töltötte el, és akkora erőt adott számára, hogy elhatározta, az üldözője szemébe fog nézni. A kijárat felé araszolt, és kikukucskált a hasadékon.

Közvetlen a barlang szájánál egy hegyi óriás üldögélt a csillagos eget bámulva.

A vörösen izzó szempár és a hegyes szemfogak látványa önmagukban is borzalmat keltettek, a bal szem alatt húzódó mély furunkulusok már nem sokat ronthattak az összképen.

Rault nyughatatlan természete cselekvésre készítette. Szinte követhetetlen volt a mozdulat, mellyel előrevetődött, és az óriás felé dőft.

A bestia az utolsó pillanatban kapta félre a fejét, de a kard így is átdöfte a bal fülét, s leszakította, amikor Raul visszarántotta a fegyvert. Az óriás felvisított, egyik kezét vérző fejéhez szorította, míg a másikkal a fiú után kapott.

Raul azonban addigra visszaugrott a barlangba, és egészen a járat végéig hátrált. Az, hogy képes volt megsebezni az óriást, végképp eloszlatta félelmét. Viszont, ahogy sokáig ült a hideg falak között, ráébredt, hogy fázik, torkát pedig szomjúság mardossa. A szörny kint még javában tombolt, bömbölt, szavai egybefolytak. Az egyetlen, ami határozottan kivehető volt és többször is megisméltődött, a "Golota" szó volt, amiről Raul úgy vélte, hogy a neve lehet. Ahogy egyre telt az idő, szülei jutottak az eszébe, apja haragos arcára gondolt, és szorongás fogta el. Vajon mekkora türelemmel rendelkezhet egy óriás? Mikor unja meg a várakozást, és áll odébb? Kétségek közt őrlődött, nem tudott megnyugodni. Aztán felfigyelt arra, hogy a szörnyeteg már jó ideje nem szólalt meg. Lehet, hogy elment? És ha még mindig lesben áll? Túlságosan félt, képtelen volt kimenni, hogy meggyőződjön róla.

Lassan hajnalodni kezdett. Először azt hitte, hogy képzelődik, aztán újra hallani vélte a hangokat. Valahol messze, a távolban a nevét kiabálták. Négyen-ötven lehettek. A fiú felismerte a hangok alapján, hogy apja is közöttük van. Felugrott ültéből, és a kijárat felé rohant, majd megtorpant, hiszen az óriás még ott rejtőzhetett.

– Segítség! Segítség! – ordította többször is.

– Hol vagy?! – hallatszott a kérdés kintről.

– A vízmosásnál! Lent a domb lábánál egy barlangban!

– Ne mozdulj! Mindjárt ott leszünk!

Raul megkönnyebbülten lélegzett fel, de nyugalma csak egy pillanatig tartott.

– Vigyázzatok! Egy hegyi óriás lehet a közelben! – kiáltotta, amire a válasz csak egy gyors "Sietünk!" volt.

Nem tudta eldönteni, mit tegyen. Kifusson vagy bent maradjon? Szédülni kezdett az idegességtől, aztán meghallotta apja izgatott hangját a bejárat felől.

– Ott vagy, Raul?

– Igen – válaszolta erőtlenül. Kiszaladt a szabadba. Bármennyire is küzdött ellene, szemét könnyek lepték el, elhomályosították látását – Apám!

Átölelte apját, úgy zokogott.

– Ne haragudj!

– Az a fontos, hogy nem esett bajod – mondta meghatódottan idősebb Drakbar, és megsimogatta fia buksiját. Szólni akart még, de Raul szípigva közbevágott.

– Egy hegyi óriás. Egy hegyi óriás ölte meg Tod bácsit. Engem is majdnem elkapott.

Az idősebb Drakbar mellett álló férfi dühös szemeket meresztett rá.

– Miről karattyolsz te gyerek? Még hogy óriás! Jó, hogy nem mindjárt sárkány – hordta le rekedtes hangján a férfi, aki a kaszárnya parancsnoka volt.

Rideg szavaitól Raul apja dühös lett.

– Setmore, a fiam nem szokott hazudni! Jobban tenné, ha komolyan venné, amit mond.

A kaszárnyaparancsnok makacs és büszke ember volt. Ki nem állhatta, ha rendreutasítják. Morcosan így szólt:

– Legalább két nemzedék óta nem láttak errefelé óriást. Az efféle szerzetek lent élnek messze délen, túl az erdőn, a hegyeken és a mocsarakon. Nem jönnek az emberlakta vidékre. Mit is keresnének itt?

– Tehát azt állítja, hogy a fiam hazudik?

Setmore szája mosolyra húzódott.

– Erről szó sincs. A fia nyilván egy átlagosnál nagyobb termetű zsványt látott az erdőben kószálni, és attól ijedt meg. Tudja milyenek a gyerekek. Fantáziálnak, szeretnek nagyot mondani.

– Maga szerint egy közönséges csavargó tépte szét az Öreg Todot?

A kaszárnyaparancsnok arcáról eltűnt a mosoly.

– Lehetett akár egy medve is – mondta halkan.

Raul apja csak legyintett, és a fejét csóválta.

Ekkor a fiúnak eszébe jutott a fegyver, amit a barlangban felejtett. Berohant érte, majd visszatérve megmutatta nekik.

– Odabent találtam. Levágtam vele az óriás fülét. Látják a vért a pengén? A fülnek is valahol itt kell lennie.

Setmore gondterhelt arcot vágott.

A rövid párbeszéd alatt az egyik fiatal katona körbejárta a terepet. A vízmosás szélén egy bokor előtt megtorpant.

– Elnézést, kaszárnyaparancsnok úr! Ezt nézze meg, uram!

Izgatott szavait hallva köré gyűltek mindannyian. Észrevették az aggodalom tárgyát. Az agyagos, víz áztatta földön mély nyomokat hagyott maga után az óriás.

– Látják, igazam volt! – szólalt meg Raul győzelemittasan.

A fiatal katona homlokára verejtékcseppek ültek. Szaggatott beszéde elárulta elhatalmasodó idegességét:

– Akinek ekkora lába van, az kétszer akkora lehet, mint én.

Setmore félig összehúzott sunyi szemével kémlelte a tájat, a domboldalt és a mellettük húzódó nádat. Aztán a két beosztottjára nézett.

– Lehet, hogy még itt rejtőzik, és minket figyel. Egy óriás nem akármilyen. Egy hadsereg kell az elpusztításához.

Tipikus setmore-i mondat volt ez. A kaszárnyaparancsnok leginkább úgy tudta eloszlatni saját félelmét vagy akár csak zavarát, hogy áthárította azt egy másik emberre. Most, hogy rémült beosztottjai szemébe nézett, tökéletesen megnyugodott.

– Legjobb lenne, ha visszamennénk a faluba – szólalt meg idősebb Drakbar.

Setmore határozottan bólogatott.

– Visszatérünk a faluba. Nem kockáztathatom az életeteket.

2.

Az erdő gondosan megművelt szántóföldeket ölelt körül, melyek mögött apró faházak nőttek ki gombaként a földből. A templom meg a kaszárnya kőépületével együttesen Zöldhegynek nevezték őket. A földesúr ormótlan vára a távolból nyáját figyelő kutyaként meredt komor bástyáival a tájra.

Zöldhegy akár város is lehetett volna. Temploma szépségével lenyűgözött minden arra vetődő vándort. A birodalom néhány egyháza tyja bizony irigykedve gondolt a zöldhegyi plébánosra. Még a földesúr ükapja építtette a falu méretéhez képest aránytalanul nagy templomot, hogy ezáltal is elősegítse hön szeretett termékenységgpap öccse prefektusi kinevezését. Azonban a falu Karavantól a lehető legtávolabb feküdt, az ország déli csücskében. Messze nyugatra Larkin vad barbárjainak pusztái terültek el, délre pedig csak az érintetlen erdő burjánzott, titokzatos, kísértet-lakta, ismeretlen mocsaraival és az Orm a megmászhatatlan, halálos hegycúcsaival. Így Zöldhegy kívül esett a vándorkereskedők szokásos útvonalán. Karavan s a másik két nagyváros intrikái, cselszövései elkopva a hosszú, rossz utakon, nem jutottak el a peremvidékig. A falu lakói még azt sem sejtették, hogy hazájuk, a Mongor Birodalom komoly megpróbáltatások előtt áll, melyek akár az ország összeomlásához is vezethetnek. Zöldhegy élte nyugodt, csendes életét földesuruk szigorú felügyelete alatt.

Raul szülei pirkadattól napnyugtáig dolgoztak. Míg idősebb Drakbar a földet művelte, addig a felesége ruhákat varrt és ellátta a házimunkát, amiben Raul is nagy segítségére volt. Kicsiny birtokukat szinte csak akkor hagyták el, ha elkerülhetetlen volt, hogy bemenjenek a faluközpontba. Ilyen eseménynek számított többek között a hétvégi miselátogatás.

Raul boldog volt, hogy apja nem büntette meg felelőtlen éjszakai kalandjáért. Később azonban szembesülnie kellett vele, hogy a kardját nem tarthatta meg – apja elcserélte azt néhány baromfira –, és a kiadós verést is csak azért úszta meg, hogy másnap keményen dolgozhasson kint a földeken. A családnak egyetlen lova volt, de az is öreg és beteges, nem bírt egyedül megbirkózni a nehezen forgatható talajjal. Ezért míg az egyik Drakbar az eke szarvát markolta, a másik a lovat húzta, segítve neki keresztüljutni a göröngyös földön. Az óriásnak hírehamva sem volt, pedig a birtokúr katonái egy teljes napon keresztül a falu környékén poroszkáltak, ellenőrizve minden egyes búvóhelyet. Ez a tény azonban nem nyugtatta meg Raul apját. Kivételesen még jóval sötétedés előtt abbahagyta a munkát és hazatértek.

Raul lefekvés előtt lecsutakolta a lovat. Bevezette a ház mögötti istállóba, mely kamraként is szolgált, majd elköszönve szüleitől, aludni tért. Mielőtt elnyomta az álom, még hallotta apja anyjához intézett dicsérő szavait.

– Büszke lehetsz a fiadra, asszony. Olyan szívós és kitartó, hogy a földeken a falu bármelyik férfijával felvehetné a versenyt. A munka meghozza majd gyümölcsét. Egyszer még sokra viszi a fiunk!

Raul apja ebben az egyben nem is tévedett, bár ő kijelentése kapcsán arra gondolt, hogy fiának talán szebb háza lesz, több lova, jószága, és kétszeresen, netán sokszorosan nagyobb birtokot mondhat majd magáénak.

Raul is elcsípte még apja utolsó szavait. Álmában a Mongor Birodalom fővárosának kikövezett utcáin barangolt tüzes csataménje hátán, talpig vértbe öltözve, IV. Armagennon lovagjaként.

Azonban az Istenek akarata vagy egyszerűen csak a sors úgy hozta, hogy egyikük látomása sem válhatott valóra.

***

Raul a kakas kukorékolására ébredt fel. A felkelő nap, Radan Lángja, még alig-alig bújt elő a dombok mögül. Csak öt órát aludt, mégis frissnek, kipihentnek érezte magát. Boldog volt, mert emlékezett a múlt éjszaka átélt lenyűgözően valóságos álma, mely ha csak rövid időre is, de csodálatos élménnyel ajándékozta meg.

Lerúgta pokrócát, majd kiszaladt az istállóba megetetni a lovat és a néhány baromfit.

– Szép paripa vagy te, Ostoros! De azért remélem, hogy a harci ménem még nálad is szebb lesz, ha hűség dolgában nem is veheti majd fel veled a versenyt – mondta mosolyogva Raul, és megsimogatta Ostoros fejét, aki nagy szemével úgy meredt rá némán, mintha minden szavát megértette volna. Mikor hozzájuk került, a háta néhai részeges gazdája ostorcsapásaitól véresre volt verve. Hosszú időbe telt, míg Raul és apja begyógyította sebeit. Ha sérüléseit mára már csak mindössze néhány heg jelezte is, a fiú által ráruházott név, az egykoron elszenvedett fájdalmairól árulkodott.

Visszatérve a házba, anyja már reggelivel várta. Szaporán bekanalazta a szárocaszemekkel ízesített kását, majd magára öltötte díszruháját. Az öltözék ugyanolyan durva posztóból készült, mint bármely másik ruhaneműje. Csupán az különböztette meg a többitől, hogy felületét nem csúfította el szakadás vagy foltozás nyoma.

– Iparkodj, mert elkésünk az istentiszteletről! – szólalt meg apja már az ajtóban állva.

Raul nagyon kedvelte a hétnek ezt a napját. Mint szinte kivétel nélkül mindenki a faluban, ő is nagy örömét lelte a templomjárásban. Vonzódott a természetfölötti dolgokhoz, és fiatal kora ellenére gyakran elgondolkozott az Istenségek mibenlétén. Habár lázongó lelke tiltakozott az ellen, hogy csakis a Termékenység Istenét vallja egyetlen és mindenható urának, azt el kellett ismernie, hogy a zöldhegyi templom látványos külseje és szemkápráztatóan díszes templomhajója lenyűgöző hatással volt rá.

A templom közelébe érve egyre több ismerőssel találkoztak. A járókelők között felfedezte Zegiust, a kovács fiát, aki családja kíséretében szintén az istentiszteletre tartott.

Zegius nagydarab, széles vállú, Raullal egyidős gyerek volt. A két fiú gyakran játszott együtt katonásdit. Ilyenkor Zegius mindig Raul szolgáját alakította, néha pedig a gonosz szörny szerepét töltötte be. Raul barátja jóval erősebb volt, mint ő, mégis hallgatott – sőt felnézett – rá. Talán azért, mert tetszett neki Raul kezdeményezőkézsége, határozott fellépése, ami mérhetetlen segítőkészséggel és felebaráti szeretettel párosult. Zegius, kovácssarjként nagyobb tiszteletnek örvendett a környékbeli gyerekek között, mint az egyszerű parasztcsaládból származó Raul, annak ellenére is, hogy csak negyedszülött volt, vagyis várható vagyonára nézve szegényebbnek számított a Drakbar fiúnál is. Raul testvérei még csecsemőkorukban meghaltak, így ő volt a Drakbar családnál a leendő egyedüli örökös, azonban a kovácsmesterség a falu lakóinak a szemében sokat jelentett, a legnemesebb mesterségek közé sorolták.

Zegius is felfigyelt Raulra. Közös titkos kézjelzésük révén tudatta, hogy a mise után beszéde van vele.

Zegiusék beléptek a templomba, Raul szülei pedig szóba elegyedtek néhány helybélivel.

Raul szótlánul és türelmesen várta az unalmas beszélgetések végét, melyben az ő óriásos kalandján, majd az időjárás és a termés megtárgyalásán kívül néhány pletykáról esett szó. Figyelte az utcán elhaladó gyerekeket, hátha észrevesz még egy-két játszópajtást. Mivel a társalgás hosszúra nyúlt, sok ismerős fiút látott elmenni. Földműves családok gyerekeit, a halárus bűzös szagot árasztó fiát, az egyik ministránst és végül Setmore kölykét. Ez utóbbi természetesen nem a templomba tartott. Ifjabb Setmore egy-két évvel lehetett idősebb Raulnál. Már ránézésre is látszott, hogy apja fia. Ugyanaz a sunyi tekintet és mélyen ülő szemek, ugyanaz a nyurga testalkat jellemezte, mint apját. A kaszányaparancsnok és fia, bár névlegesen elismerték a Termékenység Isten hatalmát, megmaradtak a Harc Isten követőinek, ha egyáltalán tiszteltek bárkit is magukon kívül.

– Templomba? – biccentett gúnyosan Raul felé ifjabb Setmore, majd továbbment.

Röviddel ezután a Drakbar szülők befejezték a beszélgetést, és Raul végre beléphetett a templom főkapuján.

A kőből faragott virágdíszekkel, freskókkal, mérműves rózsablakokkal ékesített falak hatalmas templomhajót öleltek körül.

A Drakbar család a két oldalsó karzat között elhaladva a bal oldali hátsó sorok egyikénél talált szabad helyet, közvetlenül a sekrestye mellett. A szentély előtt még Karf, az öreg, púpos templomszolga tevékenykedett, ellátva az istentisztelettel kapcsolatos apróbb teendőit. Aztán megérkezett Alibard atya, Zöldhegy plébánosa egy ministráns lány és az előbb látott ministráns fiú kíséretében.

Kezdetét vette a liturgia.

Raul, aki mindedig felszegett fejjel a bordáival sokágú csillagot alkotó mennyezetben gyönyörködött, most a papra emelte tekintetét. Alibard atya káprázatos plébánosi ruhában tündökölve a szokásos rendben tartotta a misét. Felhangzott az egyházi ének a pap és ministránsai szájából, betöltve a templomot, elbűvölve a hívőket. A falusiak az ismeretlen nyelven kántált strófák hallatán elfeledkeztek mindennapos gondjaikról, közelebb érezték magukat Istenhez, megtalálták életük értelmét. Alibard atya monoton, hipnotizáló szavaival megáldotta a gyülekezetet, majd átváltott a közös nyelvre, hogy mindenki megérthesse szavait. Az Isten jóságáról beszélt, aztán az emberi gyarlóságról és a szeretet fontosságának szerepéről.

– Gyermekeim! Nem az a fontos, hogy az embert mennyire szeretik, hanem az, hogy Ti mekkora szeretetet vagytok képesek adni másoknak – mondta tisztán csengő, telt, erős hangon.

Beszélt a túlvilági életről, annak szépségéről, mely lét boldogsága vagy keserősége az ember életében tett cselekedetei alapján fog tükröződni a halál utáni világban.

– Gyermekeim! Dolgozzatok sokat, erőteteket nem kímélve, és munkátok tizedét adakozzatok az egyháznak, mely csekély kárpótlás azért, hogy a hatalmas Termékenység Isten megajándékozott benneteket az élet princípiumával. Minél többet dolgoztok, és minél többet adakoztok Isteneteknek, az Úr annál gazdagabb életet kínál nektek, ha majd elhagyjátok e sártekét, és megtértek az Ő birodalmába. Ne feledjétek, az ember azért él, hogy Istenét szolgálja, áldja Őt, mert az Ő kegyelméből jött a világ!

A gyülekezet együttesen fohászokodva hálát adott az Élet és Termékenység Istenének. Felharsant Alibard atya szertartást befejező papi éneke. A ministránsok perselyeikkel körbejárták a termet.

Raul és szülei is egy-egy mongori rézermét adtak adományként.

Az egész mise nem tartott fél óránál tovább. A falusiak lassacskán elkezdtek kiáramlani a templomból. A plébános szavainak ereje olyan hatalmasnak bizonyult, hogy az emberek legszívesebben a hét ezen egyetlen pihenőnapján is elmentek volna dolgozni a földjeikre. Raul is boldogan, újjászületve lépett ki a főkapun. A templom előtt megálltak, majd az apja elköszönt tőlük. Ahogy az már megszokottá vált, a falu férfijai ilyenkor ellátogattak a kocsmába, hogy néhány korsó sör mellett megbeszéljék a hét eseményeit.

Raul anyja a piactérre akart menni, mert elfogyott a sójuk, meg lisztből sem volt már sok a házban. A fiú megkérte, hadd mehessen el Zegiussal játszani. A tündéri gyermekarcnak anyja nem tudott ellenállni. Elengedte őt, azzal a szigorú feltétellel, hogy nem hagyhatják el a falut, még csak a termőföldekre sem mennek ki, és kora délutánra haza kell érnie. Raul szavát adta, azután elköszönt tőle. Egy kis büntudatot érzett, hogy nem segít neki a nehéz liszt és só cipelésében, de amikor megpillantotta a felé lépkedő Zegiust, megfélemezett anyjáról. Barátságos mosollyal fogadta füstfogott zekéjű cimboráját.

– Hogy vagy Zegius?

– Az teljesen mindegy, hogy én hogy vagyok. Veled mi van? A fél falu az éjszakai kalandodról beszél. Mondd el Raul! Ne fokozd tovább a kíváncsiságomat!

– Kedves barátom, Zegius! Nem történt egyéb, mint hogy megküzdöttem egy óriással.

– Ne haragíts magadra, mert szétmorzsolom a csontjaidat. Ezt mindenki tudja. A részletekről beszélj!

Raul látva, hogy cimborája érdeklődését kellőképpen felcsigázta, nekilátott elmesélni kalandját. Nem is akárhogyan! Utánozta az óriás mozgását, grimaszait, hörgését, de beszélt vörösen izzó szemű farkasokról és kutya nagyságú denevérekről is, hogy kiszínezza az eseményeket. Zegius álmétkodva hallgatta. Egy szemernyi kétely sem látszott rajta, hogy akár csak Raul egyetlen szavának valóságában is bizonytalan lenne. Mikor az elbeszélés véget ért, egy hosszú pillanatig szótlanul egymás szemébe meredtek. Zegius arcáról csodálatot lehetett leolvasni, míg Raul a szerénység álarcát öltötte magára.

– Csodálatos alak vagy te, Raul. Egy igazi hős – szólalt meg a kovácmester-sarj, majd incselkedve hozzátette: – De azért én még nálad is erősebb vagyok.

– Zegius, te pusztá kézzel is kiütötted volna azt a nyamvadt óriást. Számomra azonban a vízmosás barlangja volt az egyetlen hely, ahol a kardommal felvehettem vele a harcot. Mielőtt azonban megküzdhattünk volna, megérkeztek apámuramék. Az óriás úgy elfutott, hogy azóta már nem is tudom, hol járhat. Az is lehet, hogy elnyelte a mocsár.

– És mondd, Raul! Apád nem volt mérges, hogy éjszaka egymagad kószálsz az erdőben?

– De, mérges volt, azonban elismerte, hogy igazi férfiként viselkedtem. Azt mondta, hogyha éjszaka tudtam felnőttként viselkedni, nappal sem eshet nehezemre. Így az egész napot végig kellett dolgoznom vele a földeken. Sosem akarok felnőni, ha ennyit kell dolgoznia egy felnőttnek.

– Ne siránkozz Raul! A te büntetésed semmi ahhoz képest, amit én kaptam.

– Miért, mit tettél?

Zegius lesütötte a szemét.

– Beismerem, vétkeztem. Belopakodtam a kamránkba, és megettem az aszalt gyümölcsös üveg tartalmát. De hidd el Raul, nem tehetek róla, nem voltam képes ellenállni annak a sok finomságnak. A hasam átvette az irányítást az eszem felett, engednem kellett neki, egyszerűen nem tehettem mást.

Raul megértően bólogatott, mert ő is imádta az effajta gyümölcsöscsemegét, bár csak nagy ritkán volt szerencséje ínycfalatokkal találkozni szegényes háztartásukban.

– És rajtakaptak – mondta, mert nem tudta, hogy hirtelen mit is feleljen barátja bűnbánó szavaira.

Zegius felkapta a fejét. Eddigi megbánó hangját dühös zsörtölődés váltotta fel.

– Egy fenét kaptak rajta! Egyszerűen ott követtem el a hibát, hogy Mesmer atyának meggyóntam a bűnömet. Az atya a szokásos imák elmondásán túl azzal büntetett meg, hogy két héten keresztül csak kenyéren és vízen élhetek. Ismersz engem Raul. Tudod, hogy ezt szinte lehetetlen lesz betartanom. Most mondd meg, ember az ilyen? De inkább ne is válaszolj, hanem menjünk ki a patakhoz játszani! A patak hideg vize jót fog tenni, hogy lecsillapodjak.

Raul és Zegius elindult a falu szélén csörgedező patak felé. Az út alatt egyikük sem szólalt meg. Zegius még magában mérgeződött, Raul pedig a falu papjairól elmélkedett. Mesmer atya, mint gyóntatópap, kétségtelenül a legrosszabb választás volt, ha egyáltalán választhattak volna. Az idősebb Drakbarnak ő volt a gyóntója, következésképpen fia számára is ő maradt.

Raul mindig is félt Mesmer atyától. Volt benne valami ördögi, valami nem evilági, megmagyarázhatatlan. Érzéstelen arccal meredt a világra, mintha annak dolgai, történései nem jutottak volna el hozzá. Viszont kiváló érzéssel rendelkezett, hogy meglássa a rosszat az emberekben. Amint megszimatolta a bűnt, rögtön lecsapott a bűnösre. Raul azért is kényelmetlenül érezte magát az atya társaságában, mert szinte mindig csak idézetekben beszélt. Ez azonban nem a tudásának fitogtatását szolgálta, hanem egyszerűen csak nem érezte magát méltónak arra, hogy egy olyan jelentőségteljes hivatásban, mint amilyenek a betöltője, saját gyarló szavai által szólaljon meg. Raul számára sokkal szimpatikusabbnak tűnt a mindig mosolygó, vidám, szelíd hangú Bezar atya vagy a plébános úr, Alibard atya. Igaz, ez utóbbi csak a falu előljárói számára volt elérhető. Ideje legjavát a földesúr várának falain belül töltötte, ahol saját kis templom állt az alispán és várnépe rendelkezésére.

Egy szürke vályogkunyhó mögött felbukkant a ráncos kövek hasította csermely. A folyam átlátszó, kristálytisza vizének látványa megtisztította a két gyerek gondolatait.

Zegius leráncigálta ruháját. Nagyot bömbölt, majd fenékkal belevetette magát a hideg vízbe. Hatalmas csobbanással landolt a sekély patakban. Raul már óvatosabb volt, először csak az egyik lábujját engedte bele a vízbe, melytől nyomban libabőrös lett.

– Ez hideg! – nyüsztette, és ahelyett, hogy belegázolt volna, saját szánalmas ábrázatát nézegette a víztükörben. Csillogó, nagy szemű gyerek meredt vissza rá. Kócos, fekete haja olyan rövidre volt nyírva, hogy kissé hegyes füleit már nem takarhatta el.

Zegius biztatta, hogy másszon be hozzá. Mivel erre Raul egyelőre nem volt hajlandó, már majdnem lefröcskölte hideg vízzel. Aztán meggondolta magát, és inkább pusztá kézzel próbálkozott meg elkapni egy pisztrángot; kevés sikerrel.

Alig néhány lépésnyire a csendesen csobogó pataktól gyerekhangra lettek figyelmesek. A bokrokból ifjabb Setmore osont elő, két vele egykorú parasztyerek, Askim és Lasor kíséretében. A kaszárnyaparancsnok fia éppen a társait szidta, amiért nem voltak képesek csendben maradni. Így nem tudta meglepni Rault, akit bele akart lökni a patakba.

– Pedig élveztétek volna, de ti ostoba csürhe, elrontottátok a mókát – mondta mérgesen, apja szavajárását használva.

Askim és Lasor nem szólaltak meg, csak értetlenkedő grimaszokat vágtak. Közben Raul biztonságos messzeségbe távolodott el a parttól.

Zegius megunt a lubickolást, kimászott, megrázta magát. A vízcseppekből Setmore-on kívül jutott a két másik gyerek számára is. A fiúk Zegius ellen még hárman sem mertek nyíltan fellépni, ezért inkább úgy tettek, mintha észre sem vették volna átnedvesedett ruhájukat.

Zegius, Raulra mutatva, megszólalt.

– Ez a fiú és az apja megfutamítottak egy igazi óriást. Ti mikor lennétek képesek ilyen tetre? Szerintem soha!

A kaszárnyaparancsnok fia azonban csípősen visszavágott.

– Méghogy óriás! Az is valami?! Az én apám tegnap egy Koporsójárót látott az erdőben. Fától fáig lopakodott, míg ő észre nem vette. Akkor aztán a temetetlen banyának inába szállt a bátorsága, és fejvesztve menekült.

– A Koporsójáró nem ismer félelmet. Nem ijedhetett meg az apádtól. Az ilyen szörnyetegnek még csak a kezét sem kell megmozdítania ahhoz, hogy végezzen valakivel. Elég, ha elüvölti magát, és az apád holtan rogy össze. Ugyhogy ne próbálj meg átvágni minket, mert úgysem sikerülhet! – szólalt meg Raul, aki apja meséiből jól ismerte a lényt.

Ifjabb Setmore arca vörös lett a dühtől.

– Igenis látta apám, és elkergette, megmentve a falu összes tetves parasztjának életét – ismételte meg önmagát, majd gúnyosan hozzátette: – A Harc Istene büntessen meg benneteket, amiért nem hiszitek el!

– A büntetésekből kezd elegendem lenni – váltott témát Zegius, és ezzel lezárta a vitát is. – Épp elég nekem Mesmer atya büntetése.

Ifjabb Setmore gyors hangulatváltása jeleként elmosolyodott.

– Mit műveltél, amiért a vénség megharagudott rád?

– Meggyóntam neki, hogy gyümölcsöt loptam – válaszolta, és dühbe gurult. – Ha eszembe jut a következő két hét és a koplalás, amivel büntetett, szinte bele tudok örülni. Nagyon mérges vagyok!

– Nyugi! Nyugi! – táncolta körbe ifjabb Setmore Zegiust. – Itt az ideje, hogy megbüntessük a nyavalyás csuhást.

– Ne beszélj így egy papról! – vágott közbe Raul. – Nem félsz az Isten haragjától?

– Nem! Nem hiszem, hogy bármilyen mennybéli hatalmasság törődne velünk. De már meg is van a tervem, és ha beválik, akkor jót nevethetünk az atyán.

– Halljuk! – követelte Zegius.

– A kocsma mögött vezető úton néhány különösen nagy és bűdös tehénlepényt láttam idejövet. Szerzünk lapátot, felnyaláboljuk, majd belopakodunk a templomba, és Mesmer atya sekrestyéjében széthányjuk az egészet. Mit szóltok hozzá?

Zegius elgondolkozott. A két parasztfiú nem akart elsőként véleményt nyilvánítani, ezért Raul szólalt meg.

– Ez szentségtörés!

– Csak nem ijedt meg a Nagy Drakbar, az óriások megfutamítója? Cserbenhagynád Zegius barátodat?

– Sohasem hagynám cserben Zegiust, de ezzel a cselekedetünkkel megsértenénk az Élet Istenét.

– Van egy olyan érzésem, hogy te nem az Élet Istentől félsz, hanem a hitvány Mesmer atya haragjától. Gyáva!

Ifjabb Setmore részéről elhangzott a varázsszó, mely minden korabeli legénykére egyformán szokott hatni. Raul is belerohant a csapdába.

– Nem vagyok gyáva!

– Akkor bizonyítsd be!

Raul segélykérően nézett barátjára, aki csak annyit mondott:

– Nem kell, hogy velünk tarts.

Röviddel a beszélgetés után öt gyerek lopakodott a templom irányába, hárman trágyászsákokkal a vállukon. Elöl, zsákok nélkül haladt Askim és Lasor. Ha valaki feléjük közeledett, jelezték a többieknek, hogy rejtőzzenek el. Megkerülték a templom előtti teret, és hátulról közelítették meg a bejáratot. Hangtalanul, észrevétlenül osontak be, kinn hagyva a parasztfiúkat, hogy fedezzék őket. A csarnok kongott az ürességtől, egyedül a kaputól legtávolabb eső részben, a szentélynél vettek észre valakit. Görnyedt testtartásáról és púpjáról rögtön felismerték, hogy Karf az.

Az öreg templomszolga háttal állt nekik. Meglehetősen rossz volt a hallása, ezért nem figyelt fel rájuk. Ronggyal a kezében, a szertartási tárgyak összeszedésével és megtisztításával foglalatoskodott. Tisztítanivalót azonban nem igazán lehetett találni rajtuk.

Raulék a sekrestye ajtajához lopakodtak, melyet szerencsére nyitva találtak. Egymás után osontak be a kicsiny helyiségbe. Setmore habozás nélkül ráöntötte zsákja tartalmát a díszes papi öltözékekre, majd társai tétovázását látva suttozva megszólalt.

– Mire vártok? Szórjátok ki gyorsan a szart, aztán fussunk, mert ha Karf befejezi a munkáját, nyilván idejön, hogy eltegye a kegytárgyakat.

Ez hatott. Zegius azon nyomban kiszórta a trágyát, de olyan szerencsétlen módon, hogy nagy része a ruhájára ment. Majdnem elkáromkodta magát.

Már csak Raul volt hátra.

Kétségek közt gyötrődött. Nem akart szégyenben maradni társai előtt, de az Élet Istent sem volt képes ilyen hitvány módon megszégyeníteni.

– Bármennyire is nem szeretem Mesmer atyát, istenkáromlás lenne kiöntenem a trágyát.

– Szánalmas fickó vagy – suttozta Setmore a remegő testű Raulra nézve. – Szórd ki nyugodtan a zsák tartalmát, hiszen a sekrestyében vagyunk. Ha a

szentélyben tennéd ugyanezt, az valóban szentségtörés lenne, de a sekrestye az a pap öltözőszobája, nem pedig Isten birodalma.

Raul megpróbálta elhíttetni magát Setmore állítását, és engedelmeskedett. A trágyát azonban nem összevissza szórta szét a helyiségben, csupán a sarokba, egy kupacba öntötte ki.

– Na végre! És most futás! – parancsolta Setmore.

Sikerült elhagyni a templomot, anélkül, hogy bárki is felfigyelt volna rájuk. A kaszányaparancsnok fia azt tanácsolta, hogy váljanak széjjel, mert úgy kevésbé lesznek feltűnőek. Raul egyetértett. Zegius felé fordulva hozzátette, minél előbb mosakodjanak meg valahol, hogy az árukkodó nyomokat eltüntessék. Raul az állatitatóhoz ment, míg a többiek négy másik irányba indultak. Lesikált a ruhájáról egy trágyafoltot, megmosta a kezét, majd hátával az itatónak dőlve leült. Végre kifújhatta magát. Elégedett megnyugvás töltötte el, hogy sikerült a csínytevése. Bele sem mert gondolni, mi lett volna, ha lebuknak. Csak üldögélt az árnyékban, és élvezte a semmittevést. Talán egy kicsit el is nyomhatta az álom, mert arra tért magához, hogy valaki egy bottal lökdösi a vállát. Raul ereiben megfagyott a vér, amikor felismerte az alakot.

– Miért tetted? – szólalt meg mérgesen, de ugyanakkor könnycseppeket hullajtva Karf, az öreg templomszolga.

Raul megpróbált elszaladni, de Karf megragadta a ruhájánál. A fiú most már nem ellenkezett, csak állt szótlanul. Nem értette, hogyan leplezhatték le.

– Miért tetted, ebadta kölke? Mit ártottam én neked? A tiszteletes úr nagyon haragszik rám, amiért ilyen gyalázat történhetett. Az e heti bérem elkobzásával büntetett. Szegény ember vagyok én. Most oda a keresetem és a becsületem is.

Raul csak hallgatott. Kezdett elhatalmasodni rajta a lelkiismeret-furdalás.

Karf bánatába merülve a templom felé toloncolta.

A templomkapuban Mesmer atya már várta őket. Karba tett kézzel állt, arca a megszokottnál is ridegebbnek tűnt. Fehér reverendáját dühödten rázta a szél. Közelebb intette a fiút, majd vészjósló hangon így szólt:

– Csak nem képzeld, hogy alávaló gaztettedet megúszhatod? Isten szeme mindent lát! Miféle ördög vagy démon vetette rád árnyékát, és sarkallt aljas tetted elkövetésére? Hallgatsz? Beszélj! Szólalj már meg, vagy megjárod!

A fiú azonban képtelen volt megszólalni.

Isten szeme mindent lát! – kísértett a pap mondata lelkében. Úgy érezte, hogy szörnyűségesen megsértette az Élet és Termékenység Istenét. De leginkább az fájt neki, hogy csalódást okozott a templomszolgának, a papnak, és nemsokára apja is tudni fog tettéről. Szülei valószínűleg sohasem fognak megbocsátani neki.

Bűnbánó könnyeket akart hullatni, de a könnyek nem törtek elő. Éppen csak átnedvededett a szeme, mikor Mesmer atya erősen megrázta.

– Nem szólsz! Jól teszed. Borulj le az Élet Ura előtt! Imádkozz, míg megérkezik apád!

Azzal az Élet Isten szobra elé lökte Rault, a templomszolgát meg elküldte az apjáért.

Miközben Raul halkan imádkozott, Mesmer atya idézeteket papolt az emberi gonoszságról és az eredendő bűnökről.

Alig néhány perc elmúltával megérkezett Raul apja. Látszott rajta, hogy Karf már mindent elmesélt neki. Néhány halk szót váltott Mesmer atyával, aki a tőle elvárható legbarátságosabb hangon beszélt hozzá.

A fiú ki tudta venni szavaikból, hogy a pap megbocsátott neki a tetteért. Beszédében Isten eltévedt bárányának nevezte őt, aki immáron, hogy bűnbánást tanúsított, feloldozást nyert. Azonban az egész ceremónia úgy nézett ki, mint mikor az inkvizitor megbocsát az eretneknek, majd átadja azt kivégzésre a világi hatalomnak, így tisztára mosva a saját kezét.

Elbúcsúztak a paptól és a sekrestyét tisztogató Karftól, s hazaindultak. Az út első részét szótlanul tették meg, így Raulnak volt ideje gondolkozni. Az jutott az eszébe, hogyha Isten szeme mindent lát, akkor, hogyhogy a társai nem lepleződtek le Mesmer atya előtt? Talán rájuk később kerül sor? Vagy nekik megbocsátott az Élet Istene?

– Mire volt ez jó fiam? Mit akartál elérni? Miért nem tudsz nyugodtan megülni a fenekeden? Mindig a gonoszságon kell, hogy járjon az eszed? Tudd meg, hogy az atya tönkretett ruháiért oda kellett ígérenem neki a lovunkat.

Raul felkapta bűnbánóan lehajtott fejét.

– Ostorost? Az nem lehet! Apámuram, őt nem adhatod oda!

– Elhallgass fiú, mert nem állok jól magamért! Igaz, hogy a ló volt családunk legnagyobb kincse, és fogalmam sincs, hogy mire megyünk majd nélküle a földeken, de ez most mind nem számít. Ostoba viselkedéssel szégyent hoztál a Drakbar névre, és ezzel nagy fájdalmat okoztál nekünk.

Raulnak hirtelen záporosóként eredtek el a könnyei. Legszívesebben világgá rohant volna, maga mögött hagyva szüleit meg az egész falut. Megváltás volt számára, mikor megérkeztek otthonukba, mert úgy érezte, hogy végre elbújhat a falusiak megvető pillantásai elől. Pedig a település lakói még nem is tudtak a tettéről. Viszont lelki szenvedését egy időre elfeledtette az apja kezébe került ostor látványa. Beleremegett a testi fenyítés okozta fájdalom gondolatába. Szerette volna, hogy anyja megvédje, de ő csak állt a sarokban, könnyei végigfolytak ráncos arcán, és nem szólalt meg. Raul anyja hallgatása végképp elkeserítette, jobban fájt neki, mintha leszidta vagy megütötte volna. Egyikük sem volt kíváncsi tetteinek magyarázatára, de Raul nem is lett volna képes okokat találni. Érezte, hogy bűnére semmi sem szolgálhat mentségül. Ezért tovább hallgatott, és bűnbánóan lehajtotta fejét. Apja kezében az ostor csapásra emelkedett, de ekkor valaki erélyesen dörömbölni kezdett az ajtón.

– Az alispán úr nevében kinyitni! – hallatszott a határozott kiáltás kintről.

Raul szülei nagyon megrémültek. Nem értették, hogy mi dolga lehet velük, egyszerű paraszttal az alispánnak. Idősebb Drakbar letette az ostort, és

gyorsan kinyitotta az ajtót. Közben attól remegett, hogy Mesmer atya meggondolta magát, és feljelentette a fiát.

Az ajtó mögött csak egyetlen fiatal harcos várakozott. Annak is az arca inkább bizalmat keltő volt, mintsem haragos. Nem a kaszárnyabeli katonák egyszerű bőrvértjét viselte, hanem a várőrség díszegyenruhájában volt. Fekete lova a háta mögött állt mozdulatlanul.

– Üdvözlöm a házamban – köszöntötte határozatlanul a családfő. – Miben lehetek szolgálatára?

– Az alispán úr látni kívánja a Drakbar kölyköt, akinek haladéktalanul velem kell jönnie. Te lennél az? – bökött a fiúra.

Raul bőszen bólogatott, mert úgy vélte, hogy a harcos megjelenésének köszönhetően egy időre minden bizonnyal megúsza az ostorcsapásokat.

Apja habozás nélkül beleegyezett a távozásába, de zavarodottsága még így szótlanul is lerítt róla. Anyjáról nemkülönben. Mindketten egész életüket a faluban töltötték, de olyan még nem fordult elő, hogy a földesúr magához hívatta volna őket.

– Mi dolga a fiammal a nagytiszteletű alispán úrnak? – nyögte ki.

– Azt én nem tudhatom – mondta a katona. Segített felülni Raulnak a harci ménre, majd maga is felpattant a gyerek mögé, és vágára ösztökélte lovát.

A Drakbar szülők félelemmel telve figyelték fiuk távolodó kontúráját. Ő lesz az első Drakbar, aki beteszi lábát a földesúr kastélyába.

Raul belemarkolt a ló sörényébe. A hideg szellő arcába vágott, vadul lobogtatva rövid haját. Ahogy a harci ménen lovagolt, legyőzhetetlen lovagnak érezte magát, aki nem retten meg senkitől és semmitől sem. Közeledve a várhoz azonban már nem a lovaglással törődött, hanem az erőd belseje és a település urával való találkozás foglalkoztatta. Kék szeme állhatatosan, félelem nélkül méregette a várfalakat meg a három embernél is magasabb boltozatos kaput. A kopogtató mély visszhangot verve dördült a vastag tölgyfán, és a bejárat monoton lassúsággal megnyílt előttük.

A katona egy lovászinásra bízta lovát, majd az öregtorony felé vezette Rault.

A fiú jobbra-balra forgolódott, az ismeretlen hely és a sok furcsa ember varázsa lenyűgözte. Az inasok, szobalányok, felszolgálók, ajtónállók és strázsák hadának látványától szóhoz sem tudott jutni. Szájtátva ment végig a tekervényes folyosókon, miközben alig volt képes lépést tartani kísérőjével.

Egy díszes teremben találták magukat, ahol épp lakoma folyt.

Az ott fogyasztott ételek bőséges választéka láttán Raul úgy vélte, hogy valamilyen ünnep kellős közepébe csöppent. Nem is sejtette, hogy egy közönséges, kicsit későre elnyúlt, azonban mindennapos ebédjét fogyasztotta a földesúr és csatlósainak szűk köre. A fiúnak nagyot kordult a gyomra, és összefutott a nyál a szájában. Volt ott mindenféle étel, melyekhez ő legfeljebb az életpapok által hirdetett halál utáni világban juthatott volna. Nem gondolta, hogy halandó ember számára megadathat ekkora gazdagság. Már reggel óta nem evett. Most reménykedett, hogy talán megkínálják valamilyen finomsággal.

Fogát összeszorítva türelmesen várta, mikor figyel fel rá az alispán. Addig is be kellett érnie a lakoma, a lakmározók és a felszolgálók látványával. Elmerült a pörköltök, sültök, a gyümölcsökkel és süteményekkel teli tálak üdvözítő világában, melyet még varázslatosabbá tett a szivárvány színeiben pompázó virágokkal, virágzó ágakkal és gyertyákkal díszített asztal. Aztán Raul jobbnak látta, ha inkább az emberekre koncentrált, mintsem az elfogyasztott töméntelen ételre. Alaposan szemügyre vette a hosszú asztal körül ülő körülbelül húsz nőt és férfit. A földesúr és asztaltársai észre sem vették őt. Mulatoztak, énekeltek, kacagtak, mindenféle adomákat meséltek egymásnak, melyeknek Raul a felét sem értette. Az asztalvégnél egy tizennégy év körüli leány ült, nyílegyenes testtartással. Raul hirtelen rokonszenvet érzett a leány iránt, mert az egyetlen volt a társaságban, aki egy röpké pillanatra megajándékozta üde tekintetével. A fiúnak ennyi is elegendő volt, hogy elpiruljon. Inkább az asztal másik vége felé kezdett el nézelődni. Az asztalfőt egy rettentően kövér, hájas tokájú férfi foglalta el, akiről Raul tudta, hogy Zöldhegy ura az. Főúri méltóságát kihangsúlyozandó pörge bajusza volt. Hogy látszódjon rajta, nem egy tollforgató, elpuhult nemesúrral van dolguk az embereknek, barnássárga katonai köpenyt viselt, amelyet a nyakánál csillogó ametisztcsat fogott össze, a derekán pedig kard lógott.

Roppant pontos időzítéssel felkapta a fejét, Raulra meredt, így tekintetük találkozott. A fiú egy pillanatra megremegett.

– Látom, meghoztad a kölköt. Leléphetsz! – mondta a földesúr Raul kísérelésére. A katona meghajolt, majd elhagyta a termet.

– Íme, falunk hőse, aki rábukkant az óriásra, és ráadásul élve megúsza! – harangozta be Raul a társaságnak. Közben egy vizes ronggyal törölgette borvirágos arcát. – Mondd el, hogy történt!

Raul egy ideig nem mert megszólalni, de erőt vett magán. Belekezdett a történetbe. Mivel nem először kellett előadnia, remegő hangon, de érthetően, megszakítások nélkül mondta el kalandját. Az elbeszélés nagyon rövidre sikerült, mert nem merte kiszínesíteni, mint ahogy azt Zegius esetében tette.

– Tetszik, hogy nem vagy nagyképu, nem hősködsz a szavakkal, mint azt néhány lovagom teszi – szólalt meg a földesúr. – Mindazonáltal érdekesebben is előadhatsz volna a történetet, hiszen azért hívatlak magamhoz, hogy szórakoztass! Talán kérsz egy korsó bort, hogy jobban el tudj játszani a szavaiddal? Akkor újra megpróbálkozhatnál kalandod elbeszélésével! – mondatát befejezve felröhögött. A többiek vele együtt nevettek. Az alispán nagyot húzott kupájából. – Nos, kis hősünk, hogy határozta?

Raul félve válaszolta:

– Tekintetes alispán úr! Ne tessék engem hősnek nevezni, mert egyáltalán nem szolgáltam rá. Éppen ellenkezőleg. Én ma meggyaláztam az Élet Istent!

– Ez kitérő válasz volt, de felettébb érdekes. Mondd hát tovább!

– Teledobáltam Mesmer atya sekrestyéjét tehénlepénnyel – jelentette ki halkán. Várta, hogy megdorgálják érte, ehelyett azonban a pillanatnyi időre

beálló csendet óriási kacaj váltotta fel. Még az az asztalnál tartózkodó férfi is nevetett, aki az Élet Isten egyik felszentelt papja volt.

Az alispán nem kérdezett olyanokat, hogy miért tette, vagy hogy megbánta-e bűnét, csak ennyit mondott, mikor rekeszizmai hagyták szóhoz jutni:

– Látnom kellett volna Mesmer arcát, mikor észrevette a szaros sekrestyéjét! – és a gondolatra ismét visítózva nevetni kezdett.

A férfiak-nők vele együtt turbékoltak. Eljátszották a megdöbbsent, dühödten ordító Mesmer atyát és egyházi idézetekkel tarkított káromkodását. Gyümölcsökkel dobálva egymást imitálták, mintha Mesmer atyát szórták volna meg trágyával. A szörnyülködve álló fiúval már nem is foglalkoztak tovább. Az alispán két röhögőrohama között kezével intett, hogy távozzon.

Raul nem értette az alispán viselkedését, de az eset után úgy érezte, hogy mégsem lehetett annyira szörnyű Mesmer atya és az Élet Isten ellen elkövetett bűne. Az alispán és lovagjai iránt pedig mostantól megszűnt minden tisztelete.

Bolond emberek gyülekezete!

A folyosón ráakadt a harcosra, aki idehozta. A férfi együttérzően mosolygott rá.

– Gyere kölyök! Hazaviszlek – ajánlotta fel a katona.

Egészen a faluig lovagoltak a fekete paripán, azonban a kocsmánál megtorpantak.

– No, a bácsinak dolga van. Innentől már egyedül is hazatalálsz – mondta a férfi, és elköszönt a fiútól.

Raul lassan lépkedett, nem sietett a hazaéréssel; a beígért veréstől tartott. Háta mögött hagyta a falu utolsó házát is. Egyre közelebb ért a két dombhoz, melyek közrefogták otthonát.

– Állj meg! – kiáltotta egy ismerős hang. A falu felől Zegius szaladt felé.

– De jó, hogy sikerült elcsípni, Raul. Az átkozott Setmore fiút kegyetlenül meg kell büntetnünk. Mondd meg, hol és mikor, és én szétmorzsolom annak az alávaló bitangnak a csontjait. Aztán pedig a koboldok elé vetem, hogy koboldürülékként fejezze be nyomorult életét. Tudhattam volna, hogy nem bízhatunk meg egy ilyen ocsmány féregben, aki csak akkor érzi jól magát, ha másoknak árthat.

Zegius káromkodása megszakadt egy lélegzetvételnyi időre, így Raul végre szóhoz juthatott.

– Nem értem, miről beszélsz? Mi ez a nagy harag Setmore iránt?

Zegius gyűlölködő grimaszt vágott.

– Ő árult el téged Mesmer atyának!

– Nem, Zegius! – tiltakozott. – Nincs igazad. Engem nem Setmore leplezett le, hanem maga az Élet Isten tudatta gaztettemet a pappal. Most már nagyon bánom, hogy belerángattatok ebbe az ostobaságba.

Zegius arca vörös lett a haragtól. Vérben forgó szemmel kiabálta:

– Fogd már fel, hogy Setmore árult el! Amikor szétváltunk, én visszamentem a templomhoz. Látni akartam a pap arcát, amikor felfedezi az összekoszolt

sekrestyét, csak így lett volna bosszúmnak igazán értelme. Tehát belopakodtam a templomba, és a megdöbbenéstől majd hanyatt estem. Ott állt Setmore Mesmer atyával beszélgetve. Közelebb osontam, hogy halljam, mi mondanivalója van a pap számára. Ez az ördögfattyú azt állította, hogy észrevette, amint nagy zsákokkal a hátadon beosontál a templomba, majd kikémlelte, hogyan hajtottad végre a szentségtörést, és hogy nem hagyhatja, hogy az Élet Isten ellen elkövetett gaztetted megtorlatlan maradjon. Az árulkodás fejében azt kérte, az ő neve maradjon titokban, mert nem szeretné, ha társai kiközösítenék emiatt. Szó szerint így mondta. Én majdnem ott helyben nekirentottam, de aztán jobbnak láttam, ha gyorsan megkereslek. Sajnos, fogalmam sem volt, hogy hová tűntél, csak akkor találtalak meg, amikor a templomszolga már magával ráncigált. Kihallgattam azt is, amikor Mesmer atya leszidott. Bolondság volt, hogy nem vallottad be az igazságot. Persze, nem tudhattad, hogy az átkozott Setmore árult be. Most mindenesetre visszamehetünk, és elmondhatjuk, hogyan történtek valójában a dolgok, kinek az ötlete volt az egész. Félek a büntetéstől, de nem hagyhatom, hogy Setmore büntetlenül megússza, és röhögjön a markába. Ugye egyetértesz velem, cimbora?

Raul végighallgatta barátját. A mélységes csalódás, mely előntötte szívét, nem hagyta szóhoz jutni. Setmore elárulta őt; rendben van, ezt meg tudja emészteni. Hibázott, hogy közös kalandba bocsátkozott vele. Az ilyen alávaló embertől ajánlatosabb minél távolabb tartania magát. Ami igazán elkésértette, az Mesmer atya tette volt. A pap azt mondta, hogy az Élet Isten leplezte le előtte a bűnöst. Erre kiderül, hogy Mesmer atyát nem az Úr figyelmeztette, hanem csak az áruló Setmore volt az. És ő még naivan azt hitte, hogy egyenesen maga a nagy Élet Isten ítélte el. Mesmer atya aljas módon rászedte. Így Raul a mai napon már második nagy csalódását élte meg. Csalódott az alispánban és a lovagjaiban, aztán pedig csalódnia kellett Mesmer atyában, az Élet Isten papjában, de csalódott tulajdonképpen önmagában is a gaztette miatt.

– Nem érdekes az egész, felejtjük el! – mondta leverten. – Otthon várnak a szüleim. Jó éjt, cimbora!

Zegius szánakozó tekintettel nézett távolodó búskomor barátjára, de nem szólt semmit. Ha nehéz volt is beletörődnie, tudomásul vette a döntését.

Hazaérve a szülei már izgatottan várták Rault, és megrohamozták kérdéseikkel. A fiúnak nem volt kedve beszélgetni, ezért csak egy-két szavas válaszokat adott. Elmondta, hogy csak az óriásos kaland elmesélése miatt hívták. Beszámolt a várnépről és az alispánról, kihangsúlyozva azt a részt, amikor az alispán és emberei az ő szentségtörésén nevetni kezdtek, és nem éppen illő módon kifigurázták Mesmer atyát.

Idősebb Drakbar már letett abbéli szándékáról, hogy megverje fiát. Viszont közölte vele, hogy ezentúl neki is minden reggel vele kell tartania a földekre, hogy segítségére legyen a munkában. Ló nélkül így is rettentően nehezen fognak boldogulni.

A fiú vacsora után kiment az istállóba. Elbúcsúzott Ostorostól, majd egy szalmakupacra feküdve nyugtalan álomba merült lova árnyékában.

3.

A felkelő nap varázslatos sugarai átszűrődtek az istálló falának kicsiny repedésein, sejtelmes félhomályt teremtve a szűk kamrában. Raul csak késő reggel ébredt fel. Szívébe mély bánat költözött, mert Ostoros már nem volt vele.

Apja nemsokára visszatért Mesmer atyától, lova új gazdájától, és készülődniük kellett az egész napos munkára. Összeszedték a földműveléshez szükséges szerszámokat, majd nekivágtak a pusztának. A hűvös idő ellenére elég hamar megizzadtak a munkában. Az ebédidő eljöttével kimerülten rogytak le a földre. Szótlanul üldögéltek, elkerülték egymás tekintetét. Idősebb Drakbar elgémberedett karját dörzsölgette, fia pedig a földet turkálta mutatójával.

Így telt az idő, mígnem egy asszony tűnt fel a távolban, kezében vízzel teli vödröt, hátán batyut cipelve. Raul anyja volt, az ebéddel. Nekiláttak a zöldséglevesnek, azt követően pedig a szalonnás tésztának.

Az étkezéssel Raul végzett először. Torkát hideg vízzel leöblítve a jóllakottak elégedettségével feltápászkodott. A lombos fák felé vette az irányt, hogy egy kicsit megpihenjen árnyékukban. Ráérősen kémlelte az ágakat, igyekezett minél kényelmesebb helyet találni, és közben az jutott eszébe, milyen jó is tud lenni egy munkával töltött csendes, nyugodt nap.

A sűrű, sötétzöld bozótos mélyéből vörösen izzó szempár meredt rá. A hegyes, szalmasárga szemfogak közül a nyál lassan csordogált le a hegyi óriás állán. Összecsattintotta fogait, mert azt akarta, hogy Raul felfedezze őt.

A fiú a hang irányába rántotta fejét. Egy pillanatig izgatottan kémlelte a csalitot, majd észrevette a szörnyű óriást. Egész testében megremegett, majdnem földre rogyott az iszonyattól. Mintha csak valami kegyetlen álom lett volna, képtelen volt megszólalni. Ajkát halk, gurgulázó nyüszítés hagyta el, mely szüleiért való kiáltás akart lenni. A hegyi óriás kidöntve a közvetlen közelében lévő fákat, előmászott a bozótosból. Legalább tizennégy láb magas volt. Bal füle hiányzott, hiszen Raul vágta le azt nemrég. A fül helyén gennyes seb burjánzott; a gyulladások fél arcát beborították. Förtelmes látványt nyújtott.

Az ágrupogásra felfigyeltek a szülők, de ekkor már Raul is torkaszakadtából üvöltött. Szerencsétlenségükre rajtuk kívül egyetlen ember sem tartózkodott a közelben, nem volt, aki segíthetett volna nekik.

Idősebb Drakbar habozás nélkül fölkapott egy ásót, melyet lándzsaként használva, megrohmozta a szörnyet. Raul anyja szintén feléjük kezdett szaladni, de ő azzal a szándékkal, hogy elrángassa a félelemtől bénultan álló fiút.

Minden olyan gyorsan zajlott le, és olyan rettenetes volt, hogy Raul igazán föl sem tudta fogni a helyzet borzalmas valódiságát.

Az óriás göcsörtös bunkójának egyetlen ütésével törte darabokra az ásó nyelét és idősebb Drakbar koponyáját. Raul anyja sikoltozva esett összerogyó férjére.

Az óriás egy szemernyi szánalmat sem mutatva, egyszerűen eltaposta a férjére boruló asszonyt.

– Apám! Anyám! – vonyította Raul elnyújtottan. Gyerekes sikolya dühödten meg-megszakadó ordításba ment át. Vérben forgó szemmel, elkeseredetten, eltorzult arccal, a puszta öklével rontott neki az óriásnak. Sűrű könnyein át ki sem látott. Elsötétedett előtte a világ, s nem volt tisztában vele, hogy vajon az óriás ütése mérte rá a végső halálos csapást, vagy az átélt percek szörnyősége miatt nem bírta tovább, és vesztette el eszméletét.

***

Sokáig lehetett eszméletlenül. Mikor magához tért, kóválygott a feje. Régóta nem evett már, azonban étvágya egyáltalán nem volt. Gyomra émelygett az állandó folytonos imbolygástól. Először nem tudta eldönteni, hol van, és mi történt vele. Aztán előtörték a kegyetlen emlékek. Gyötrő fájdalommal döbbsent rá, hogy nincs tovább, elvesztette szeretteit. Tudta, már neki sincsen sok hátra az életből. Álmai egy csapásra szertefoszlottak, helyzete teljes mértékben kilátástalannak tűnt. A lassan ide-oda dülöngélve haladó hegyi óriás batyujában feküdt, tehetetlenül gúzsba kötve. Nem értette, hogyan lehet egyáltalán még életben. Nem tudta, hogy fogvatartója csak azért nem végzett vele, mert eledelül szánta őt későbbre. Azért hagyta életben, hogy addig se romoljon meg. Remegő testtel, leírhatatlan gyötrelme hatalmában hevert a sötét, levegőtlen batyuban. Lába elzsibbadt, teljesen érzéketlen lett. Bárcsak a lelke is ilyen érzéketlenné válhatott volna! A lelken okozott törés azonban sokkalta mélyebb sebet képes hagyni maga után, mint a testet ért fájdalom. Maró önsajnálattal telt meg szíve, torka elszorult az önmaga iránt érzett szánalomtól. Egyedül volt. Úgy érezte, hirtelen fellázadt ellene az egész világ. Szülei jutottak eszébe; minden apró kis jótétemény, amit nekik köszönhetett, amit immáron soha többé nem hálálhat meg. A lelkét mardosó gondolatok felszakították belőle a tehetetlenség szörnyű érzését. Egyetlen érzélem azonban nem volt képes utat törni magának. Az elkerülhetetlennek látszó vég kapujában állott, mégsem ijedt meg a közelgő haláltól. Nem könyörgött az Élet Istenhez, lelke üres volt, mint a kietlen pusztaság. Cserbenhagyta az Istene, hát szakít vele mindörökre. Valami eltörött benne. Tíz éves volt, de lelke mélyén már sokkal idősebbnek érezte magát. Arcán végigfolytak élete utolsó könnycseppjei, érezte hogy soha többé nem lesz képes sírni.

***

Az óriás egyre távolabb ragadta szülőfalujától. Olyan erőltetett iramot diktált magának, hogy még lóháton sem érték volna utol őket.

Az idő múlásával a fiú érzelmei kiszáradó csermelyként apadtak el lassan. Élőholtként nyugodott fogva tartója batyujában, magát halottnak, a batyut pedig koporsójának tartva.

A következő nap hajnalán az óriás megtorpant, ledobta holmiját a földre.

Raul kis híján kigurult a batyuból. Feje kívülre került, és a friss, hűvös levegőtől valamelyest magához tért.

Nem messze előtte a fűben elrablója hasalt, széles álla súrolta a fűszálakat, az orrán kiáramló levegő apró porfelhőt kavart. Valakit figyelt.

Az egyik bükk tövében térdig fekete csuhában magányos alak tanyázott.

A temetetlen boszorka! – képedt el Raul.

Hitetlenkedve nézte a halálos kreatúrát, szemét nem volt képes levenni róla. Tehát a kaszárnyaparancsnok fia mégiscsak igazat mondhatott; az apja tényleg találkozhatott a halálsikolyáról hírhedt élőhollal.

A Koporsójáró mozdulatlanul feküdt, láthatólag nem fedezte fel őket.

A hegyi óriás közben nagydarab szikla után tapogatózott, melyet nekivághatna a nemkívánatos szörnyetegnek.

Raul egész testében megborzongott. A bosszúra, melyre eddig nem is gondolt, hiszen olyan elérhetetlennek látszott, most lehetősége nyílt. Nem kellett sokat várnia, hogy megfizessen szülei gyilkosának. Legalább könnyebb lesz a saját halála is. Jobb egy pillanat alatt elpusztulni a temetetlen banya üvöltésétől, mint napokat szenvedni még az óriás fogságában.

Az óriás egy repedezett szikla kődarabjának letörésével foglalatoskodott, amikor Raul teli torokból elüvöltötte magát.

– Támadj Koporsójáró! Harcolj! Üvölts, ordíts, ahogy a torkodon kifér!

A lény habozás nélkül talpra szökkent. Ugyanezt tette az óriás is, gyilkos pillantást vetve a fiúra. A magányos alak lehajtotta fejről a csuklyát, hogy jobban szemügyre vehesse ellenfeleit.

Raul fájó érzéssel jött rá, hogy a lény nem az, aminek gondolta. A csuklya nem a Koporsójáró borzalmas arcát rejtette el, hanem egy zavarodott öregembert takart. Az óriás leendő áldozatának mély ráncokkal barázdált arcáról azonban másodpercek alatt elenyésztek a bizonytalanság jelei. Növekvő érdeklődéssel átitatva vizslatta az óriást és a zsákból kikandikáló fiút.

Raul szánakozva meredt a magányos öregre.

Még csak fegyvere sincs. Nem mintha azzal megvédhetné magát – gondolta bánatosan, ahogy végigfuttatta szemét a fekete cingulus által összefogott csuhán.

A hegyi óriás nem erőlködött tovább a szikladarab letörésén, hanem jó erősen megmarkolva göcsörtös bunkóját, magabiztosan a csuhás felé lépkedett; az emberek iránt érzett ősi gyűlölet járta át vadállati brutalitásával és leküzdhetetlen éhségérzetével keveredve. Emberi táplálékra vágyott, amit élve marcangolhat szét.

A csuhás egyszerű, nyugodt mozdulattal előhúzta zsebre dugott kezét, mely ökölbe volt szorítva. Jó magasra emelte a karját, majd kinyitva kezét

megmutatta az óriásnak, hogy mit rejtegetett benne. Három parányi, csiszolt fekete kavics lapult a markában. A férfi éneklő, szaggatott hangon, Raul által eddig még sohasem hallott nyelven, más körülmények között meglehetősen neveltségesnek tűnő módon, beszélni kezdett a kavicsokhoz.

Az óriás bamba képet vágott, de különösebben nem zavartatta magát. Ütésre emelte bunkóját.

– Meneküljön! – kiabálta Raul, mert megsajnálta a tehetetlenül álló, egyértelműen bolond öregembert.

Az idegen azonban nem engedelmeskedett. Elkiáltotta magát, majd a kavicsokat az óriáshoz vágta.

– Sújts le rá, Halál!

Az első kő a homlokán találta el a szörnyeteget. Raul hitetlenkedve tapasztalta, hogy az óriás feje félrebicsaklik. Olybá tűnt, mintha nem is egy kavicsal dobták volna meg, hanem legalább egy félmázsás sziklatömbbel. A második kő a mellkasáról, az utolsó pedig a gyomráról pattant le. Az óriás elveszítette lendületét, hátratántorodott. Noha a sérülései nem viselték meg túlzottan, a meglepetéstől bénultan állt.

Az öregember személyiségén másodpercek alatt gyökeres változás ment végbe. Arcáról leolvadt mind a zavarodottság, mind a kíváncsiság álarca, megjelenítve az idegen férfi valódi mivoltát.

Az óriást hirtelen szorongató érzés járta át. Soha életében nem tört még rá akkora rettenetes félelem, mint amelyet az öregembertől kellett most megismernie. A férfi eltorzult arca a halál grimaszát öltötte magára. Az óriás pánikba esett, mert az idegen szeméből a saját pusztulását olvasta ki. Több sem kellett neki, hanyatt-homlok rohanva, bevetette magát a fák sűrűjébe, sorsára hagyva a tehetetlenül fekvő fiút.

Amint a menekülő szörnyeteg zaját elnyelte az erdő, méla csend ereszkedett a tájra. Az öregember arca nyugodt és egyszersmind kifejezéstelen lett. Rault kémlelte. Úgy tűnt, azon töpreng, hogy megszabadítsa-e a kötelékeitől. Raul tágra nyitott szemmel nézett vissza rá. Az idegen nem sokáig tétovázott, odalépett hozzá, és eloldozta. A fiú elgémberedett végtagjait dörzsölgetve, talpra küzdötte magát. A férfi válláig sem ért.

– Ki maga? – kérdezte.

Az öregember hosszan elmélázó tekintettel gondolataiba merült.

– Ühm... Ki is vagyok? Nem könnyű felelni rá. A kérdések kérdését, a legfontosabb kérdést tetted fel, és egyben az egyik legnehezebben megválaszolható. Gyakran az ember egész élete is kevés, hogy biztos választ tudjon adni. De mégis megéri hosszan elmélyülve keresgélni, mert ha rátaláltál, ha sikerült megismerned önmagadat, az olyan tiszta, teljes, mindent átható lelki nyugalommal tölt el, melyet semmilyen más módon nem érhetsz el. Hogy ki is vagyok? Egy egyszerű vándor.

Ennél a kijelentésnél Raul mintha egy halvány mosolyt látott volna felvillanni a férfi arcán.

– Bolyongó lélek vagyok, aki Élet és Halál eredendő kérdései után kutat.

Raul lassan megcsóválta a fejét.

– Egy egyszerű vándor nem képes megfutamítani egy óriást. Maga ugye varázsló?

– Nem, kisember! Nem vagyok varázsló. De amit az imént láttál, az valóban a mágia erejének megnyilvánulása volt. Én azonban nem a természet erejét használom fel, hanem egy sokkalta tisztábbat és hatalmasabbat. A hitemet!

– A hit erejét? – csodálkozott el még jobban a fiú. Majd kevésbé határozottan tovább tudakolózott. – Pap tetszik lenni?

– Igen, az vagyok. Halálpap – Ahogy e néhány szót kimondta, az érzelm legcsekélyebb árnyalata is elveszett arcáról. Gyengéden a kezébe vette a nyakláncán viselt koponya-medaliont, a Halál Isten szent szimbólumát. Azonban hiába várta fejét leszegve és szemét szimbólumára szegezve, hogy a fiú megdöbbenve és pánikba esve elfusson előle. Raul csendesen állt egy darabig, majd csak annyit mondott:

– Magával tarthatnék?

Az öregember visszarejtette szimbólumát ruhája alá, és továbbra is barátságos hangon így szólt:

– Miféle beszéd ez? Tanácsosabb lenne, ha visszatérnél oda, ahová való vagy. Tedd, amíg megteheted, és adj hálát Istenednek, hogy nem viszlek magammal!

Raul azonban megmakacsolta magát, és olyan határozottan szólalt meg, hogy egy pillanatra maga is meglepődött saját hangján.

– Nincsen se apám, se anyám! Nincsen senkim és semmim se; de legfőképpen olyan Istenem nincs, akinek hálát adhatnék bármiért is. Az az átkozott óriás mindent elvett tőlem. Nem fogok visszatérni a faluba. Semmi keresnivalóm sincsen már Zöldhegyen! Magával akarok tartani és megismerni a vallását. A hit erejét akarom, hogy bosszút állhassak az óriáson!

– Bosszút állni – húzta el száját a halálpap. – Kisember! Hiú ábrándokat kergetsz. A jövő ostobaság, mely csalfa reményekkel áztat. Ha valóban a Halál Istent akarod magadnak választani, nem fogódkodhatsz holmi bosszúba. Arra ott van a Bosszú Ura. Kövesd Őt, ha úgy gondolod, ő áll hozzád közelebb. Ahova én megyek, ott illetően érzelmeknek nincs helye. De egyáltalán nincsen helye semmilyen érzelmenek sem. A halál birodalmában csak a színtiszta hitnek van jelentősége. Minden más értelmét veszíti. Ha velem tartasz, nem lesz visszaút. Jól gondold meg, hogyan döntesz. Ha elindulsz a Halál ösvényén, és a hiteden egy halovány repedés is támad, menthetetlenül elpusztulsz.

– A Halál Istent választom! – vágta rá Raul Drakbar.

Az öregember összehúzta sűrű szemöldökét, majd azt mondta:

– Nagyon remélem, hogy jól határoztaél. Döntésedet tiszteletben kell tartanom. Tudnod kell, hogy számtalan halál kíséri majd utadat. A pusztulás bele fog ivódni elmédbe, és mindennapjaid részévé válik.

Raul egy valahonnan hallott idézettel már készen állt, hogy válaszoljon:

– Az első halál után a többi nem éri el a szívet. Hű követője leszek a Halál Istennek.

A pap azt mondta:

– Mindazonáltal én azért szeretném, ha megnéznéd, mi az, amit magad mögött kívánsz hagyni.

Lábával félresöpörte a homokot kis mélyedést létrehozva a földön, melyet aztán megtöltött egy fél kulacs vízzel. A sekély pocsolya fölé magasodva kántálásba fogott a Raul által már hallott dallamos, idegen nyelv szavait használva.

Raul meg volt győződve róla, hogy csak képzelődik, mert a piszkossárga víztükör örvényszerű mozgásba kezdett. Egy kép elmosódott körvonalai rajzolódtak ki rajta, mind tisztább árnyalatot öltve. A mágikus víztükör a zöldhegyi falut mutatta meg. Először csak madártávlatból – Raul még a hűvös szél süvítését is hallotta –, majd egyre közeledve a házak és emberek felé. A járókelők között sok ismerőst fedezett fel; mosolygós, életvidám arcokat. Az emberek serényen lépkedtek az utcákon fel s alá. Mindenki ment a saját dolga után. A kép elsuhant az Élet és Termékenység Isten óriási temploma előtt, hogy a fiú a piactér kavargó forgatagának válhasson szemtanújává. Kofák, vevők fecserésztek, alkudoztak. Ki-ki saját érdeke szerint ócsárolta vagy az egekig magasztalta a különféle portékákat. Egyszerű történetekkel szórakoztatták egymást, közben vidáman nevetgéltek. Az élet a megszokott, régi kerékvágásban haladt tovább.

Raul azonban nem volt kíváncsi az emberekre. Vidám hangulatuk láttán csak düh fogta el. Megkönnyebbült, hogy nem kell a közelükben lennie.

Időközben a kép megváltozott, a mágikus pocsolya felületén egy kisebb csoportosulást mutatva, Bezar atya vezetésével. A szelíd arcú lelkész az ő és szülei sírja fölött állt, őket temette. A végső ima kántálásánál tartott. Szavaiból őszinte elkeseredettség áradt.

Élve temettek el – remegett bele Raul a gondolatba, de rögtön valami más is tudatosult benne. Bezar atya beszédében többször használta az emberevő jelzöt, mely arra engedte következtetni a fiút, hogy szüleit nem egyszerűen csak megölte az óriás, hanem bekebelezte őket. Testük nem feküdt a sírban. Meglehet, hogy lelkük sem került az Élet Isten birodalmába, hanem örök sötétségben bolyonganak kiszolgáltatottan, céltalanul.

Jégszoborként meredt a tovaszálló képekre: a patakra, a falu gyerekseregének közkedvelt játszóhelyére; a házukra, melyben csak a keresztülsuhanó kísérteties szellő törte meg a mozdulatlanságot; a faház melletti dombra, melynek csúcsán egy komor alak álldogált.

A barátja, Zegius volt az a magányos alak. Szomorú tekintettel kémlelte a láthatárt, mintha utána kutatott volna; mindhiába.

– Isten veled, Zegius! – búcsúzott el tőle, de a víztükrön keresztül barátja nem hallhatta meg szavait.

A halálpap megszüntette a varázslatot, és Zegius arcának tükörképe beleveszett a pocsolya zavaros vizébe.

– Induljunk el, kisember, mielőtt visszatér az óriás!

– Hát nem ijedt meg magától? – csodálkozott Raul.

– A ráolvasott félelemvarázsnak csak ideiglenes a hatása. A kishitűség volt az, ami megfutamította. Amint eloszlik róla a mágia gerjesztette félelem, rá fog jönni, hogy meglett volna az esélye a győzelemre. Egy óriás elpusztítása bizony nem könnyű feladat. Örüljünk, hogy a mi ellenfelünk még fiatal és ostoba, így nem tudta kordában tartani a félelmét.

Miközben ezeket a szavakat mondta, már össze is szedelőzködött, és gyors léptekkel megindult az erdő mélyébe.

– Hová megyünk, tiszteletes úr? – kérdezte a fiú.

A halálpap hátra sem nézett, úgy válaszolta:

– Délre, a Halál Isten egyik templomába.

Majd egy kis szünet után hozzátette:

– De ne szólíts tiszteletes úrnak. Hívjál egyszerűen testvérnek, Uliaros testvér vagyok. És neked mi a neved?

– Raul. Raul Drakbar.

– Hát, akkor légy üdvözölve a Halál Isten követői között, Raul testvér!

Bár a fiúnak fogalma sem volt róla, de az, hogy a halálpap testvérének nevezte, a belé vetett hatalmas bizalom jele volt; a jövő záloga, hogy képes lesz végigvergődni a felavatásig tartó, emberpróbáló, kegyetlen és halálos úton.

4.

Hosszú hetek teltek el, míg megkerülve az Orm hegységet, hátuk mögött hagyták a Mongor Birodalmat. Az erdőket-mezőket bűzös ingovány váltotta fel. Az örökké kárhozottan álló rothadó vidék tárt karokkal fogadta az utazókat. Az emberfej nagyságú izeltlábúak ütemesen rázkódó potroha a mocsár lüktető szívverésének hatott. Még csak a peremén jártak, de a pusztulás előfutárai már ott voltak mindenütt; gigantikus, reves férgek bújtak meg a korhadó fák mélyén és a rideg tőzeg alatt. Az egyik fáról lelógó, óriási, megnyúlt pondró átlátszó bőre oszlásnak indult barbár bennszülöttet rejtett magában, melyet már hónapok óta emésztett. Ezernyi bélpoklos lény otthonául szolgált a posvány, de a visszataszító férgek és rovarok jelentették a legkisebb gondot az utazóknak. Egyszerű, primitív lények voltak. Aki ismerte a mocsárvilágot – mint Uliaros testvér is –, az könnyedén elbánt velük. A veszélyesebb szörnyetegek ellen azonban a vidék ismerete önmagában nem bizonyult volna elegendőnek. Uliaros képes volt időben felfigyelni az Istenek perverz kreativitásának szüleményeire, a változatos támadó szervekkel és mágikus képességekkel megáldott természetellenes lényekre. Minden alkalommal – a szerencsének is köszönhetően – elkerülte vadászterületeiket, pedig a mocsár szörnyei jóformán észrevehetetlenek voltak. Egyeseket a lápból kibújó csápszerű érzékelők árultak el, másokat a környezet megszokott színétől leheletnyivel eltérő árnyalataik lepleztek le. Előfordultak olyan láthatatlan fajok is, melyek jelenlétére nem utalt semmi, de a halálpap megérezve életerejüket mindannyiszor kitért útjukból, mielőtt még megtámadhatták volna őt és a fiút.

Raul kóválygó fejjel, szerencsétlenül bukdácsolt Uliaros testvér mögött. Ha múltja jutott az eszébe, melankolikus levertség öntötte el szívét. A homályos jövőt kémlelve pedig csüggedt reményvesztettség kerítette hatalmába, melyből a lelke nyugalomához vezető egyetlen kiutat az új vallás megismerésében látta. Súlyos teherként ránehezedő gondolataiba merülve, az éjszakák dermesztő hűvösségével, a testét égető tucatnyi rovarcsípéssel mit sem törődve vonszolta magát a halálpap után a térdig érő latyakban. Ha egyedül lett volna, Uliaros testvér nélkül, és tíz élete lett volna, csak a mai napon tízszer halt volna meg.

A reggeli ködöt és a mocsár dögletes kigőzölgéseit áttörte a felkelő nap halványsárga korongjának elmosódó sziluettje. A rejtélyes éjjeli zajok, ismeretlen fajoktól származó ordítások abbamaradtak, helyüket átvették a mocsár megszokott hangjai: a mérges gázok felszínre törésének mélyről jövő, bizarr bugyborékolása, apró, sikamlós testű lények motoszkálása az iszapban. Aztán Raul egyszercsak arra eszmélt, hogy a mocsár véget ért, és búskomor öreg tölgyek vették körül őket.

Uliaros rákiáltott a fiúra, hogy haladjon minél gyorsabban. Bár Raul nem értette, miért éppen ezen a békés vidéken kell megszoroznia lépteit, de eleget

tett a felszólításnak, minden maradék erejét megfeszítve, elszántan követte a papot.

Egy tisztásra kiérve, csodálatos s egyszersmind meghökkentő látvány tárult Raul elé. Egy ősrégi, elhagyatottnak tűnő monostor kertjében találták magukat. Szinte hihetetlen volt, hogy a széles mocsár határolta erdő egy magányosan álló óriási kőépítményt rejt a gyomrában. Az ablakok nélküli templom leginkább egy hatalmas kriptára hasonlított. A tetején kőből faragott kaszák meredtek az ég felé. Sehol nem lehetett látni egy teremtet lelkét sem a környéken, csak néma szobrokat.

– Raul testvér, csodálatos építmény, igaz-e? – szólalt meg Uliaros hosszú, hallgatag bámészkodás után.

– Igen az, de lakatlan.

– Nem az, nem az. Kihaltnak tűnik, de hogy is nézne ki másként a Halál Isten Háza. Gyere, nézd meg közelebbről!

Az öreg pap, három magas lépcsőfokot megmászva, a bejárat előtt termett. Néhány parancsszót kiáltott, és a kapu lassan megmozdult. Raul bátortalanul követte Uliarost az ablaktalan templom sötétségébe. Biztos volt benne, hogy a kaput kinyitó két csuklyás alak nem az emberi fajba tartozott. Szeme csak lassan szokta meg a teljes sötétséget. Egy idő múlva észrevette, hogy a terem mélyén halovány fény világít. Odabotorkálva egy fekete márványtábla körvonalazódott számára, melyet a körülötte álló kandeláberek fénye világított meg.

– A Halál Hat Törvényének márványtömbje – felelte suttogva Uliaros, a fiú hangosan fel nem tett kérdésére.

Raul felfigyelt a kőtáblába vésett kicsiny rovátkákra, de elolvasni se kora, se származása miatt nem volt képes azokat. Uliaros most is örömmel állt a rendelkezésére. Így szólt:

– Ha érdemesnek találtatsz Istenünk követésére, az első feladataid egyike lesz megtanulni olvasni. De addigra már fejből is tudni fogod a hat alaptörvényt, melyek így szólnak:

„Imádkozz, hogy Halál és Lélek eggyé váljon;
Vesd alá magad Isten Akaratának;
Terjeszd a hitet;
Vesd meg a haláltól való félelmet;
Add a Halálnak a bűnöst;
Tiszteld és védj a halottat.”

– E szent véset szavai mögött megbúvó mondanivaló jelentőségére, majd ha öregebb és bölcsőbb leszel, magadtól is rá fogsz jönni.

Uliaros hagyta, hogy Raul eltöprengjen az imént hallottakon, majd átmentek a templomhajóba, ahonnan tucatnyi lépcső vezetett szerteszét. Ők lefelé indultak. A fekete szentélyben maguk mögött hagytak néhány szótlan imádságba révedt halálpapot, kik olyan fegyelmezettek voltak, hogy a rideg kőpadlón térdepelve

és Istenükhöz fohászkodva még csak egy pillanat erejéig sem tekintettek hátra, hogy megnézzék a jövevényeket.

Néhány perc után Raul úgy érezte, hogy a halálpapok birodalma olyan, mint egy szentjánosbogár. A sötét éjszakában angyali fénysugár, a remény és a rejtelmes túlvilági titkok szimbóluma, de közletről vagy világosság fényénél nézve visszataszító potrohú rovar.

De talán pont erre van szükségem – gondolta, és szótlanul, elszántan követte Uliaros atyát az élettelen folyosókon.

Hirtelen beszédfoszlányra lett figyelmes, és hamarosan egy mély üreg szájához érkeztek. A kis, szőnyeg borította padlójú szobában lámpafénynél, egy alacsony asztal körül néhány pap üldögélt a földön, és ketten közülük egyre jobban elmérgesedő vallási vitába bonyolódtak.

A két középkorú papot, mint később megtudta, Morbcusnak és Rabarnak hívták. A maga nemében mindkettő karizmatikus egyéniségnek számított.

Morbcus, akárcsak vitapartnere, tagja volt a vezető papok tanácsának, a presbitériumnak. Egyházi tisztséggel felruházott pap volt. Ő uralta a több ezer alkotást magába foglaló könyvtárat. Mániákusan ragaszkodott az Írott Szó Őrzője megkülönböztető titulushoz. A többi paptól leginkább a fején viselt fekete, széles karimájú szalmakalapja különböztette meg. Nagy, tojásdad szemével mereven nézett, szemét szinte soha le nem hunyta. Szemöldökéből helyenként jókora foltok hiányoztak. Mikor az imbolygó lámpafény megvilágította fejét, első pillantásra észrevehetővé vált arcborének sárgás, visszataszító árnyalata.

A csuhás a félhomályos bejáratot kémlelve, hirtelen felhagyott a disputával. A papok Morbcus tekintetét követve felfigyeltek az ajtóban álló két jövevényre.

– Ki ez a kis jószág? – kérdezte az Írott Szó Őrzője érdes, fülbemászó hangon. Miközben Raulra emelte bagolyszemét, arca ijesztő grimaszra húzódott.

Morbcus azonban nemcsak megjelenésében volt groteszk, hanem a jellemére nézve is torz volt és visszataszító. Lelke természetellenesen deformálódott a qutora folytonos szívásától. Ujjai között ott füstölgött a száraz levelek közé tekert qutorabokor gyökeréből darált szárított por, mely felhasználóját rövid távon lelki nyugalommal, súlytalan lebegéshez hasonló állapottal ajándékozta meg, a rabjává váló személyt azonban előbb-utóbb menthetetlenül az örületbe kergette. A szer erős, maró hatást gyakorolt a tüdőre, ezért aki egyszer kipróbálta, általában más anyag után nézett. Morbcus több, mint húsz éve szívta a qutorát. A környezetét már nem volt képes teljes valóságában érzékelni. A valóság és a fantázia álomszerű képe összemosódott agyában, gyakran élte meg a valós helyzeteket úgy, hogy azt hitte, csak álmodja az egészet, illetve fordítva: nemegyszer életszerű álmait megtörténtnek gondolta. Azt pedig, hogy egy héttel korábbi esemény valóban lejátszódott-e, vagy csak álmodta, gyakorta teljességgel képtelen volt megállapítani.

– Üdvözöllek benneteket, testvéreim! Örülök, hogy végre észrevettétek a szegény Uliaros testvért és az ő kis útítársát – mondta Uliaros szerényen.

A papok körbevették. Voltak, akik kezet ráztak vele, mások meg átölelték, vállon veregették és megcsókolták orcáját. Raullal, mintha ott sem lett volna, nem törődtek, Morbcus kivételével. Ő fenyegetően összevont szemöldökkel vizslatta. A papok, akik teljes mértékben el voltak zárva a külvilágtól, most izgatottan faggatták Uliarost a birodalom jelentősebb politikai és vallási eseményeiről. Az öreg csuhás, bár fáradt volt a többnapos vándorúttól, kimerültségét leplezve, türelmesen válaszolt a kérdésekre.

– IV. Armagennon király halálán van, és a leendő uralkodó személye meglehetősen vitatott, hiszen nincsen törvényes trónörökös. Az uralkodó a fattyú Velfarra szeretné a koronát hagyni, de felettébb kétséges, hogy szándékát véghez tudja-e vinni. Mongor hatalmasságai ugyanis a legkevésbé sem akarnak egy pudhaggari táncosnőtől származó fiút az ország élén látni. Ugyanakkor Arakar város – megpróbálva kihasználni Karavan ingatag politikai helyzetét – érvényesíteni szándékozik függetlenségi törekvéseit. Tod Morgavred helytartó vezetése alatt igyekszik megnyerni ügyének a keleti városokat. Ráadásul Zark Khelben, a király fővarázslója – személyes okokból kifolyólag – összetűzésbe került az uralkodóval, és elhagyva az udvart, visszavonult a Mongor-Fenar határ mentén húzódó délkeleti birtokaira, miáltal Armagennon király a legerősebb szövetségesét veszítette el. A hadsereg-átcsoportosítások révén a nyugati helyőrség meggyengült, és a nomád népek egyre gyakrabban törnek be az országba. Ha pedig létrejön a lázadó larkini barbár törzsek között a szövetség, a jelenlegi zűrzavaros helyzetben Mongor nem lesz képes helytállni. És, akkor még kétséges, hogy a másik két szomszédos birodalom, Pudhaggar és Fenar, hogyan reagál a helyzetre. Szövetségesként vagy ellenségként lépnek fel? Én mondom, örüljetez testvéreim, hogy távol vagyunk az események eme zavaros folyásától!

– No de mégis, Uliaros testvér. Mi lenne Rendünk számára a legkedvezőbb megoldás? – tudakolta Rabar, aki a legvilágiasabb volt a jelenlévő papok között.

Uliaros lassan, minden egyes szavát megfontolva válaszolt.

– Mivel IV. Armagennon király uralkodásának negyedik évében a hetedik karavani zsinaton engedélyezte, hogy Rendünk templomot építsen a fővárosban, és bizonyos megkötésekkel vallási szabadságot biztosított a Fekete Egy követőinek, ezért kedvező lenne, ha törvénytelen fia, Velfar kerülne a trónra, aki minden bizonnyal apja valláspolitikáját folytatná tovább. Másrészről viszont, ha a király utódlási döntésével egyet nem értő politikai erők közül valamelyik magának követelné a trónt, akkor az így keletkező feszült légkörben Rendünknek további jogok kivívására nyílna lehetősége. Én azonban remélem, hogy erre nem kerül sor, mert az szerfölött kockázatos játék lenne. Vészterhes, zavaros idők elé néznénk. A belső viszály könnyen a birodalom – és egyben vallásunk – pusztulásához vezethetne.

– Mit bámul olyan hülyén ez a kis áldozat? – szakította félbe Morbcus, az Írott Szó Őrzője Uliaros beszédét, és Raulra bökött. Zavarta az öreg pap okoskodása. Mindig is hidegen hagyták a világi dolgok, ezért roppantul

unalmasnak találta a pap fecsegését. Ráadásul miatta kellett megszakítania vallási vitáját, pedig már nyeregben érezte magát az ostoba Rabarral szemben. De Uliarosra mégsem támadhatott rá, így az öreg pap kísérőjét vette célba.

– Nem tudná eltávolítani valaki ezt a kis férget? Ne szennyezze köreinket a hitetlen! Meglehetősen zavar a jelenléte.

Mindenki Raulra nézett. A fiú érzéstelen arccal állta tekintetüket.

– Kedves Morbcus testvér! Ez a kölyök, Raul Drakbar, önként csatlakozott hozzánk – kelt Uliaros a pártfogoltja védelmére.

Raul felfigyelt arra, hogy az öreg pap az "önként" szót mennyire kihangsúlyozza. Ezek szerint vannak, akik nem önszántukból lettek halálpapok.

Morbcus fanyar arccal megszólalt, és közben nagyot legyintett:

– Akkor is csak egy áldozat. Semmi keresnivalója itt. Intézkedj, kérlek, fogdamester testvér! – intett Rabarnak továbbra is a fiút fürkészsze.

Morbcus utálta a fogdamestert, jelenléte határozottan idegesítette, és ha a szemébe kellett néznie, nem volt képes összeszedni kusza gondolatait. Ha Rabar most elvezeti a fiút, akkor könnyebb lesz elfogadtatnia az Uliaros érkezése előtt folytatott vitával kapcsolatos álláspontját az egybegyűltekkal.

– Csöppet sem akarjuk, hogy a nagy Írott Szó Örzője kényelmetlenül érezze magát – mondta gúnyosan Rabar. – Rögvest elvezetem a fiút.

Fiatalos mozdulattal felpattant ültéből, és intett a gyerekeknek, hogy kövesse.

Raul Uliarosra nézett, aki bátorítólag rámosolygott.

– Ne feledd amit mondtam, kislemb. Hit, erős hit! Másra nem lesz szükséged.

Raul követte a fogdamestert. Nem érzett félelmet, pedig a Morbcus nevezetű pap az imént áldozatnak nevezte. Az sem nyugtalanította, hogy egy fogdamester kíséri, vagyis börtönbe fogják zárni. Sztoikus nyugalomát önmaga is furcsállotta. Úgy látszik, már semmin sem tud meglepődni. Bármin is kell keresztülmennie, bízott Uliaros szavaiban. Csak hitre van szüksége, és érezte, hogy az van benne bőven.

Nem törődött az egyhangú folyosókkal. Nem szentelt figyelmet arra, hogy megjegyyezze az elágazókat, helyette inkább elnézegette kísérőjét. Rabar valamelyest az apjára emlékeztette. Ugyanolyan magas volt és széles vállú. Egész testét elfedő köpönyege ellenére is kivehető volt, hogy a ruha alatt hatalmas izomkötegek lapulnak. Raulban csak most tudatosult, hogy ez a férfi mennyire különbözik az eddig látott halálpapoktól, akik egytől-egyig véznák, soványak, girhesek voltak, és néhányuk hátán púp éktelenkedett. Arcán régi forradások húzódtak, eltűnve ruhája szegélye mögött.

– Ifjúkorom büszkeségei, régi nagy csaták emlékei – szólalt meg a fogdamester érdes, mély hangján, amikor észrevette, hogy a fiú a sebhelyeit bámulja.

– Tessék? – értetlenkedett Raul.

– A sebhelyeim! Azokról beszélek. A testemen még sokkal szebbeket is mutathatnék neked. Minden jelentősebb ellenfelemnek sikerült egy-egy

maradandó emléket hagynia a bőrömön. A legbüszkébb talán egy troll állkapocs hagyta nyomra vagyok a jobb vállamon. Szerencsére csak azután tudott megharapni, miután buzogányom a pofáján csattant, így nem sok foga volt már.

Hangosan felsóhajtott:

– Ejh, be szép idők voltak azok!

Elmerengett volna gondolataiban, de Raul nem hagyta annyiban a dolgot.

– Maga katona volt?

Rabar a kérdést hallva elmosolyodott.

– Nem egészen. Ha már annyira kíváncsi vagy, elárulhatom neked, hogy rablóvezér voltam. Bandám mindenféle alja népségből, szökött rabszolgákból, üldözött gonosztevőkből verődött össze. Egy nap aztán a szerencse elpártolt tőlünk. Belebotlottunk egy rendfenntartó alakulatba, melyet több száz pandúr alkotott. Seregemet szétverték, több napon át üldöztek, kénytelen voltam a mocsárba menekülni. Na, ott aztán jól eltévedtem. Bizonyára valami mocsári rém eledelévé váltam volna, ha nem akadok rá a csuhásokra. Észrevétlenül követtem őket, abban a reményben, hogy kivezetnek az ingoványból. Ehelyett a templomukhoz jutottam. Kénytelen-kelletlen elhatároztam, hogy segítséget kérek tőlük, hiszen az éhségtől és szomjúságtól már halálomon voltam. Ők a kezembe helyezték sorsomat: mivel ismerem eldugott templomuk rejtekhelyét, ezért vagy meg kell halnom, vagy csatlakoznom kell hozzájuk. Az utóbbit választottam, imígyen lett belőlem is halálpap.

Elhallgatott egy időre, majd így folytatta:

– Tényleg önszántadból csatlakoztál hozzánk? Úgy értem, igazán önként? Nem kényszerített senki, hogy ide gyere?

Raul furcsán meredt rá.

– Nem kényszerített senki – mondta. – Magam döntöttem így. El akartam hagyni a falumat. De miért olyan megdöbbenő ez?

A fogdamesteren látszott, hogy habozik a válaszadással, de végül rászánta magát.

– Tudd meg fiú, hogy te vagy az egyetlen, aki önszántából állt be közénk. Akik itt élnek, azok szintén mind gyerekkorukban kerültek ide, de őket úgy ragadták el családjuktól a halálpapok. Nem dönthettek maguk, hiszen egyikük sem választotta volna ezt az életet. Bolondok lettek volna elhagyni otthonukat azért, hogy a halál torkába rohanjanak. Csodálattal és megdöbbenéssel nézek rád, fiú, mert te vagy az első, aki önként lépett a Fekete Egy követőinek sorába, legalábbis a mi templomunkban.

– Elrabolták őket? Valamennyit? – hitetlenkedett Raul.

– Valamennyit, kivéve persze engem! – harsogta büszkén Rabar, majd halkabbra vette a szót. – Mivel új hívőkre van szükségünk, ezért néha gyerekeket kell foglyul ejtenünk, hogy Rendünk követőinek száma gyarapodjék. Azonban ők dönthetnek, hogy mikor szánják rá magukat a Hit Próbájára, viszont amíg várakoznak és halogatják, addig raboskodniuk kell. Talán kegyetlennek

tűnik számodra a halálpapok követte Tan, hiszen anyát és gyermekét szakítjuk el egymástól, de kegyetlen és igazságtalan az egész világ, amelyben élünk.

Indulattól fűtve folytatta tovább:

– Törvény csak a városok falán belül van, az azonban a hatalmasok, a gazdagok törvénye. A városoktól eltávolodva megszűnik a rend. Ha kirabolnak, nincs kihez segítségért fordulnod. Ha megölnek, senki sem fog igazságot szolgáltatni, hacsak nincsen rokonod vagy barátod, aki bosszút állna érted. A halálpapok az egyszerű emberek szemében kegyetlenek, fanatikus gonosztevőknek tűnnek. Azonban állítom, hogy míg rabló voltam, ezerszer mocskosabbnak, aljasabbnak éreztem magam. A Tant követve nem hatalomfitogtatás vagy meggazdagodás reményében ártunk másoknak. Az Istenünket követjük, és hiszünk abban, hogy amit cselekszünk, helyénvaló. Összetartozunk. A Rendünk olyan, akár egy nagy család. Ha az egyik papot támadás éri, a közösség együttesen száll síkra bántalmazott testvéréért.

Raul úgy vélte, ha a Halál Isten erős Isten – és miért ne lenne az? – akkor nem érdekli, hogy jó vagy gonosz-e, követni fogja, hogy erejével maga is megáldassék. Egyszer majd megtalálja a félfülű óriást, szülei gyilkosát, és a Halál Isten hatalmát felhasználva le fogja győzni.

Egy kérdés motoszkált a fejében az imént, de amíg végighallgatta Rabar beszédét, elfelejtette. Most azonban újra eszébe jutott.

– Mi az a Hit Próbája?

– Egy olyan próba, melyen felméred a Fekete Egy és a közötted lévő kapocs erősségét. Egy láthatatlan fal, mely elválasztja az áldozatot a ministránstól. Így fogalmazta meg nekem annak idején a szertartásmester. Természetesen ezzel nem lettem okosabb, mint ahogy gondolom, te sem. Bevallom, kedvellek, fiú. Nem lep meg, hogy Uliaros testvér a pártfogásába vett. Azonban jegyezd meg jól, hogy mi ketten különbözünk paptársainktól. Uliaros testvér állandóan a nagyvilágot járja, nekem pedig fél életem kalandozással telt el. De a többiek, akárcsak Morbcus testvér, gyerekkoruk óta itt élnek. Ezért talán nem is róható fel nekik, hogy alattomos, áskálódó, kétszínű alakokká váltak.

Raul már szólásra nyitotta a száját, hogy megkérdezze, őt is ilyen alattomos, áskálódó alakká fogja-e változtatni az itt töltött idő, de Rabar nem hagyta, hogy a szavába vágjon.

– Most az áldozatok cellájába kerülsz, ahol várakoznod kell a próba napjáig. Ha úgy véled, hogy elég erős a hited Istenünk iránt, jelentkezz a megmérettetésre. Vigyázz, nehogy becsapd saját magad! Nézz mélyen önmagadba, és csak akkor vállalkozz a feladatra, ha bizonyosságot szereztél arról, hogy a Halál Isten veled van! Hidd el, saját tapasztalatból beszélek! Ne siess, van időd! Én is majd' egy évet nyomorogtam a cellában, Istent keresve. Akik elhamarkodottan döntöttek, és tévesen értelmezték érzelmeiket, már mind halottak, önmaguk botorságának áldozataivá váltak. Mikor eljön a nagy nap, egy parányi koponyát fognak a kezedbe nyomni. Ez Istenünk szent szimbóluma. Jó erősen szorítsd magadhoz, ha előtted áll a se nem élő, se nem holt lény, egy

csontváz vagy egy zombi, melyet uralmad alá kell hajtani. Mindössze ebből áll a Hit Próbája. Erős, igaz és őszinte hittel győzedelmeskedni fogsz, máskülönben meghalsz, a halálon túli lény darabokra tép.

Megérkeztek a cellához. Rabar már nem szólt hozzá többet. A cellaajtó kinyílt, majd tompa morajjal becsapódott mögötte.

Gyerekek üldögéltek a hideg, nyirkos kőfalhoz húzódva. Saját sorsuk tragikumától megcsömörlötten gubbasztottak a falak mellett. A többségük nem is foglalkozott Raul érkezésével. Legalább tizenöten voltak. A legfiatalabb öt éves lehetett. Alig volt egy-kettő tíz évesnél idősebb. Az egyik kisfiú fakatonákkal játszadozott.

Raulban a kicsiny fakatonák látványa fájón idézte fel a múltat, felkavarta emlékeit. Összeszoruló szívvel gondolt szeretett, halott apjára, akitől hasonló fabábukat kapott. De rögtön apja gyilkosa, az óriás képe jelent meg képzeletében, hogy kitörni készülő vulkán módjára magával ragadja a bosszú gondolata. Nagyon rémisztő arcot vághatott, mert az egyik kisgyerek, aki egészen eddig őt figyelte, megijedt tőle, és sírni kezdett. Néhány héttel ezelőtt odament volna hozzá. Most azonban nem tett semmit, hogy megvigasztalja. Lelkiismeretét azzal nyugtatta, hogy ha életben akar maradni, akkor senki mással nem törődhet, csak magával. Ki kell zárnia a külvilágot, el kell szakadnia környezetétől, ha meg akarja találni a Halál Istent.

Szótlanul leült az egyik sarokba, legtávolabb a többiektől. Becsukta szemét, nem érdekelte, mi történik körülötte. A mennyezetről csöpögő vízcseppek ütemére vette a levegőt. A gyerekek beszéde halk zöreje volt számára. Így ült magányosan több óra hosszat, mígnem meghozták az aznapi ételt. Utolsóként vette át a kis edényt, melyben sárszínű leves volt. Hozzá ököl nagyságú gyökérgumót kapott, melyet cipó helyett adtak. Nekilátott a levesnek, és beleharapott volna a gumóba, ha valaki meg nem ragadja a gyökeret szorongató kezét.

– Add ide nekem! – hallatszott egy mogorva, parancsoló hang.

Raul fölé egy nála idősebb és szemmel láthatólag erősebb fiú tornyosult. Egyik kezével Raul csuklóját szorította, a másikban hegyes kődarabot markolt. Félőrülten csillogó szemében látszott, ha nem kapná meg, amit akar, nem habozna használni kőfegyverét.

Raul szótlanul végigmérte ellenlábását.

– Mi lesz már?! Adod vagy sem?! – kiabált rá a fiú, és fenyegetően megrázta követ tartó karját.

Raul nem szólt semmit, átengedte neki a gumót.

Vigye, ha erre van szüksége, emiatt nem fognak összeverekedni. Eszébe jutottak Mesmer atya szavai, amiket egy misén mondott: az Istenhez vezető legszilárdabb út az önsanyargatásban keresendő. Minél jobban szenved valaki, annál közelebb kerülhet Istenhez. Raul úgy vélte, ez a Halál Isten követőire is ugyanúgy igaz lehet.

Az eset megismétlődött a következő és az azt követő napokon is. Raul egészsége egyre romlott, megfázott, legyengült teste remegett a hidegtől. Csúnyán köhögött, gyakran voltak lázálmai. Ha fenn volt, akkor is látomásokkal küszködött. Félálmában megjelent előtte apja, és határozott hangján azt mondta: Szívós és kitartó vagy, bárkivel fel tudod venni a versenyt. Egyszer még sokra viszed, fiú!

Apja kezét fogva ott állt anyja is, és imígyen szólt békés, lágy hangján: Enned kell, kicsi fiam, Raul. Egyél, mert ha nem eszel, gyenge maradsz.

Raul éles fényre tért magához. Az ételt hozták. Csalódott volt, mert hiába sanyargatta magát, nem érezte, hogy közelebb került volna az Úrhoz. Szülei szavai a fülében csengtek. Úgy gondolta, hogy a másvilágból figyelmeztették: változtatnia kell helyzetén. Ha csak levest eszik, meg fog halni. Szüksége volt a gyökérgumóra is. Érzett még magában akkora erkölcsi erőt, hogy ne fossza meg gyengébb sorstársait az élelmüktől. Tehát meg kell védenie saját gumóját az ellenlábasától, akiről időközben megtudta, hogy Vigor a neve, és egy nemesi család elkényeztetett gyereke volt.

Vigor társai között üldögélt, réveteg tekintettel a szemközti repedezett falat bámulva. Négy hónappal ezelőtt rabolták el a halálpapok, akiket a lelke mélyén máig gyűlölt és megvetett, és ez az utálat leginkább magára a Halál Istenre irányult. Beképzelt, öntelt fickó volt. Biztos volt benne, hogy át tudja venni a papokat, és nagy tanúbizonyságot fog tenni előttük a következő Próbán a hite megingathatatlanságáról. Jelenleg is épp azon törte a fejét, mi lesz akkor, ha átjut a Próbán. Hogyan jut ki a monostorból? Hogyan tör át egyedül a mocsáron? Azonban mindezeket ráért később töprengeni. Legelőször is csillapítani szeretne volna az éhségét. Odalépett a magába roskadó, szájalmas kölökhöz, hogy mint mindig, most is elszedje tőle gumóját.

Raul lassan felemelte a fejét.

Meg kell védenem az ételt – ismételte görcsösen magában. Csak magára számíthat, tudta, hogy a halálpapokhoz hiába fordul. Néhány gyerek, akiktől elvették az ételük egy részét már megpróbált panaszkodni nekik, ám a halálpapok nem avatkoztak bele a cella belső életébe. Így szólt a Tan. A rabság túlélése a Próba első része volt. Vigor és hasonszőrű társai kegyetlenül megverték az árulkodókat, úgyhogy többet nem mertek panaszkodni senkinek sem.

Raul egyes-egyedül csak magára számíthatott. Egyetlen előnye a meglepetés erejében rejlett, hiszen Vigor nem tartott ellenállástól.

Vigor gúnyosan felé nyújtotta a kezét és türelmetlenül várt, hogy megkapja az ételt.

Úgy tett, mintha odaadná neki, de hirtelen nagy lendületet vett, és hasba vágta felkészületlen ellenlábasát.

Vigor hátrahanyatlott, de az ütés nem viselte meg, dühödten rárontott Raulra.

– Ne merészelj közelebb jönni! – kiáltotta Raul, de a fiú nem hallgatott rá.

Vigor ütni kezdte, majd nagyokat rúgott belé. Raul minden egyes találatnál erőltlenül felnyögött. Legyengült szervezete miatt képtelen volt védekezni, ellentámadásra pedig már egyáltalán nem is gondolt. Záporoztak rá az ütések, rúgások, és az eset vége az lett, hogy Vigor ismét megszerezte tőle a gumót, a tényér levesét pedig felrúgta.

Raul étlen-szomjan, testét kék-zöld foltokkal borítva, mozdulatlanul maradt a földön. Cellatársai abban sem voltak biztosak, hogy él-e még egyáltalán. Így feküdt Raul egy teljes napon át, és csak akkor kelt fel, amikor újra hozták az ételt. Meg-megbicsakló lábbal vánszorgott el az adagjáért. Miután remegő kézzel átvette az ételt, nem tért vissza fekhelyére, hanem körülnézett a teremben, mintha keresne valakit. Így is volt. Raul egy Zaub nevezetű gyerek után kutatott a félhomályban. Ez a Zaub volt a társaság legerősebb tagja, olyan bivalyerős volt, hogy Zegiust, a kovácsmester fiát is könnyedén elnászpángolta volna. Hallgatag fiú volt, ezért társai nem is igazán tudták, hogy kiféle-miféle. Mindenesetre jóindulatú lehetett, legalábbis erre utalt az, hogy testi fölényét nem használta ki másokkal szemben. Senkinek sem vette el az ennivalóját.

Raul pillanatok alatt megitta levesét, majd odalépett hozzá, és lerakta elé a gumóját. Ha már nem tarthatja meg magának a gyökérgumót, akkor legalább ne az az alávaló Vigor kaparintsa meg tőle.

Zaub értetlenül bámulta a helyére baktató sápatag arcú gyereket.

Vigor haragtól szikrázó szemmel követte végig az eseményeket. Az első gondolata az volt, hogy irgalmatlanul megveri Rault, de aztán tétovázva a nagydarab Zaubra nézett, aki éppen most tüntette el szájában az ajándékba kapott gyökérgumót. Vigor fején kidagadtak az erek, olyan mérges volt a tehetetlenségtől. Tudta, hogy Zaubbal nem állhat le verekedni, abból semmi jó nem származna, de Raul ellen is kockázatos lett volna megtorlást alkalmaznia, mert ki tudja, hogy az a szótlan és ostoba óriás a történetek után mit cselekedne. Legszívesebben megkérdezte volna Zaubot, de hát nem fog olyannyira lesüllyedni, hogy engedélyt kérjen az ostoba óriástól Raul megverésére. Ennyire nem alázhatja meg magát a többiek szeme láttára. Haragjában dühödten rugdalta a falat, majd erőt vett magán, és megnyugodott. Odalépett egy Raulnál valamivel fiatalabb gyerekhez, és kikapta kezéből a már félig megrágott gumóját. A fiú nem mert ellenkezni, így Vigor új prédát talált magának.

A következő napon Raul megint csak odaadta Zaubnak az ételét, hogy Vigor ne szerezhesse meg,. Zaub elfogadta az ajándékot. Arcán semmiféle érzelem nem mutatkozott meg, de a gumót két egyenlő részre törte, és az egyik felét visszaadta neki. Raul később úgy emlékezett erre a napra, mint Zaubbal való barátsága kezdetére. Ezután Vigor nem mert vele többé ujjat húzni, pedig gyakran fordult elő olyan, hogy Zaub egy kézmozdulattal visszautasította ajándékát, így az egész gumó nála maradt.

Teltek a hetek, a hónapok. Néhány új gyerek került a cellába, néhány pedig meghalt az éhségtől vagy a hidegtől. Azonban Raul még mindig az élők között volt.

Gyakran próbált szóba elegyedni Zaubbal, de ilyenkor társa mindig mogorva és ideges lett. Zaubnak nem volt kenyere a beszéd. Már egészen kicsi korában leszoktatták róla. Rabszolgának született. Hét éves kora óta egy földesúr sóbányájában dolgozott. Hat éven keresztül végezte a felnőtt férfiember számára is megerőltető fizikai munkát, míg végül alkalma nyílt a szökésre, de a halálpapok egy portyájuk során foglyul ejtették. Idestova már majdnem két éve raboskodott itt, de eddig még soha nem tudta rászanni magát a Próbára.

Egyik éjszaka szokatlanul beszédes volt, és kiöntötte szívét Raulnak.

– Szerencsétlen ember vagyok, Raul. Hamarosan meghalok. Hogy is követelhetik tőlem a csuhások, hogy belőlem is pap legyen? Fogalmam sincs, hogy mi fán terem a hit meg a többi megfoghatatlan micsoda. Hogyan lehetnék képes felfogni, hogy mi vagy ki is az a Halál Isten? Amit én saját szememmel nem láthatok, azt ugyan meg nem fogom érteni. Bocsáss meg, hogy ostoba siránkozásommal zavarlak, de nagyon elkeseredtem. Nem vagyok tovább képes ebben a lyukban rothadni. Bármennyire is tudom, hogy a halálba rohanok, legközelebb jelentkezem a Hit Próbájára.

Raul nagyon is együttértett vele. Elhatározta, hogy maga is részt vesz a következő Próbán. Nem fogja Rabar tanácsát követni, és nem várja ki az egy évet. Körülbelül négy hónapot tölthetett el a cellában. Eleget meditált már, több idejét nem fogja semmittevéssel tölteni. De volt más oka is, hogy idejekorán jelentkezzen. Zaub jelenléte védőbástyaként szolgált számára. Ha Zaub itt hagyná, akkor nem lenne, aki megvédené őt Vigor haragjától. Elhatározása biztos tudatában izgatottan várta a napot, amely felméri a Fekete Egy és a közötté lévő kapocs erősségét, amely elválasztja az áldozatot a ministránstól.

5.

Egy új nap kezdődött. Sokuk számára életük utolsó napja. Amikor a papok feltették a kérdést, hogy ki kíván részt venni a Hit Próbáján, először Zaub jelentkezett. Rögtön Raul is előlépett. Ezt látva, kis habozás után, Vigor is rászánta magát. Rajtuk kívül még hárman jelentkeztek. Az utolsó egy öt-hat éves kisfiú volt. Fel sem fogta, hogy mire vállalkozik. Igazából csak a többieket követte. Megkérdezték tőle, hogy valóban felkészült-e a megmérettetésre. Ő szemlesütve egy félénk, halk igennel válaszolt. Ezek után mind a hat áldozatot kivezették a cellából, és elindultak velük a Próba színhelyére.

Raul az egyik elágazónál megpillantotta Rabart. A fogdamester rosszálló tekintettel meredt rá. Arcáról leolvasható volt, hogy azt gondolja, még egyáltalán nem áll készen a küzdelemre. Búslakodva csóválta fejét.

Raul nem törődött vele. A bosszú majd erőt ad – gondolta, és felidézte a pillanatot, amikor elveszítette a szüleit.

Egy rozsdás vaskapu előtt megálltak, és mindegyiküknek a kezébe nyomták a Halál Isten szent szimbólumát. Raul óvatosan forgatgatta a parányi, jéghideg csontkoponyát. Olyan élethűnek látszott, mintha nem is valamilyen állat csontjából faragták volna ki, hanem egy valamikor élt, apró ember koponyája lett volna. Ezenkívül azonban nem vélt felfedezni rajta semmi szokatlant. Pedig az egyik pap rövid beszédet is tartott a szimbólum hatalmáról és a benne rejlő erőkről.

– Ez egy kapu Istenhez! Ezen keresztül áramlik belétek a Fekete Egy ereje, hogy olyan dolgokra legyetek képesek, melyekről halandó ember még csak nem is álmodik. Válgatok eggyé a szent szimbólummal! Ismerjétek meg a hit erejét, és használjátok fel helyesen! Bent, az ajtó mögött a halál szolgája vár rátok. Rajtatok áll vagy bukik, hogy győzedelmeskedtek-e. Kívánom, járjatok szerencsével! – mondta, és kinyitotta a vasajtót.

Raul orrát dögletes bűz csapta meg, melyet az előtte lévő hosszú, sötét folyosó árasztott magából. A gyerekek visszahököltek. Látszott rajtuk, hogy egyikük sem akar elsőként belépni. Raul nagyon hihetetlennek találta a helyzetet. Nemrég még egyszerű parasztyerekként élte nem éppen izgalmas, de gondtalan életét. Most pedig itt állt remegő lábakkal, sorstársait kémelve, a Halál Isten egyik monostorában kezében a halál szimbólumával. Egy olyan Isten iránt kellett imádatot érezniük, akit nem is ismernek igazán. És akiben ez a hit nem elég erős, az ma menthetetlenül elpusztul.

A pap, aki az imént a beszédet tartotta, Zaubra bökött.

– Menjen ő előre!

Úgy tűnt, hogy a próbára való jelentkezés sorrendjében fogják beküldeni őket. Zaub nagyot fújtatott, mint egy bika, majd eltűnt a becsapódó ajtó mögött.

Hosszú, óráknak tűnő percek teltek el, és jó ideig nem történt semmi. Legalábbis velük nem történt semmi. Mert azt Raul bármibe lefogadta volna,

hogy előttük a vasajtóval elválasztott folyosó végén nagyon is mozgalmas események zajlottak le. Zaub életét eldöntő események!

Rövidesen egy újabb pap került elő valahonnan, és társaihoz rohanva, idegesen suttogni kezdett.

Raul és a többi áldozat izgatottan kapkodták fejüket, hol egyik, hol másik papot fürkésze, de azoknak egyáltalán nem állt szándékukban megosztani velük, hogy mi lett a Próba eredménye. Raul a papok magatartásából csak találgatni tudott. Úgy érezte, hogy valami szokatlan dolog történt, de, hogy ez a valami Zaub számára jót avagy rosszat jelent, arról fogalma sem volt.

A csuhás most Raul felé fordult.

– Te következel. Lépj be! – parancsolta a fiú tétovázását látva.

Raul rövid habozás után engedelmeskedett. Mikor bezáródott mögötte a kijárat, elhatalmasodó erővel tört rá a szorongás. Szíve dobogását a torkában érezte, bénító félelem járta át testét. Minden akaraterejét összeszedve küzdött ellene, de hiába. Teste nem volt hajlandó engedelmeskedni neki. Úgy remegett a keze, hogy majdnem elejtette a szent szimbólumot. A folyosó szinte teljes sötétségbe burkolódzott, az egyetlen fényforrást a falakra tapadó különös, zöldesen foszforeszkáló moha jelentette.

Raul rászánta magát és bátortalanul elindult a nyílegyenes járatban. Lassan haladt, hiszen az orráig is alig látott. Már nem igyekezett görcsösen elfojtani rettegését, hanem megpróbált tudatosan rátalálni szorongása okára. Érveket keresett önmaga megnyugtatására. Az igaz, hogy nem követte Rabar tanácsát, és valószínűleg felkészületlenül vágott neki a Próbának. Az is igaz, hogy nem érezte a csontkoponya isteni mágikus erejének kisugárzását, de azt tudta, hogy neki életben kell maradnia, egyszer majd be kell teljesítenie bosszúját az óriás felett. Nem lenne igazságos, ha most meghalna!

Nem halhatok meg! – hajtogatta magában makacsul. – Bosszút kell állnom a szüleimért!

Egyre beljebb gázolt a sötétségben. Olyannyira átítatta a bosszú gondolata, hogy semmi másra nem volt képes koncentrálni. Csak önmaga, szegény szülei és az ezerszeresen átkozott hegyi óriás járt az eszében. Így ment végig Raul a szörnyű folyosón. Nem is sejtette, hogy a bosszú, mely erőt adott neki, és eloszlatta félelmét, egyben elhomályosította hitét.

Hirtelen megmozdult a sötétség! Raul megtorpant, majd hátrálni kezdett. Előtte a rothadó szenny borította földről egy kivehetetlen külsejű alak tápázkodott fel. Raul összeszorított fogakkal rávicsorgott. Gyerekes cselekedet volt. Azt hitte, hogy az ismeretlen lényt egyszerű grimaszokkal meg lehet ijeszteni. Amikor azonban a zöldes félhomály megvilágította ellenfelét, Raul grimaszai az arcára fagytak. Kidülledt szemmel meredt a halálon túli lényre.

A sárgásfehér, kiszáradt, foszladozó bőrű élőholt szaggatott léptekkel közeledett feléje.

A fiú rögtön maga elé rántotta a szent szimbólumot, de úgy látszott, hogy teljességgel hatástalan a zombival szemben. Sőt, olybá tűnt, mintha bika előtt

vörös posztót lóbált volna. Az élőhalott meggyorsította lépteit. Raul kétségbeesésében majdnem hozzávágta a csontkoponyát, de aztán mégsem tette. A nedves talajon visszafelé kezdett el rohanni. Bukdácsolva haladt, és pillanatokon belül hasra esett. Hátrakapta a fejét, és ugyanazzal a mozdulattal hanyatt fordult.

A zombi föléje magasodott. Mély, élettelen szemüregével a szíve után kutatott, hogy kitépje, és megegye azt.

Raul – a biztos halál tudatában – szíve legmélyéről végső bátorságot merítve, belenézett ezekbe a sötét üregekbe. Ahogy a másodperc töredékéig így kémlelték egymást, hirtelen rájött valamire. Rádöbbsent, hogy mennyire üres és céltalan volt az eddigi élete. Átérezte a Halál Isten, a hatalmas Fekete Egy uralta erőt, az emberiség fölött álló lény esszenciáját. Kezében a csontkoponya vakító fehér fényel felvillant.

A zombi először megremegett, majd vinnyogva hátrálni kezdett.

Raul döbbenetéből magához térve felállt, és diadalittasan elindult, maga előtt terelve az élőholtat, egészen a járat végéig. Ott két ajtót talált. Az egyik szemben volt vele, a másik jobboldalt. Miközben a zombi remegve behúzódott a sarokba, a jobb oldali ajtó mögül megszólalt egy hang.

– Kiálltad a Hit Próbáját! A Halál Isten befogadott Rendünkbe.

A kijáratnál halk zörgés volt hallható, majd megszűnt, de az ajtó még nem nyílt ki. Ismét megszólalt valaki.

– Választhatsz ministráns! Ha ezen az ajtón jössz ki, egyszerű novíciusként kezded meg tanulmányaidat, és soha nem fogod sokra vinni az életben. Azonban ha a másik ajtó mellett döntesz, ott egy újabb próba vár. Egy, a zombinál nagyobb hatalmú lény les rád, hogy megöljön. Ám ha képes vagy uralmad alá hajtani, rögtön megnyílik előtted a papi hivatal, s majdan a priori szék. Döntened kell, melyiket választod!

Raul most, hogy tudta, a Halál Isten vele van, úgy érezte, bármire képes lenne. Már emelte kezét, hogy kinyissa a szemközti ajtót, de félúton gondolkodóba esett. A férfi érdes hangja ismerősnek tűnt. Ennek a hangnak a gazdáját nem lehetett nem felismerni: Morbcus, az Írott Szó Őrzője volt az.

– Mi lesz már, fiú? Légy bátor, és lépj be a szemközti ajtón! – szólalt meg Morbcus, türelmetlenkedve, parancsolóan, a jobb oldali ajtó mögül.

Raul biztos volt benne, hogy Morbcus tanácsai számára semmi jóval nem kecsegtethetnek. Eszébe jutott a falujabeli gazfickó, Setmore, a kaszárnyaparancsnok fia, akivel rögtön azonosította az Írott Szó Őrzőjét. Setmore is azt akarta tőle, hogy legyen bátor. Gyávasággal vádolta, és ezzel elérte, hogy részt vegyen a Mesmer atya elleni cselszövésben. Akkor hibázott, most azonban nem fog. Érezte, hogy a szemközti ajtón belépni, nem bátorság, hanem botorság lenne. Végzetes ostobaság.

– Nem tetszik a javaslat. Gonosz tanács ez! – mondta, és kinyitotta a jobb oldali ajtót. Hallatlan vakmerőség volt a részéről, hogy így mert szólni egy

egyházi tisztséggel felruházott paphoz, de szükségét érezte megmutatni, hogy egyáltalán nem a gyávaság tartotta vissza attól, hogy a másik ajtót válassza.

A fiú szavaitól megdöbbenve gyökeret eresztő Morbcus most még talán enyhe büntetéssel megúszva megölhette volna Rault, de elmulasztotta megtenni.

Raul teljesítette a Próbát, áldozatból ministráns lett. Miután átesett a felvételi szertartáson, melyen beiktatták a hívők közé, kis fülkébe vezették, ami állandó otthonává vált. Szállása mellett több hasonló fülke is volt a folyosó falába vájva. Mindegyik egy-egy idősebb ministráns lakhelyéül szolgált. Ezek most üresen állottak, mert a tanítványok ebben az időben istentiszteleten voltak. Le akart pihenni, de látogatója érkezett Rabar személyében. A fogdamester hitetlenkedve nézett rá, majd őszintén gratulált győzelméhez. Raul egy ideig türtőztette magát, és hallgatta a jókívánságait. Aztán nem bírta tovább, és illedelmesen félbeszakította, hogy megérdeklődje tőle, mi történt társaival, akik szintén részt vettek a Hit Próbáján. A fogdamester nem válaszolt azonnal. Raul lélegzetvisszafojtva hallgatott.

– Belőlük nem lettek ministránsok – intézte el kurtán és keményen Rabar.

Raul hosszan nézett rá, miközben az öt-hat éves kisfiúra, Zaubra, Vigorra és a másik két gyerekre gondolt. Hát tényleg meghaltak? Csak neki sikerült egyedül túlélnie? Annak az ártatlan kisfiúnak is borzalmas halált kellett hálnia egy élőholt karmai közt, aki fel sem tudta fogni, hogy mi történik körülötte? Most először úgy érezte, nem csak azért akart hatalmas pappá válni, hogy bosszút állhasson az óriáson. Gyökeret vert benne a gondolat, hogy ha kellő magasságba emelkedik a ranglétrán, megpróbál majd mindent megtenni azért, hogy az áldozatok elkerüljék e szörnyű véget.

– Szokatlan dolog történt ma – szólalt meg Rabar egy idő után. – Az egyik áldozatnak ugyan nem sikerült teljesítenie a Próbát, de nem is halt meg. A Zaub nevezetű fickóról beszélek. Bár látszott rajta, hogy vasgyúró alkat, azt azért senki sem feltételezte volna, hogy pusztá kézzel végezni tud egy zombival. Először eltörte az élőholt gerincét, majd látva, hogy ez sem állítja meg, kitépte a lábait, s teljesen mozgásképtelenné tette. Bámulatós teljesítmény egy taknyos kölyöktől. Még olyan fiatal, de állítom, hogy engem is könnyedén kiütne, ha ökölharcra kerülne sor közöttünk. Kár, hogy nem a hit erejével győzte le a zombit. Így sajnos nem lehet belőle ministráns. A Halál Isten nem fogadta el, ezért nem tartozhat közénk.

– Akkor mi lesz veled? – kérdezte izgatottan Raul.

– A vezető papok tanácsa fog erről dönteni, melynek én is tagja vagyok. Nem hiszem, hogy a halálos ítéleten kívül lenne más lehetőség.

Raul megremegett. Ki kell állnia a barátjáért, hiszen neki köszönhette az életét.

– Van rá mód, hogy megmeneküljön a haláltól?

– Attól tartok, nincsen – felelte Rabar, de a fiú nem hagyta annyiban a dolgot.

– Ha nem szolgálhatja az Urat, attól még nem kell végezni vele. Szolgálhatná a papokat. Biztos szükség van két dolgos kézre!

Rabar elmosolyodott a fiú erőlködését látva.

– Rengeteg templomszolgánk van. Természetesen nem emberek, hanem alacsonyrendű élőholtak. De ha annyira szíveden viseled ennek a fiúnak a sorsát, hát nem bánom, megpróbálok tenni valamit az érdekében. A presbitérium majd elbeszélget vele. Ha meg tudom győzni a papok többségét, hogy a fiú nem jelent veszélyt Rendünkre, akkor templomszolgát csinálunk belőle. Meglátjuk, mit tehetek! De jobb lenne inkább, ha magaddal foglalkoznál. A tespedtség időszaka véget ért. Mostantól bőséges táplálékhoz fog jutni a gyomrod is és a kobakod is. Ideje, hogy mind testileg, mind szellemileg megedződj!

Rabar befejezte beszédét, és hagyta, hogy a nap eseményeitől kimerült fiú aludni térjen. Raul lefeküdt durva szövésű pokróccal fedett szalmaágyára. Sokféle gondolat kavargott a fejében, hosszú időbe telt, mire magával ragadta az álom. Nyugtalanul aludt, akárcsak az elkövetkező sok-sok éjjelen. Általában múltja árnyai kísértették, arcok a régi életéből. Zöldhegy lakói szóltak hozzá éjszakánként, megpróbálták útjától eltéríteni. Elsősorban szülei jóindulatra tanító intelmei és a falu életpapjai által belévert dogmák nehezítették meg életét, de ezek a régi emlékek és tanítások lassan-lassan elhomályosultak, köszönhetően a hosszú időnek, melyet a monostor fogságában töltött el, mélyen a föld alatt.

Zaubot felvették a Rendbe, Rabar közbenjárásának köszönhetően templomszolga lett. Ugyanazt a munkát végezte, mint az élőholtak, kiszolgálta a papokat, takarította a járatokat, új alagutak és termek építésében vett részt, egyszóval nem volt könnyű a munkája, de legalább életben maradt, és megtudta, hogy ezért Rabar mellett leginkább Raulnak tartozott hálával a közbenjárásáért. Szinte minden egyes percét megszabták. Nem kellett azon tépelődni, hogy mivel töltse napjait. Születése óta rabszolga volt, úgyhogy ezzel a félig szabadon, félig fogságban töltött étellel meg volt elégedve, nem vágyott változásra. Nem így Raul!

A fiú első napjai azzal teltek el, hogy megismerte a monostort és – az élőholtak lakta katakombarendszer kivételével – a földalatti járatokat, a lakókat és a lakók mindennapjait.

A hierarchia legalsó fokán az áldozatoknak nevezett foglyok álltak. Kegyetlen sorsukat, alantas életkörülményeiket saját bőrén tapasztalta már. Őket követték a templomszolgák. Többségük csontváz és zombi volt, de akadt közöttük néhány ghoull és más rémisztő lény is. A papok az áldozatokat levegőbe sem vették, nem foglalkoztak velük, mintha nem is léteznének, de a templomszolgákat is csak arra használták, hogy parancsolgassanak nekik. A templomszolgák fölött helyezkedtek el a ministránsok vagy más néven novíciusok. Körülbelül tizennégy évet töltöttek tanulással, csak azután válhattak pappá. Az egyszerű papok közül kimagaslottak a presbitérium tagjai, valamint az egyházi tisztséggel felruházottak, például Morbcus, a főkönyvtáros, Rabar, a fogdamester vagy Uliaros, az inspektor. A monostor élén a házfőnök állt. Jelenleg ezt a tisztséget

Zabergan prior töltötte be. A templom hat másikkal együtt egy templomközösséget alkotott, melyet a legnagyobb hatalmú házfőnök, a prefektus irányított. A Rend élén a karavani templom vezetője, a pátriárka állt, aki a Fekete Egy földi helytartója volt.

Raul izgatottan várta az első tanóráját. Azzal már tisztában volt, hogy kezdetben számtant, írás-olvasást, történelmet és vallástudományt kell majd tanulnia. Négy idősebb tanítvánnyal került egy csoportba – olyan ministránsokkal, akik már egy-két éve átestek a Hit Próbáján, és azóta részt is vettek az oktatásokon.

– Legyen áldott a Halál Ura! – köszöntötte Mandicor atya Raul első tanóráján a novíciusokat, és intett nekik, hogy leülhetnek.

Raul és a többiek – székek nem lévén – helyet foglaltak a szűk terem hideg kőpadlóján.

– Ma történelmet fogok tanítani nektek, de előtte feltennék egy kérdést. Mi az, ami elsőre eszetekbe jut erről? – Egy fonnyadt almát rántott elő a csuhája alól.

Senki sem felelt, ezért egyenként szólította őket.

– Mire gondoltál először? – szegezte a kérdést a legidősebb tanítványának, aki nem lehetett több húsz évesnél.

– Arra, tiszteletre méltó atyám, hogy ... valószínűleg egy féreg lehet benne – felelte a fiatalember bizonytalanul.

– Hát ti? – érdeklődött tovább a mentor.

A tanítványok egymás után válaszoltak.

– Az jutott eszembe, hogy valószínűleg már nyár lehet odafent, nagytiszteletű atyám.

– Az esti vacsorára gondoltam, Mandicor atya – mondta a legkövérebb ministráns.

– Semmi sem jut eszembe, atyám – felelte szemlesütve a negyedik ministráns, aki Raulnál csak egy-két évvel lehetett idősebb.

– Hát te, fiam? – fordult a mentor az újdonsült tanítványa felé. – Mire gondoltál e gyümölcs láttán?

– Az elmúlásra – válaszolta Raul.

– Az elmúlás – ismételte meg Mandicor atya olyan hangsúllyal, hogy a hallatán úgy érezték a tanítványok, mintha évek szálltak volna el egy pillanat alatt. – Helyes válasz! Az Elmúlásról szól az Élet. Az Elmúlás a Halál Isten eszköze. Körbeveszi a Halál Isten szigetét éppúgy, mint ahogy a világunkat is. Jelen van itt is, csak a legtöbben vakok hozzá, hogy meglássák. Az Elmúlás egy végtelen erőforrás, mely által elérhetővé válik az Adomány – Egy kis időre elhallgatott, majd így folytatta. – Ej, hagyjuk későbbre a történelemórát! Nézzük meg, *mennyire vagytok képesek látni!* Tegyük egy próbát! Nem kell mást tennetek, csak nyissátok ki az elméteket! Lássatok, de ne a szemetekkel! – tanítványai értetlenül néztek rá, miközben megragadta csontkoponya

szimbólumát, és az ősi nyelven halk kántálásba kezdett. Hosszan ismételte egymás után a szavakat, egyre halkabban, míg végül litániája már nem tűnt többnek egy légy zümmögésénél.

A tanítványok mindenfelé nézegettek, reménykedve, hogy felfedeznek bármi szokatlant, ne adj' Isten természetfeletti dolgot.

Csak Raul volt az egyetlen, aki egyfolytában a fonnyadt gyümölcsre meredt. Ahogy teltek a percek, egyre nagyobb fáradtságot érzett, s a gyümölcs, majd az egész szoba körvonalai elkezdtek összerosódni előtte. Nem sokkal később olyan hangot hallott, mint amikor a tavon egy hullám a sziklának csapódik. Csak ez sokkal hangosabb volt.

– Mi volt ez? – szólalt meg gondolkodás nélkül.

– Hallottál valamit, fiam?

– Nem is tudom, atyám. Egy csattanást talán. Mint amikor egy hullám megtörik a köveken.

A mentor komoly képpel meredt rá.

– Folytassuk! – parancsolta, de mielőtt ismét belekezdett volna a kántálásba, lekasztotta nyakából a koponya szimbólumát, és a fiú kezébe nyomta.

Alig ejtette ki száján az első néhány szót, Raul hirtelen hatalmas robajt hallott, és úgy érezte, mintha egy hullám szaladt volna át a szobán. Az egész teste megremegett.

Mandicor atya először hitetlenkedve nézett rá, aztán elmosolyodott, és csillogó szemekkel így szólt:

– Ez a forrása a papi mágiának, fiam. Idővel meg fogod tanulni, hogyan merülj el az Elmúlás tengerében, s hogyan leszel képes majd uralni zavaros örvényeit. Ma nem tartom meg a tanórát! Mindenki gondolkodjon el azon, ami a szoba falai közt történt. – mondta, és visszavette Raultól a csontkoponyát, majd sietős léptekkel magukra hagyta a döbbenet üldögélő tanítványokat.

A reggeli istentisztelet után az oktatószobában egy új pap várt Raulra.

– Gilber atyának hívnak – mutatkozott be. – Mostantól én leszek a mentorod. Vágjunk is bele!

Raul értetlen képet vágott.

– Megbocsásson, atyám, de nem várjuk meg a többi tanítványt?

– Itt van mindenki, akit oktatni kívánok – felelte amaz morcosan, és a novíciusa kezébe nyomott egy vaskos könyvet.

Gilber atya nagyon idős volt már akkor is, mikor elvállalta a nevelését. Zsörtölődő, hirtelen haragú vénember volt, aki rögtön dühbe gurult, ha a tanítványa hibázott. Kellemetlen alaknak tartották, a papok kerülték a társaságát. Raulnak nem kellett sok idő, hogy rájöjjön, új mentora valószínűleg nem a Mandicor atya tanóráján elért sikere miatt döntött a taníttatása mellett, hanem pusztán azért, hogy legyen kivel megosztania a gondolatait. Arra vágyott, hogy olyasvalakivel beszélgesen, aki figyelmesen végighallgatja, és nem mond ellent

neki. Kezdetben ez így is volt, de aztán, ahogy a fiú látóköre, tudása és érdeklődése növekedett, mind gyakrabban állt le vitatkozni mesterével. Így Gilber atya egy idő után megbánta, hogy elvállalta Raul oktatását. Azonban jó tanárnak bizonyult, Raul sok mindent megtanult tőle. Elsajátította a számolás és az orvostudomány alapjait. Megtanult írni és olvasni a közös nyelven, elmerülhetett Mongor történelmében és – egyelőre igaz csak távolról, de – megismerkedett az ősi nyelvvel, melynek minden egyes helyesen kiejtett szava mágikus erőket szabadíthat fel. A legnagyobb hangsúlyt azonban a vallástudomány oktatására fektette a mentora.

– Jól figyelj rám, ministráns! Amit most mondok neked, azt védj erősen az emlékezetedbe! A Szentírás azt mondja, hogy az Istenek az idők kezdetétől léteztek. Mindennek megvan a maga Istene. Minden érzésnek és mindennek, amihez valamilyen érzés kapcsolódik. Istene van a Természetnek, a Napnak, a Szélnek, a Háborúnak, a Gyűlöletnek, a Pusztításnak, a Bujaságnak, de egy csomó másnak is, amit nem is gondolnál. Istene van a Szorongásnak, a Félelemnek, az Éhségnek és így tovább, rengeteg dolognak. A Szentírásban az is áll, hogy mindig a Halál Isten volt és mindig Ő lesz a leghatalmasabb Isten. Legyen áldott, ki Ura a Halálnak, ki a leghatalmasabb minden Isten között! Így szól a zsoltár, mely leszögezi, hogy a Halál Isten a legnagyobb Úr. – Az atya elhallgatott egy pillanatra, és innentől suttogva ejtett ki minden egyes szót, miközben idegesen kémlelte a folyosót. – Hát én most elárulom neked, hogy ez nem igaz! Minél erősebb a szóban forgó érzés az emberekben, annál erősebbé válik az adott Isten. Az Istenek hatalma állandóan változik, követőik érzelmeinek függvényében. Hol egyik, hol másik Isten az erősebb. Ezért kordában kell tartanod érzelmeidet, nehogy egy másik Isten felülkerekedjen rajtad... benned.

Raul megjegyezte az idős pap beszédét. Nem mondott rá semmit, mert tudta, hogy Gilber atyát nem érdekli a véleménye. Ugyanilyen készségesen végighallgatta az istentisztelet zsolozsmáit és a Halál Istent dicsőítő költeményeket.

Raul minden tudást igyekezett magába szívni, még ha néha egymásnak ellent is mondtak a tanítások. Számára a fontos az volt, hogy a Halál Isten ereje kézzelfogható. Ezt már személyesen tapasztalhatta, amikor Uliaros testvér megfutamtotta az óriást, vagy amikor elbűvölte a pocsolya vizét. Ő is magáénak akarta tudni e hatalmat.

***

– ... és megremeg a föld, mély árkot húz rá Isten haragja, sötét hasadékából igazságot osztani tör elő belőle Yoas-mozgou. Rettenet, Harag, Tagadás, Elkeseredés, Beletörődés, Halál és Megváltás – hét csápjával a Fekete Egy hetedik szládja Semorra istengyalázó városát magával rántja a mélybe – Raul az idézet végére érve önelégülten mosolygott Gilber atyára. A Fekete Egy

szládjaival foglalkozó majd félezer oldalas könyvből a mentora kiválasztott egy fejezetet, amit neki szóról szóra vissza kellett mondania fejből.

– Yoas-mozgou második csápjának neve nem Harag, hanem Gyűlölet – vakkantotta az öreg mentor.

– Csupán egyetlen szó, és az is szinte ugyanazt jelenti – emelte fel Raul a hangját, meg sem próbálva leplezni sértődöttségét. A több hónapnyi magolás után jól esett volna neki egy kis dicséret a mesterétől.

Gilber atya homlokán rángatózni kezdett egy izom.

– Most még csak haragszom rád, de még néhány hasonlóan szemtelen és ostoba megjegyzés, és a saját bőrödnön tapasztalod meg, mi a különbség a haragom és a gyűlöletem között. Nem, egyáltalán nem mindegy, mit mondasz!!! A szentírásokat szó szerint kell idézni, még akkor is, ha két szó teljesen ugyanazt jelenti, s máskülönben felcserélhetőek lennének – papolta, és közben a mutatóujjával úgy bökdösött tanítványa felé, hogy majd kiszúrta a szemét. Aztán nagyot sóhajtott, és valamivel békülékenyebben folytatta. – Fiam, bármikor eljöhét életedben az a pillanat, amikor annyira kétségbeesett és összezavarodott leszel, hogy nem fogod tudni mi a helyes, mi a helytelen, sőt még abban sem leszel biztos, mi a valóság, s ki is vagy valójában. Az ilyen helyzetekben e szent zsoldárok adnak majd erőt neked, de csak akkor, ha pontosan fel tudod idézni őket. Vésd az elmédbe e szavakat, égesd bele úgy, mintha az életed függne tőle... mert könnyen előfordulhat, hogy így is lesz. Mindig légy ura önmagadnak! Most pedig Vargaun szládról szeretném hallani azt a zsoldárt, melyben győzedelmeskedik a démonlord felett. Ha hibátlanul elmondod, akkor rátérhetünk, hogy az ősi nyelven is megtanuld az egész könyvet.

Raul savanyú képet vágott, majd engedelmesen belekezdett a kívánt fejezet elszavalásába.

***

Egymást követték a hosszú napok, hetek és hónapok. Raul senkit sem engedett közel férközni magához. Míg a tanítványok kevéske szabadidejükben összegyűltek beszélgetni, kitiai Sárkánycsörtét vagy „Kiből lesz farkasember?”-t játszani, addig Raul inkább cellájának magányában a tanulmányaira összpontosított. Mentorán kívül szinte csak Zaub és Rabar volt a két kivétel, akikkel néha-néha beszédbe elegyedett, meg Uliaros testvér, de ő csak nagy ritkán fordult meg a templomban, és akkor sem maradt egy hétnél tovább. Amennyire nem vágyott a többi novícius társaságára, annyira hiányzott viszont neki a kinti világ. Nehéz volt hozzászoknia a bezártságához. Vajon beköszönthetett-e már odakint az esős évszak? – merengett. A zöldhegyi utakat az Elmúlás havában mindig meztelencsigák lepték el. Karvastagságú, bordó színű rusnyaságok, amikkel gyakran ijesztgették a lányokat a faluban. Halovány mosoly jelent meg az arcán, de csak egy röpke pillanatra. Lassan már két éve élt a föld alatt, távol a szülőfalujától. Nemsokára tizenkét éves lesz – szeretett volna

egyebet is csinálni a tanuláson és az istentiszteleteken való részvételen kívül. Szeretett volna, ha csak egy rövid időre is, kimenni a szabadba, belélegezni a virágok illatát, érezni a nap melegét az arcán. Felavatása óta ugyanúgy teltek a napjai. Valami apró izgalomra vágyott.

Fél évvel ezelőtt vademberek támadtak a monostorra – egy mocsári törzs dárdákkal és kőbaltákkal felfegyverzett harcosai –, de a többségük a kapuig sem jutott el. Raul csak jóval a történetek után tudta meg Rabar atyától, hogy egyáltalán támadás érte a monostort.

Raul egyvalamiben biztos volt. Ha a szobájában üldögél, nem sok esélyt ad magának, hogy bármi is történjen vele. Háta mögött hagyva celláját, céltalanul nekivágott a folyosóknak. Az alsóbb járatok felé ment. Csupán egy gyertyát vitt magával, azzal világítva meg maga előtt az utat.

Hirtelen fáklyafényre és beszédfoszlányokra figyelt fel. Hat novícius állt egy kereszteződésnél közrefogva egy csontváz őrt. Egyikük, kezében egy szent szimbólummal épp arra kényszerítette a halálon túli lényt, hogy meghajoljon előtte.

– Hú, de megijesztettél, Raul! Azt hittem, hogy egy pap jön – mondta a csontkoponyát markoló novícius, miközben a ruhája alá rejtette a szent szimbólumot.

– Dicsértessék a Fekete Egy! – köszöntötte őket. – Moloch, nyugodtan előveheted a szent szimbólumot. Folytassátok csak az élőholt irányítását, mintha itt sem lennék!

– A földön találtuk a csontkoponyát – mentegetőzött a többiek háta mögött álló Grebbis novícius. – Le akartuk adni, csak gondoltuk, előtte mókázunk egy kicsit. Ugye, nem fogod elmondani a papoknak?

– Nem, nem fogom – felelte azonnal.

A ministránsok egyszerre sóhajtottak fel.

– Van kedved beszállni a versenybe? – kérdezte Moloch, majd nagyképűen így folytatta. – Verarnak és Grebbisnek nem sikerült átvenni az irányítást a csontin, én azonban rábírtam, hogy meghajoljon. Megpróbálsz?

Raul nem mondott rögtön se igent, se nemet. A rezzenéstelenül álló csontvázat kémlelte. Nem akart a versengésben részt venni, ugyanakkor furdalta a kíváncsiság, hogy meg tudná-e újra csinálni azt, amit a Hit Próbáján.

– Hagyd, Moloch! Még nem tanult nekromanciát. Úgysem sikerülne neki – mondta Grebbis, aki akárcsak Moloch és a többi jelenlévő, jó hat-nyolc évvel idősebb volt Raulnál. – Jól gondolom, hogy ebből kimaradnál, ugye?

– Megpróbálnám – vágta rá Raul, és már nyúlt is a csontkoponyáért. A szent szimbólumot az élőholtra szegezte, és mozdulatlaná dermedt. Bár a csontvázra koncentrált, tekintete nem tudott elsiklani a novíciusok gúnyos mosolya felett. Becsukta a szemét, hogy semmi se vonhassa el a figyelmét. Nem erőlködött azon, hogy rákényszerítse akaratát a csontvázharcosra, inkább arra gondolt, hogy száz év múlva a jelenlévők közül valószínűleg már egyikük sem fog élni, de ez a csontváz talán még akkor is itt áll majd. Az elkerülhetetlen halálra

gondolt, és a Fekete Egyet dicsőítő zsoltárokat kezdett el szavalni magában. Novíciustársai pusmogását hallva egy idő után kinyitotta szemét. Csalódottan tapasztalta, hogy a csontváz ugyanott állt a helyén, akár egy szobor. A ministránsok azonban olyan hitetlenkedő arccal méregették őt, hogy mégiscsak kellett történnie valaminek.

– A kezdők szerencséje! De nehogy azt hidd, hogy csak te tudod térdre kényszeríteni. Ráadásul neked csak egy pillanatra sikerült a mutatvány. Megmutatom, hogyan kell hosszabb ideig átvenni felette az uralmat – mondta Moloch, és kirántva a kezéből a szimbólumot, a csontváz felé fordult. Térdre te madárijesztő! – A halálon túli lény először állva maradt, aztán lassan engedelmeskedett neki. – Ereszkedj négykézlábra! Ez az, jó fiú! Most pedig a hátadra ülös, és lovagolni fogok rajtad! – mondta, és úgy is tett, miközben önelégült arccal a többieket figyelte. – Gyí, te paripa! – szólt a csontvázra, és a szabad kezével rácsapott a farokcsontjára.

Az élőholt erre váratlanul megperdült, és maga alá temette. A megszeppent ministráns kétségbeesetten rúgkapált és hadonászott. Kezéből kiesett a csontkoponya, és messzire gurult. Grebbis segítségért rohant, miközben mindenki más megpróbálta lecibálni Molochról a csontvázat. Azonban hiába rángatták, az élőholt nem eresztette.

– Raul! Hozd a csontkoponyát! – kiáltotta valamelyik ministráns.

Ő szót fogadott, s a szent szimbólum után vetette magát.

Mire a papok megérkeztek, Raulnak és a markában szorongatott csontkoponyának köszönhetően az élőholt ör újra a fal mellett strázsált, mintha mi sem történt volna – legalábbis számára. Mert a novíciusok a saját vértócsájában fetregő és sikító Molochot próbálták meg lefogni, hogy be tudják kötözni a sebeit a csuhájából letépett ruhadarabokkal.

Hála a Magasságos Fekete Egynek, Moloch túlélte a balesetet, és néhány hónap alatt felépült. Mindössze 3 ujjába került a csontvázirányítós verseny.

Raulnak és a többieknek büntetésből egy hónapon keresztül a járatokat kellett takarítaniuk a templomszolgákkal együtt. Más következménye nem lett a törtéteknek.

Büntetése utolsó napján épp az alsóbb szintekre vezető folyosó padlójának és a falak mentén sorakozó szobroknak a fényesre csiszolásával foglalatoskodott, amikor megpillantotta a papok egy csoportját. Áldozatszerző körútjukról visszatérve egy tucat gyereket hoztak magukkal.

Az áldozatok cellájához ezen a járaton vezetett a legrövidebb út, így végignézhette, ahogy a foglyok elvonultak mellette. Többségük lehajtott fejjel lépkedett, míg mások ide-oda kapkodták rémült tekintetüket. Azonban egyikük – mind közül a legidősebb: lehetett vagy tizennégy éves – nem tűnt se csüggedtnek, se ijedtnek, inkább harag áradt belőle. Raul szívesen mondott volna néhány megnyugtató szót mindegyiküknek. Novíciusként nem szabadott az áldozatokhoz szólania, de mégsem a büntetéstől való félelem volt az, ami

visszatartotta – eltakarítgatott volna még egy-két hétig. Egyszerűen nem jutott az eszébe semmi, amiről úgy gondolta, hogy a segítségükre lehetne.

– A Fekete Egy áldása kísérjen benneteket! – mondta végül, mire az épp mellette elhaladó legidősebbnek kinéző fogoly a képébe köpött.

Az egyik pap kaszája nyelével erősen oldalba vágta a gyereket, és már vonultak is tovább. Mielőtt eltűntek volna a közeli elágazónál, a fogoly még gyűlölettel teli tekintettel visszanezített rá.

Egy órával később minden papot és ministránst a káptalanterembe hívták.

– Te tudod, miről lehet szó? – kérdezte suttogva egy Parsoni nevezetű ministráns Rault, miközben a zsúfolt tömegben várakoztak.

– Nem tudom – felelte. A termet betöltő halk pusmogásból ítélve mások sem voltak tisztában vele.

Hirtelen Rabar atya lépett az emelvényre, és megkérte az egybegyűlteket, hogy maradjanak csendben.

– Testvéreim! Novíciustársak! A mai napon kilenc áldozattal tértünk vissza a monostorba. Paptársaim a cellájukba vezették őket annak rendje és módja szerint, az egyikük azonban megszökött. Sajnos menekülés közben betörte az útját álló szegény Mydas testvérünk fejét.

Többen felhördültek a tömegben, de Rabar atya kezének felemelésével csendre intette őket.

– Mydas testvérünk életben van, jelenleg a fejsérülését látják el. Reméljük, még sokáig élvezhetjük a társaságát.

– Hogyan történhetett meg ilyesmi? A foglyokért te vagy a felelős, Rabar! – rikácsolta Symachus atya valahonnan a tömegből.

– Meg fogjuk vizsgálni, mi történt, de most fontosabb, hogy megtaláljuk a tettest – felelte a fogdamester. Raul már azelőtt tudta, ki a szökevény, mielőtt az atya elmondta volna róla a részleteket.

– Egy tizennégy év körüli, rendkívül fürge és erős fiatalembert keresünk. Egy vándorcirkuszi akrobatát, aki ügyesen bánik a késekkel, és éppúgy megbújhat egy szobor mögött, mint a mennyezeten, akár harminc láb magasban. Kétháromfős csoportokra oszlunk. A kiválasztott testvérek az alsó járatokat nézik át. A többiek minden egyebet. Amíg nem akadtunk a nyomára, senki sem tartózkodhat egyedül, és mindenkit fel fogunk fegyverezni.

Mire Rabar atya a mondandója végére ért, paptársai már el is kezdték szétszítani a fegyvereket. A novíciusoknak török, vasbotok és buzogányok jutottak. Raul kezébe egy másfél láb hosszú tört nyomtak. A legtöbb pap harci kaszát vett magához. Néhányuknál azonban Raul egyéb fegyvereket is felfedezett. Rabarnál például egy különleges kardot, aminek a pengéje a kétharmadánál merőlegesen elhajlott. Tetszett neki a fegyver, mert egyszerre emlékeztette a nemes lovagi kardokra és a misztikus papi kaszákra.

– Milyen fegyver az ott Rabar atyánál? – kérdezte a feléje tartó Grebbistől.

– Kaszabnak hívják – szólalt meg a novícius, majd így folytatta Parsoni felé fordulva: – Raullal együtt hozzám osztottak be. A refektóriumot és a

dormitóriumból oda vezető főfolyosót kell átnéznünk. Mennünk kell most azonnal!

Néhány perccel később egy fáklyafényes, tágas járatban haladtak, a refektórium felé. Raul arra gondolt, hogy mennyire könnyű dolguk lesz, szemben azokkal, akik a dormitóriumot kapták. A refektórium viszonylag kis területet ölelt fel, míg a papok szálláshelye egy használaton kívüli, ötvenágyas teremből, sok-sok folyosóból és mindegyiken tucatnyi, egymástól meglehetősen távol lévő üregből, cellából és nagyobb szobából állt.

A papok lassan eltűnedeztek mellőlük, hármásban maradtak. Raul ment elől megfontolt léptekkel, kezében törrel és egy olyan mécsessel, melynek üvegfala egy sugárban erősítette fel a fényt. Így akár harminc lábra is el tudott világítani vele. Középen Grebbis haladt az ajkát harapdálva, vasbottal felfegyverkezve. A háta mögött pedig a Raulnál mindössze két évvel idősebb, kissé túlsúlyos Parsoni lépdelt, szórakozottan hadonászva maga előtt a buzogányával. Grebbis valami zörejt vélt hallani, és megtorpant, mire Parsoni buzogánya súrolta a hátát.

– Mit lóbálsz a fegyvered?! – szólt rá Grebbis, aztán izgatottan így folytatta:

– Hallottátok ti is?

– Szerintem csak a papok beszéde a káptalanteremből – válaszolta Raul.

– Nem, ez valami csattanás volt, a refektórium irányából.

– Én nem hallottam semmi – szólalt meg Parsoni.

– Lehet, hogy éppen itt rejtőzik valahol – mondta fogvacogtatva Grebbis.

– Szerintem erre nem sok esély van – vélte Raul. – Erre van a legnagyobb jövés-menés. Miért pont itt próbálna elbújni? Ha a helyében lennék, a kijárat felé menekülnék, vagy az alsóbb, labirintusszerű járatokban rejtőznék el.

Grebbis megkönnyebbülten sóhajtott.

– Igazad lehet... de azért világíts csak oda előre, kérlek.

Raul végigpásztázta mécsese fényével a folyosót és a mennyezetet is. Az alsó szintek egyetlen járataival szemben, itt a folyosók falai simák voltak vagy gondosan egymáshoz illesztett kőkockákkal díszítettek – mint az épp előttük lévő szakasz is. A falak mellett egymástól tíz láb távolságra régen élt pátriárkákat és híres prefektusokat ábrázoló, két ember magas szobrok sorakoztak. Hatalmas kőkaszáik az áthaladók fölé magasodtak.

Hamarosan megérkeztek a refektóriumba, ami négy részből állt. A legnagyobb a papok étkezőhelyisége volt, amit egy derékig érő fakorlát választott el a novíciusokétól. A terem távolabbi végéből nyílt az éléskamra és közvetlen mellette a konyha. Széles tűzhely állt a sarokban. A lobogó lángok szinte az egész helyiséget megvilágították. Azonban a mennyezet és a tűzhely feletti kürtő, amerre a kigyózó füstcsíkok tekergöztek, továbbra is a sötétségbe veszett. Az egész terem kihaltan tűnt.

Együtt maradva alaposan átnéztek minden egyes zezzugot, ahova csak bepréselhette magát egy ember.

– Miért kerülöd a társaságunkat? – törte meg egyszer csak Parsoni a csendet Raulnak szegezve a kérdést. – A többiek, amikor csak tehetik, összegyűlnek beszélgetni, te meg, ha nem imádkozol vagy tanulsz, a szobádban csücsülsz.

– Ha a szobámban vagyok, akkor is imádkozom vagy tanulok.

– De miért nem mozdulsz ki?

– Rabar atyával néha találkozom.

– De velünk novíciusokkal szinte sosem.

– Töletek nem sokat tanulhatok.

Parsoni elhúzta a száját. A beszélgetésük ezzel abba is maradt.

A főzőhelyiség volt a következő, amit átvizsgáltak. Benéztek minden egyes asztal alá és szekrénybe. Az egyik sarokban egy fél ember nagyságú üst állt. Parsoni csak kíváncsiságból megemelte a fedelét, hogy belekukucskáljon, van-e benne valami finomság. Az egész teste megremegett. Nyüszítő hangot adott ki, és hátrahanyatlott. Torkából vér spriccelt. A következő pillanatban a szökött rab kiugrott az üstből, és még mielőtt földet ért volna, Grebbis felé hajította az üst fedelét. A nehéz fémlap a novícius halántékán csattant. Grebbis azon nyomban a földre rogyott.

A szőkevény az utolsó talpon maradt novíciusra meredt, és egy kést szegezett rá. Raul attól félve, hogy hozzávágja, kissé összegörnyedt. Bal karjával a nyakát és a szívét védte, jobb kezét pedig – benne a törrel – a feje elé tartotta. Miközben az ajtóhoz hátrált, végig a fiún tartotta a szemét.

– Nem juthatsz ki a monostorból – mondta az idegennek remegő hangon. – Az egyetlen esélyed, ha megadod magad. A papok talán a törtétek ellenére is életben hagynak, és ha kiállod a Hit próbáját, csatlakozhatsz közénk.

– Tartsd meg a nyavalyás hitedet! Belőlem nem lesz olyan föld alatt bujkáló dögevő féreg, mint te!

– A monostor kapuját éjjel-nappal csontvázharcosok őrzik. Hogyan akarsz kijutni, te bolond?!

Raul észrevette, hogy az idegen egy pillantást vetett a tűzhely felett szálló füstre.

– El akarod oltani a tüzet, és a kürtön keresztül akarsz elmenekülni? A járat fent összeszűkül. Olyan kicsire nem tudsz összemenni, mint egy pók, még ha úgy is mászol. Arra nem jutsz ki. Tedd le a kést, és segítek neked, hogy egyszer majd halálpap lehess.

A fiú undorodva ingatta a fejét. Ennek ellenére Raul így folytatta:

– A fogdamester a barátom. Megkérem, hogy ne öljenek meg. Csak add fel magad!

– A fogdamester és a társai végeztek minden férfival a cirkuszban, akik ellenszegültek. A fiúgyerekeket pedig mind magukkal hurcolták. Csak nem képzeled, hogy én is ilyenné akarok válni? El az utamból!

Raul félreállt az ajtóból.

– Nem éred meg a holnapot – mondta szomorúan, miközben a fiú elsuhant mellette. Gyorsan a mozdulatlanul heverő novíciustársaihoz rohant, és csak miután megvizsgálta őket, kezdett segítségért kiabálni.

Néhány órával később Raul két pappal és három ministránssal épp egy raktárhelyiséget kutatott át, amikor értesültek róla, hogy a társaik a legalsó járatokban ráleltek a szökevényre.

A Fekete Özvegy átjárón visszatérő atyák szürke vászonnal letakart alakot cipeltek egy hordágyon.

– Többé már nem fog elrohanni, az biztos – mondta az egyikük.

Raul elsöre azt gondolta, hogy meghalt a fiú, de aztán a hordágyon a test megremegett, és a lepedő lecsúszott róla. Az a valami, amit a vászon eddig eltakart, egyáltalán nem hasonlított a szökevényre. Nem volt haja, hiányzott az összes foga és az arccsontjára tapadó, sárgás, pergamenszáraz bőrén olyan mély barázdák húzódtak, hogy legalább száz évesnek tűnt tőle. Raul csak a szemeiről ismerte fel. Amikor pillantásuk találkozott, a fiú halkán vonyítani kezdett.

– Miféle szörnyeteg tette ezt veled? – kérdezte ministráns társaitól, de azok nem tudtak rá válaszolni. A mellette álló pap is csak ennyit mondott:

– A katakombarendszerbe nem véletlenül tilos lemenni. Telis-tele van Symachus testvér válogatott rémségeivel. Az egyik ilyenbe botolhatott bele, vesztére.

Két napra rá a fiú elhunyt. A halott szent és tiszteletre méltóbb, mint az élő, ezért bűneit megbocsátva éppoly tisztelettel temették el, mint az áldozatait. Mydas atya, Parsoni és Grebbis testvér – sajnos mind ott feküdtek mellette a koporsókban.

Raul ezek után nem vágyott több izgalomra, és egy ideig értékelni tudta az egymást követő napok-hetek egyhangúságát.

Újjászületés havának negyedik napja volt.

– Ezt is megértem: tizenhárom éves lettem – jelentette ki Raul önmagának, szobájának magányában egy nagyrészt tanulással töltött hosszú éjszaka után.

Kopogtattak az ajtón, és Rabar atya lépett be a cellájába.

– A Fekete Egy éltessen sokáig! – mondta, és egy féldomborműves fafaragványt nyomott a kezébe.

Raul egy kisfiút látott a képen, amint egy koponyát tartva maga előtt megfutamít egy élőholtat.

– Téged ábrázol. Saját kezűleg faragtam – büszkélkedett a fogdamester. – Raul a Hit próbáján címet adtam neki. Hogy tetszik?

– Nagyon köszönöm, atyám! Olyan szép, hogy ki is fogom akasztani a falra. De nem szoktunk ajándékot adni egymásnak. Mire vélhetem e figyelmisségét?

Rabar atya megköszöri a torkát mielőtt felelt volna.

– Igazából csak egy apróság, fiam. Nem is a születésnapod alkalmából adom, hanem amiatt, hogy... khm... emlékeztessen rám, ha többé nem látnánk egymást.

– Miért ne látnánk egymást? Csak nem beteg, atyám?

Rabar elmosolyodott.

– Nem vagyok. Soha nem voltam jobb formában. Éjfélkor viszont néhány paptársammal elhagyom a monostort, és nem biztos, hogy élve visszatérek.

– Már rengeteg áldozatszerző úton részt vett, atyám. Nem lesz semmi gond!

– A mostani út nem olyan lesz, mint a többi. Nem kisgyerekeket megyünk összefogdosni. Tudomásunkra jutott, hogy a Heg hágón egy druida csoport halad keresztül, értékes kincsekkel. A druidák ősi ellenségeink. A hágó bejáratánál rajtuk üthetünk, és bosszút állhatunk a rengeteg testvérünkért, akik miattuk haltak meg a sok-sok év alatt.

– Hadd tartsak Önnel!

– Szó sem lehet róla! Még túl fiatal vagy. Ha akarnál, sem jöhetnél. Prior urunk nem engedélyezné.

– De atyám, én készen állok az útra.

– Ez nem vita tárgya! Itt maradsz. Most mennem kell. A Fekete Egy áldjon, fiam! – Azzal beletúrt Raul hajába, és távozott.

Az ifjú ministráns ezek után képtelen volt a tanulmányaira koncentrálni. Egész nap az járt a fejében, hogyan mehetne a fogdamesterrel. Vacsora után visszavonult a cellájába, bepakolt néhány dolgot egy zsákba, majd egészen éjfélig őrlődött, mit tegyen. Megpróbáljon kiszökni vagy maradjon veszteg? Úgy vágyott a szabad levegőre, ahogy még sosem. Segíteni akart Rabar atyának a természetpapok elleni harcban. Ugyanakkor tisztában volt vele, hogy nagyon veszélyes út áll előttük. És azt is tudta, hogy ha ministránsként engedély nélkül elhagyja a monostort, komoly büntetésre számíthat.

Jobb lesz, ha itt maradok a szobámban – gondolta, de alig egy percre rá már a fáklyafényes folyosókon osont a kijárat felé.

Kilesve az előcsarnokba a kovácsoltvas kaput nyitva találta. Három-három csontváz harcos várakozott mozdulatlanul mellette. Egy kósza fuvallat virágok illatát hozta be a terembe.

A papok indulásra készen álltak a kijárat közelében. Raul nem is értette, hogyan gondolhatta, hogy kiszökhet. Magában őrlődött: visszaforduljon-e vagy odamenjen Rabar atyához egy utolsó kísérletet tenni, hogy vele tarthasson. Vívódása közben az egyik pap azt mondta Rabar atyának, hogy a dormitóriumban felejtette a hátizsákját, és elszaladt érte. Rabar atya és a többiek nem várták meg, míg visszatér, elhagyták a monostort.

A kapu nyitva maradt. Bár a hat csontváz továbbra is a kijáratra felügyelt, Raul úgy gondolta, ez isteni jel lehet. Kilépett az előcsarnokba, és futni kezdett, amilyen gyorsan csak tudott. Elrohant az első két csontváz között, miközben a következő páros már lendült is feléje, de elkéstek. Az utolsó két őr azonban elállta az útját. Csontos kezek kaptak feléje. Még épp időben hajolt le, átvetődött az egyikük lába között, s már a szabadban is volt.

A csontvázak nem követték. Raul gyorsan egy közeli szobor mögé bújt. Nem gondolta volna, hogy ilyen könnyen kijut a monostorból. Nyilván a papi mágia

csak a bejárat őrzésére kötelezte a csontvázakat, s nem tette lehetővé számukra, hogy elhagyják őrhelyüket. Hamarosan feltűnt a hátramaradt pap is. A tudattalan élőholtak nem voltak képesek figyelmeztetni, hogy egy ministráns átjutott a soraikon, így csak némán álltak, miközben a pap fürge léptekkel elhaladt mellettük.

A hatalmas ajtószárnyak döngve becsapódtak. Raul egyedül maradt a csillagok fényében fürdő templomkertben.

A neheze még csak most jön – gondolta. Az volt a terve, hogy csak akkor csatlakozik a papokhoz, ha már túl messze járnak ahhoz, hogy visszaforduljanak miatta. Úgy vélte, ez körülbelül egy napi gyalogutat jelenthet... egyedül a vadonban.

Teljesen bolond vagyok – állapította meg magáról. Egy utolsó pillantást vetett a templomra, majd a papok nyomába eredt.

Egyik öreg tölgytől a másikig lopakodott. Már érezte a mocsár orrfacsaró bűzét, amikor a fáklyák fénye kialudt a távolban. Megszaporázta lépteit, nehogy szem elől tévessze a papokat. Hirtelen fájdalom nyilallt a bokájába, és elveszítve egyensúlyát, hasra vágódott. Egy rothadó kar nyúlt ki az avar alól, majd rögtön még egy. Sárga, törött körmökben végződő ujjak tapadtak a lábára, és nem eresztették, hiába rúgkapált. Megpróbálta lefejtetni magáról a végtagokat, de nem sikerült neki. Segítségért kiabált. Egy néhai ork harcos csontváza bukkant elő mögötte a föld alól, és hideg karjait a nyaka köré fonta. Raul tüdejéből elfogyott a levegő. Szédülni kezdett.

Hatalmas Fekete Egy! Bocsáss meg, hogy ostobaságom miatt nem tudlak tovább szolgálni – volt az utolsó gondolata. Arra tért magához, hogy az ork csontváz helyett Rabar atya rázza, csak épp nem a torkánál, hanem a vállánál fogva. Az élőholtakat nem látta sehol.

– Jól vagy, kölyök? A frászt hoztad rám – mondta a fogdamester, majd miután meggyőződött róla, hogy nem esett különösebb baja, odaszólt a társainak: – Visszaviszem a templomba. Ti csak menjetek tovább, utol foglak érni benneteket.

Amikor a papok már nem hallhatták a szavait, Raulra förmedt.

– Mi az ördögöt kerestél itt?! Egyáltalán, hogy jutottál ki?

– Csak önnel akartam tartani, atyám! Segíteni szerettem volna a druidák elleni harcban. Egyszerűn önök után rohantam a nyitott kapun.

– Ennél nagyobb ostobaságot nem is tehettél volna. Az erdő dugig van az élőholt szolgálókkal. Mindenkit elpusztítanak, aki nem az Urunk felszentelt papja. Világosan megmondtam, hogy nem tarthatsz velünk! Mit gondoltál, mi hasznodat vennék?

Raul az ajkát harapdálva némán állt.

Rabar a fejét csóválta.

– Nem tudsz varázsolni, nem értesz a kasza forgatásához, nem ismered a mocsarat. Csak a terhünkre lennél – válaszolt a fiú helyett. – Tisztában vagy azzal, hogy a szökésért halálra is ítélnének?

Raul bűnbánó képpel a fogdamester szemébe nézett.

– Röstellem, amit tettem. Belátom ostobaság volt.

– No, ha így állunk, akkor minden rendben – enyhült meg Rabar atya. – Majd azt mondom a többieknek, hogy csak a szerencse-kovaköveget hoztad utánam. Azért nehogy azt hidd, hogy megúszod büntetés nélkül. Egy hétig nem hagyhatod el a celládat – mondta.

Raul elmosolyodott. Tudta, hogy a fogdamester tisztában volt vele, hogy ez nem igazi büntetés – amúgy is csak az istentiszteletre és a mentora óráira járt volna el.

– És egy hétig azt eszed, amit az áldozatok: csak gumót.

Raul arcáról eltűnt a mosoly, de azért szíve mélyén megkönnyebbülve követte a papot egészen a kapuig.

– Vigyázzon magára, atyám! – búcsúzott el tőle.

Rabar atya megvárta, míg a hatalmas vaslapok teljesen bezárulnak. Csak azután indult el vissza a paptársaihoz.

Raul magára maradt a komor előcsarnokban a hat csontvázörrel.

Meg sem köszöntem, hogy megmentette az életemet – eszmélt rá. Őszintén remélte, hogy lesz még rá alkalma.

Másnap Gilber atya bosszankodva kereste fel a cellájában, és az iránt érdeklődött, miért nem jelent meg a tanóráján.

– Sajnos Rabar atya egy hét szobafogsággal büntetett.

Az öreg mentor meglepődve húzta fel a szemöldökét.

– Miféle rosszaságot követtél el már megint?

– Nem fogadtam szót – felelte kurtán, de Gilber atyának ennyi válasz is elég volt.

– Épp itt volt az ideje, hogy valaki helyre tegyen. De nehogy azt gondold, hogy elmarad a tanóra, és egész nap magaddal játszatsz cellád magányában. Filozófia és teológia – e kettő szolgál ma szellemi táplálékkodul.

Dél körül Gilber atya megéhezett, és magára hagyta az addigra zúgó fejű, halántékát dörzsölgető novíciust.

Alig egy órával később kellemes meglepetés érte Rault. Uliaros atya nyitott be a cellájába egy tányér étellel a kezében.

– Légy üdvözölve, fiatal testvérem!

– Uliaros atya! De örülök, hogy látom! Nem is tudtam, hogy itt van. Mikor érkezett?

– Csak nemrég. Két megbízatás között néhány napot itt töltök. Hoztam egy kis nemespenészes, gombás gyökérfőzeléket – mondta, és letette Raul elé a tányért. – Gilber testvértől hallom, hogy nem hagyhatod el a szobádat.

– Így van, atyám, és sajnos az is a büntetésem része, hogy csak gumót ehetek.

– Ó, ez felettébb sajnálatos. Volt valami különösebb oka, hogy Rabar szobafogságra és koplalásra ítélt? – kérdezte szelíd hangján.

Raul hirtelen nem tudta, hogy a szerencseköves mesével álljon-e elő, vagy pedig az igazsággal. Csak egy pillanatig habozott.

– Tegnap éjjel Rabar atya elhagyta a monostort, én meg utána eredtem. Rabar atya mindenkinek azt mondta, hogy csak a szerencsekövét vittem utána, de az igazság az, hogy engedély nélkül megszöktem. Titokban követni akartam, hogy segítségére lehessenek, ha kell. De nem jutottam át a tölgyesen sem. Elkaptak a zombik. Rabar atya mentette meg az életemet, és visszahozott a monostorba.

– Mindig meg tudsz lepni, Raul. Egyszer még sokra fogod vinni, már ha megéled. Nem gondolod, hogy még túl fiatal vagy, hogy részt vegyél egy áldozatszerző úton?

– Belátom, ostoba voltam. Ráadásul nem is áldozatszerző útra mentek, hanem valami Heg hágóhoz, druidákra vadászni, ami Rabar atya szerint sokkal veszélyesebb, mint az áldozatszerző út.

– Druidákra vadászni?

– Igen. A Heg hágó bejáratánál csapnak le rájuk. Ön szerint is nagy veszélyben vannak?

– Szerencsés vagy, hogy Rabar atya visszahozott, és nem veszel részt egy ilyen kockázatos vállalkozásban. Légy türelemmel, Raul. Nem kell sok év, hogy te is elhagyhasd a templomot. Majd ha nagyobb leszel, elintézem, hogy velem tarthass, és megismerhesd a mocsárvilágot. Most azonban sajnos itt kell, hogy hagyjalak. Találkoznom kell Zabergan priorral.

– Ó, azt hittem, hogy lesz ideje mesélni az utazásairól, atyám.

– Később sort kerítünk rá, fiatal testvérem – mondta már az ajtó felé menve. Mielőtt elhagyta volna a szobát, két mondat erejéig még visszafordult. – Felmentelek a koplalás alól. Kóstold csak meg a főzeléket!

Uliaros atya távozása után Raul üresnek érezte a celláját. Megette a főzeléket, pedig nem volt étvágya. Egész nap azon járt az esze, merrefelé járhat Rabar atya, és vajon nem esett-e baja.

Másnap megtudta, hogy Uliaros atya is elhagyta a monostort. Csalódott volt, hiszen azt mondta, hogy több napig fog maradni. Legalább elbúcsúzhatott volna tőle.

Raul napokon keresztül aggódott Rabarért, míg végül öt nappal a távozásuk után a fogdamester épségben, egészségben visszatért a társaival együtt. Raul, mint később megtudta, nem is voltak veszélyben. A druidák valahogy megsejthették, hogy csapdát akarnak állítani nekik. Talán egy madár vagy valamilyen más állat figyelmeztette őket. A természetpapok nem mentek el a hágó kijáratáig, visszafordulhattak, vagy valahol megpróbálkozhattak a meredek hegyoldal megmászásával.

Raul mindenestre innentől újra teljes figyelemmel tudott a tanulmányaira koncentrálni.

***

Az egyik téli napon – nem egészen négy évvel ministránssá avatását követően – Gilber atya közölte vele, hogy véget ért az alapoktatása.

– Fiú! Remélem megjegyeztél mindent, amit eddig tanítottam. Minden tanítás közül a legfontosabb, a Halál hat alaptörvénye volt. Életed során majd tapasztalni fogod, mit jelent az imádat és eggyé válás, alázatosság, kinyilatkoztatás, beletörődés, megtorlás és bűnbocsánat. Mert erről szól a hat törvény, és nem másról!

Most, hogy Raul az alapokat elsajátította, ki kellett választania, milyen irányba folytatódjon tovább a taníttatása. Megmondta az atyának, hogy nem akarja egész életét a monostor falain belül leélni. Ha felszentelték, vándorolni szeretne a nagyvilágban. Tudta, hogy a papok negyven éves koruk előtt általában nem hagyhatják el a templomot. Ezért Raul inspektor akart lenni, mint Uliaros testvér. Az inspektorok feladata a templomok közötti kapcsolattartás illetve az alárendeltebb helyek ellenőrzése volt, így állandóan úton voltak, városról városra jártak. Azonban az inspektori címet nem lehetett egykönnyen megszerezni, és harminc-harmincöt éves kor alatt nem szokta senki sem megkapni. Mégis aki erre a hivatásra jelöltette magát, akár elnyerte később a tisztséget akár nem, részt vehetett a külvilágban folytatott néhány vállalkozásban; legyen az áldozatok foglyul ejtése vagy felderítőmunka egy inspektor oldalán, hogy megismerje a mocsarat és magát a kalandozó életet, mindent, amire majdan inspektorként szüksége lehet.

Raul közölte mesterével az elhatározását. A nevelése ebben a szellemben folytatódott tovább.

A halálpapok mágiáját hét szférába lehet besorolni. A mentorok a novíciusokkal megbeszélve eldönthették, melyik legyen az a három típus, melyekkel innentől fogva kiemelten kívántak foglalkozni.

– Mi a választék? – kérdezte Raul flegmán a mentorától. Kérdése olyan modortalanul hangzott, mintha egy piaci kofától érdeklődött volna a portékái iránt. Maga sem értette, mi szállta meg, miért viselkedik így. Egyszerűen jó érzéssel töltötte el a lázadás. Lehet, hogy a hosszú bezártságot elégelte meg, vagy a szebbik nem hiánya miatt nőtt benne a feszültség. Talán nem volt más, mint kamaszkori dac, pusztá gőg, hogy sikeresen befejezte alaptanulmányait.

Gilber atyát elöntötte a harag:

– Miféle modor ez, ministráns? Nem szoktam meg tőled ezt a fajta stílust. Ha úgy gondolsz, egy hétre visszavonulhatsz cellád magányába, hogy lecsillapodj!

Raul lesütötte szemét, mintha szégyenkezne előbbi viselkedése miatt.

Gilber atya megenyhült, és barátságosabb hangon beszélt hozzá.

– A hét szféra a következő: az első az invocáció, mely az egyházi szertartások formuláit öleli fel. Ezzel mindenképpen sokat fogunk foglalkozni. Már eddig is láthattál néhány ebbe a szférába tartozó varázslatot az istentiszteletek során. A második az alteráció, mely a valós dolgok megváltoztatására, átalakítására szolgál. Aztán van még a divináció, mely egyenlő a jövődöléssel, jövőbe látással. A negyedik az evokáció. Ez a legdemonstratívabb szféra, mely elemi

erővel avatkozik bele a természet rendjébe. Rendkívül nagy hitre és erős kapcsolatra van szükség Istenünkkel, hogy ezeket a varázslatokat, mely világunkban nem létező erőket idéznek elő, alkalmazni tudjuk. Az ötödik a nekromancia vagy halottidézés. Láttál már csontvázat vagy zombit. Ilyen mágia irányítja őket. Aztán van még az abjuráció. Ez a védelem szférája! Esküvel való tagadással védekezés az ártó dolgok ellen. Ez is felettebb hasznos szféra, ha már a fejedbe vetted, hogy inspektor leszel és a veszélyekkel teli világban akarsz bolyongani. Végül lássuk a hetediket, a konjurációt. Konjurációs varázslatokkal teremtünk kapcsolatot távoli, akár más világok lényeivel. Sőt, ha elég tapasztaltak vagyunk magával a hatalmas Fekete Eggyel is. Ha elég erős a pap, nem csak mentális kapcsolatba léphet a teremtményekkel, hanem meg is idézheti azokat.

Gilber atya a rövid ismertető után hosszabb magyarázatba fogott. Végül közös beleegyezéssel eldöntötték, hogy az evokáció és az abjuráció varázslatait fogja Raul behatóbban tanulmányozni. A harmadik választott szférán sokat vitatkoztak. Gilber atya a konjurációt javasolta, Raul viszont a nekromanciához fűzte kíváncsiság. A fiú kitartott választása mellett, annak ellenére is, hogy mentora azt mondta neki, nem igazán jártas a halottidézés tudományában, ezért nem is tudja Rault megfelelően felkészíteni. A fiú azonban makacs volt, így a kérdés eldöntetett. Raul még egyéb szférákat is szeretett volna behatóbban megismerni, de Gilber atya ebbe nem egyezett bele.

Megkezdődhetett Raul igazi papi oktatása, az ősi nyelv mesterszintű használatának elsajátítása, a varázsláshoz szükséges meditációs gyakorlatok hosszú egymásutánja.

– Ül le oda a szőnyegre! – utasította Gilber atya, miután visszavonultak a mentor szobájába. – Hunyd le a szemed, fiam, és lélegezz mélyeket. Az orrodon át szívd be a levegőt, amennyire csak tudod, és lassan engedd ki a szádon. Közben gondolatban járd végig a testedet. Koncentrálj az arcodra, lazíts el rajta minden izmot! Jól van, fiam! – suttogta, alig hallgatóan, és a fiú mellé ülve, lehunyva szemeit, hasonlóan cselekedett. – Most pedig lazítsd el a nyakadat. – Raul feje lassan előre bicsaklott. – Jól van! Gondolj a vállaidra! Először az egyikre, aztán a másikra, utána pedig a karjaidra, külön-külön egészen az ujjbegyeidig. Jól van. Most pedig a hát- és a hasizmaidra figyelj. Engedd el magad! Csináld így tovább, mígnem a lábujjaid végéig nem érsz. Ez az! Érezd a vér lüktetését az ereidben, halld a szíved dobogását! Helyes! Most pedig ne gondolj semmire! Add át magad az ürességnek! Csak te vagy és a világ. CSAK TE ÉS A VILÁG! És végül csak te! CSAK TE A VILÁG NÉLKÜL! Hagyd magad lebegni a semmiben! Jól van! És most engedj be az elmédbe lassan minden emléket és érzelmet, ami a halállal kapcsolatos: félelmet-nyugalmat, elhunyt szeretteket, fájdalmat-haragot, mindent, ami csak jön. Hagyd, hogy a halállal kapcsolatos érzelmek magukkal ragadjanak! Hagyd, hadd vezessenek! Engedd, hogy megnyissák a kaput Odaátra, a Mi Urunk világába. Kövesd az érzelmeket! Hagyd, hogy a Hatalmas Fekete Egy mágikus esszenciája átjárja

testedet! Érezd az Úr Erejét! – mondta Gilber atya vég nélkül a szavakat órák hosszan, egy idő után az ősi nyelvre váltva.

Raul akkor már gondolatban messze járt, és észre sem vette a különbséget. Halott szülei jutottak először az eszébe, és velük együtt jött a gyász, a lelki fájdalom, a hiányuk keltette úr. Furcsa mód az óriás iránt érzett gyűlölet most valahogy elmaradt, nem talált utat magának. A szülei arca nyugodt volt és határtalan békével teli. E nyugalom órá is átragadt. Ekkor Gilber atya a koponyaszimbólumát a fiú homlokához nyomta. Raul megrázkódott a hidegtől. Feje búbjától a talpáig végigfutott rajta a remegés. A beavatatlanok számára láthatatlan hullámok csapódtak neki minden irányból, keresztülfolyna testén. Hirtelen kinyitotta szemét, és sugárzó arccal mentorára nézett.

Gilber atya megfeledkezve magáról örömittasan felkiáltott:

– Megcsináltad fiam, látom a tekintetedben, hogy sikerült! – mondta, majd rögtön meg is bánta, hogy elragadtatta magát, és kimért hangon megkérdezte: – Mennyi erőforrást tudtál elkülöníteni egymástól?

Raul elkámpicsorodott.

– Mindegyik ugyanolyan sötét hullámra hasonlított, atyám. Minden irányból jöttek, nem láttam, hogy különböznének.

– El ne keseredj, fiam! Nyomban az első gyakorlatunkon sikerült elérned a varázserőnk forrását, az Adományt, vagy ahogy sokan nevezik: az Elmúlás tengerét. Ez nagyon nagy szó! Még soha nem láttam ilyet. Általában jó fél év szokott kelleni hozzá. Majd én megtanítalak, hogy ami most több órába telt, az néhány év múlva pillanatok alatt magadtól sikerüljön. Inspektorként előfordulhat, hogy az életed múlhat azon, milyen gyorsan tudod elérni az Adományt, és hogy milyen gyorsan nyered ki belőle, amire szükséged van. Most pedig hunyd le megint a szemed, és folytassuk úgy a meditálást, hogy közben a Fekete Egy Imakönyvének tizenhetedik zsoltárát idézzük. Lássunk hozzá fiam!

Délelőttönként hosszan meditáltak, a délutánokat pedig azzal töltötték, hogy fejlesszék Raul ősi nyelvismeretét.

Két újabb hétbe telt mire ismét megérezte a beavatatlanok számára láthatatlan isteni erőt. Most arra is felfigyelt, hogy az egyik forrás sötétebb volt, mint a többi, és elmosódott alakokat is látott benne: kísérteteket és fantomokat talán. Egy másik erőfolyam meg úgy örvénylett körülötte, mint valami védőpajzs. A következő meg mintha suttogott volna, mintha beszélne hozzá. Amikor már nem látta maga körül az Adományt, Gilber atya ismét feltette neki a kérdést.

– Hányféle forrást láttál?

Raul nem válaszolt rögtön. Az élőholtakkal teliről a nekromancia jutott az eszébe, a védelmezően körülötte örvénylőről az Abjuráció, a beszélő folyamról pedig a Konjuráció szférája. Mindezekből azt a következtetést vontta le, hogy annyi féle forrás létezik, ahány szféra van. Ezért annak ellenére, hogy csak hármat tudott megkülönböztetni, mégis azt mondta:

– Hetet.

Gilber atya szemei kikerekedtek.

– Hetet? – kérdezett vissza hitetlenkedve. – Szóval hetet. Na jól van, ha te mondd, fiam. Akkor egy hangyányit változtatunk ma a tanulmányaidon. Egy kicsit félretesszük a meditációs gyakorlatokat, és megtanítalak valami egészen másra – mondta baljós hangon. – Mindössze annyi lesz a feladatod, hogy ne fogadj szót nekem a következő pár percben. Kezdhetjük?

Raul értetlenkedve nézett rá.

– Térdelj le! – parancsolt rá a mentor, s ő azon nyomban engedelmeskedett.

– Ereszkedj négykézlábra! – mondta kemény hangon.

Raul remegve úgy tett, pedig esze ágában sem volt szót fogadni.

– Szóval te mind a hét szférát láttad? – suttogta vészjóslóan. – Akkor merülj alá szépen az abjuráció tengerében, és mosd le magadról a varázslatomat, mellyel uralom az akaratodat. És ne gondold, hogy szívtelen lennék. Tessék, segíték – mondta, és elé tette a földre alig egy karnyújtásnyira a szent szimbólumát. Mielőtt azonban Raul kinyúlhatott volna érte, így folytatta: – Na, nézd csak, milyen koszos a lábbelim. Hajolj szépen ide, és nyald tisztára! – Áporodott szagú cipője a fiú orra előtt koppant a kövön.

Raul görcsösen próbálta elérni a koponyaszimbólumot, remélve, hogy sikerülhet, és erőt merítve belőle ellenállhat az öreg pap mágiával átítatott szavainak, de a karjai nem engedelmeskedtek. Arcán rángatózó izmokkal, nyelvével elkezdte fényesre tisztítani mentora lábbelijét.

– Elég lesz – unta meg egy idő után Gilber atya, majd mielőtt Raul felkászálódhatott volna, gyorsan rászólt. – Vissza négykézlábra, kölyök! Ki mondta, hogy felállhatsz? A disznók nem szoktak két lábon járni. Vissza, te vadmalac! És most kezdj el rőfögni! – Raul halkan morgott valamit. – Azt mondtam rőfögj, tanítvány! – A tanítvány szót fogadott neki. – Hangosabban, hogy az egész templom hallja!

Raul olyan hangosan rőfögött, ahogy csak a torkán kifért. Közben rettenetes utálatot és haragot érzett, csak azt nem tudta eldönteni, hogy saját maga vagy a mentora iránt.

***

– Próbáljuk meg újra – javasolta négy hónappal később Gilber atya, és nem kellett megmagyaráznia tanítványának, mit is szeretne. Raul kezébe nyomta a szent szimbólumot, majd hátrált tőle néhány lépést, és résnyire szűkülő szemekkel megszólalt.

– Térdre!

Rault, mintha egy hullám csapta volna képen, hátratántorodott, de nem ereszkedett a földre. Meg sem hallotta mentora szavait. Alig egy-két másodperccel ezelőtt, amikor az atya a kezébe nyomta a csontkoponyát, már maga elé képzelte az Istent dicsőítő zsoltárokat és védelmező igéket, sok száz

oldalnyi írást és szent képet. Láta maga előtt, ahogy Gilber atya hevesen artikulál, de ennyi volt az egész és nem több. Mintha víz alatt lettek volna, a mentor nem tűnt számára többnek egy tátogó halnál. Bár a rá nehezedő nyomástól majd szétrobbant a feje, mind a hét láthatatlan örvényt ki tudta venni maga körül, és feje búbjáig merült a Védelem szférájának forrásában.

Gilber atya mutatójával a cipőjének orra felé bökődött, de még annyit sem sikerült elérnie, hogy térdre kényszerítse.

Raul tekintetét a mennyezetre szegezte; úgy érezte mintha zuhogó esőben állna, ami tisztára mossa testét, lelkét. Aztán felfogta, hogy valami nincs rendben. Abban a másik létsíkban, ahonnan az isteni erő származott, egy sötét folt gomolygott elő, és megindult felé. Leginkább egy felhőre hasonlított... egy nagy viharfelhőre. Abban a pillanatban, ahogy felfedezte, egyszerre kezdett el fázni és izzadni, s bár fel szeretne volna vértetni az elméjét a Halál Istent dicsőítő zsoltárok felidézésével, nem jutott eszébe egy sem. Teljesen összezavarodott, összefolytak körülötte a mágia forrásai. Kétségbeesetten küzdött, hogy újra rátaláljon a Védelem szférájára, egészen addig, míg tanítómestere hirtelen oda nem lépett hozzá, és ki nem ütötte a kezéből a csontkoponyát. Akkor eltűnt a gomolygó sötét köd a mágikus kavalkáddal együtt.

Gilber atya dühösen hadonászott előtte a mutatójával.

– Hát nem jegyeztél meg semmit abból amit eddig tanultál az Elkárhozott Lelkekről?

– Nem ismertem fel, hogy az – vallotta be Raul.

– Nem ismerted fel?! Hát most már tudod, hogy néz ki. Az Elkárhozott Lelkek hitetlen férgékből születnek, olyan emberekből, akiket halálukkor egyetlen Isten sem fogad magukhoz. Oly nagymértékben árad belőlük az üresség, hogy ha a közeledbe kerülnek, képesek a lelkedet is megfertőzni a szennnyel, melyet súlyos teherként hordanak. Ha Elkárhozott Lelket látsz legközelebb, akkor hagyd abba a varázslást, zárd el a mágia forrásait. A halhatatlan lelkedet teted kockára, csak hogy ellenállj a varázslatomnak. Ez rettentő ostobaság volt!

– De már majdnem felülkerekedtem a varázslatán, atyám – mondta Raul.

– Süket vagy?! Nem hallottad, mit beszéltem?! Majd ha pap leszel, könnyedén elhessegetheted magadtól az Elkárhozott Lelkeket. Sőt, a közeledbe sem mernek majd menni. Azonban addig, ha észreveszel közülük egyet, menekülj, amilyen gyorsan csak képes vagy rá. Megértetted?!

– Igenis, atyám – felelte komor hangon, majd reménykedve megkérdezte: – Megpróbálhatjuk újra?

Gilber atya a fejét rázta, és morogva kiviharzott a szobából.

Másnap az öreg mester köszönés nélkül a kezébe nyomott egy szent szimbólumot, majd nem hagyva időt Raulnak, a feje fölé emelte a saját

koponyamedálját, és olyan hangosan kiáltotta el magát, hogy azt néhány szinttel arrébb is hallhatták a testvérek.

– TÉRDRE!

Raul lába megroggyant. A szent szimbólumára fókuszált, és összeszorított fogakkal, kétségbeesetten kutatott az isteni Adomány után.

– TÉRDRE! – hallotta újra a parancsot, de addigra már félig-meddig elmerült az Elmúlás tengerében.

– TÉRDRE! TÉRDRE! TÉRDRE! Engedelmeskedj! – harsogta Gilber atya, majd átváltott az ősi nyelvre a Fekete Egy segítségét kérve. Raul hirtelen úgy érezte, hogy ebben a küzdelemben nem nyerhet. Ahogy ez tudatosult benne, nem is próbálkozott tovább a védelmező aurák utáni kutatással. Meglátta, honnan meríti Gilber atya az erőt, amivel őt támadta, és beállt a dühödten habzó forrás mellé.

– Térdeljünk le mindketten atyám, és imádkozzunk a Hatalmas Fekete Egyhez együtt! – vágott vissza Raul szintén mágiával átítatott szavakkal. A szent szimbólumából szinte hömpölygött az isteni erő. Az öreg mentor olyan képet vágott, mint akire épp most mondták ki a halálos ítéletet, és akarva-akaratlanul térdre rogyott.

Miután befejezték a közös imádságot, Gilber atya gyilkos tekintettel kitépte Raul kezéből a koponyaszimbólumot, és elrohant. Néhány másodperccel később azonban visszatért, és azt mondta, hogy erről ne merjen senkinek se beszélni, különben csúnyán megjárja. Aztán jó hangosan becsapta maga mögött az ajtót.

A következő hónapokban a mentor hanyagolta a varázstudományok oktatását, és szigorúan csak ősi nyelvet tanított a fiúnak.

6.

Raul a tizenhatodik életévében járt, amikor az önmagukat ismétlő napok közül kiemelkedett számára néhány érdekes és izgalmas hét, mely alatt egyszerre ismerte meg a szerelmet és a nekromancia mélységeit.

Az egész azzal kezdődött, hogy az időközben elhunyt IV. Armagennon király után megüresedő trónra – rövid belviszályt követően – Velfar, a pudhaggari fattyú került V. Armagennon néven. A fiatal király azonban meglehetősen ingatag trónt mondhatott magáénak. Támogatást leginkább a külföldi nemességtől és váratlan szövetségesétől, a függetlenségre törekvő Arakar város helytartójától remélt. Országá népének javarésze – a legalsóbb osztályoktól a legmagasabb körökig – azonban ellene fordult. A nép Pudhaggar bérencének tartotta a királyt. Egy mongori tisztavérű uralkodóra vágytak. Jelölt pedig akadt rengeteg, akik csak a kedvező alkalomra vártak, hogy letaszítsák trónjáról. Ily módon egyelőre bármennyire is szüneteltek az országban a zavargások, V. Armagennon nehéz helyzetbe került. Hatalma megőrzése végett minden szövetségesre szüksége volt. Nem fukarkodott az ígéretekkel és az ajándékokkal, ha valakit ezzel az ügye mellé állíthatott. És ha ez a valaki nem követelt tőle óriási birtokokat és a királyi kincstárra sem vetette rá a szemét, csupán egyházi jogokat kért magának, mint a karavani Halál Isten pátriárkája, akkor készségesen szövetségesre rendelkezésére állt. A pátriárka ügyes ember volt. Az uralkodó szorult helyzetét kihasználva, pártfogásáért cserébe, sokféle kiváltságot szerzett a Rendnek.

Ezt a tényt megünnepelni gyűltek össze a halálpapok az étkezőben. Habár a ministránsok nem ünnepelhettek együtt a papokkal, Raul Gilber atya utasítására mentora széke mögé állt, és az asztal körül helyet foglalók beszélgetését figyelte. Gilber atya asztaltársa egy Ercator nevezetű diabológus és Symachus, az élőholt-irányító volt. Egy szék üresen árválkodott, de senkinek sem állt szándékában csatlakozni társaságukhoz. Ercator ugyanolyan mogorva természet volt, mint Gilber. Symachus, az Élőholtak Ura pedig még rajtuk is túltett. Már merev, érzéstelen arca sokat elárult jelleméről. Szigorú, fanyar tekintetével keresztülnézett a körülötte ülőkön. Sűrű, fekete hajából mindössze bal- és jobbaldalt hagyott meg két hosszú tincset. Borotvált feje a gyertyafényben a rákent olajtól fényesen csillogott. Előreugró, majomszerű állkapcsa volt és sűrű, fekete szemöldöke. Az asztalra görnyedve is látszott rajta, hogy sokkal magasabb társainál. Érzéstelen arca mögött rideg, érzéketlen lélek lakozott. Ideje legjavát az élőholtak között töltötte. Jobban kedvelte társaságukat, mint az embereket. Nem volt ambiciózus típus. Nem vágyott változásra. Ha a legalsó szintek katakombáiban, a halálon túli lények birodalmában csatangolhatott, akkor teljes mértékben meg volt elégedve sorsával.

Ott ültek hárman az asztal körül. Csak néhány szót váltottak egymással. Míg a többi asztalnál a kivívott jogokról áradoztak, addig ők inkább az étellel törődtek.

Hirtelen arra lettek figyelmesek, hogy Morbcus, az Írott Szó Őrzője jött be a terembe. Ingatag, de határozott léptekkel feléjük közeledett. Távolságba révedő szemén látszott, hogy nemrég qutorát szívott.

Raul már megtanulta, hogy arca ne legyen érzelmei elárulója. Viszont lelke mélyén ezerszeres átkot zúdított Morbcusra. Az Írott Szó Őrzője volt az, aki a biztos halálba küldte volna a Hit Próbáján. Mint ahogy azt később megtudta, a szemközti ajtó mögött egy lidérc lakozott, egy olyan hatalmas élőholt, aminek a megfékezése a tapasztaltabb papok számára is gondot jelentett. Egy felszenteletlennek pedig esélye sem lett volna a szörnyeteg ellen. A monostor történetében még egyszer sem fordult elő, hogy egy áldozat győzedelmeskedett volna a lidérc felett. Igaz, a Próba folytatásának lehetőségét is mindössze csak két áldozatnak ajánlották fel öelőtte.

Morbcus egyelőre észre sem vette Rault. Leült az asztalhoz, és dadogva megszólalt:

– Összetört képek... elfojtott álmok... a valóság fogságától messze járok – hörögte, majd elnevette magát. Vinnyogó, levegőért kapkodó nevetése volt.

Ercator és Gilber atya morgott valamit, ami káromkodásnak tűnt. Symachus nem szólt semmit.

Morbcus tovább beszélt:

– Démonok hada szállta meg könyvtáram, sok kicsi amorf és néhány nagyobb fajta, így nem lehetett ott maradásom. Bömböltek, mint a dühöngő orkán, vakító porfelhővel borították be orcám. De most már nyugodt vagyok. Örülök, hogy közöttetek lehetek, testvérek. De különösen neked örülök Symachus, minden sötét árny ura, hogy megtisztelsz jelenléteddel. Ugyanis egy gondolat motoszkál fejemben. Félek, ha nem találok rá gyorsan választ, utat talál törni magának, és kihatja koponyámat. Kérdésem a következő lenne: ha a Fekete Egy hatodik törvénye kimondja, hogy tiszteld és védj a halottat, akkor hogyan lehet, hogy te alantas, közönséges élőholt bábokká degradáld őket?

Symachus, mintha meg sem hallotta volna Morbcus testvér kérdését, nyugodtan evett. Az Írott Szó Őrzője gúnyosan tovább évelődött:

– Válaszolj, kérlek! Miért kell megszensteleníteni a halottakat azzal, hogy halálon túli lényeket kreálsz belőlük? Ez nem szép dolog, tudod-é?

– Majd ha kijózanodtál, megbeszélhetjük – válaszolta hirtelen az Élőholtak Ura.

Morbcus azonban dühödten az asztalra csapott.

– Választ akarok! Most azonnal! És ha te nem felelsz, jó lesz bárkitől.

Márpedig Symachus nem volt hajlandó felelni neki. Mindenki megkönnyebbülésére, mert az Élőholtak Ura ilyenkor már általában ártó mágiával szokott válaszolni. Ercator, a diabológus ráripakodott Morbcusra, hogy ne csapkodja az asztalt, mert kilöttyen a leveze. Gilber testvér káromkodott, hogy elrontják az ünnepi ebédjét, és ő is dühödten az asztalra csapott. Igazából az asztal körül csak Raul őrizte meg a hidegvérét. Pedig lehetett volna oka az

izgatottságra, mert válaszolni készült az Írott Szó Őrzőjének kérdésére. Megköszörülte torkát, és tárgyilagos hangon így szólt:

– A Halál Istent halálpapok követik, a halálpapokat pedig élőholtak. Miként megtiszteltetés a papnak, hogy Istenét követheti, ugyanígy megtiszteltetés az élőholtnak, hogy az arra méltó papot szolgálhatja.

Symachus felnézett tányérjáról a fiúra.

Morbcusban tudatosult, hogy ki válaszolt neki, és dühroham tört rá.

Hogy merészelte kioktatni ez a ministráns? Egyáltalán, hogy merészelte megszólítani? Honnan vette a bátorságot ez a kis senki? Már ott a Hit Próbáján végeznie kellett volna vele vakmerő szavaiért. Hogy miért nem tette meg, fogalma sem volt. Önmaga ostobasága csak fokozta dühét.

– Hogy merészelsz hozzám szólni, te patkány?! – bömbölte.

A teremben mindenki az asztalukhoz fordult.

Raul idegességében a kezét dörzsölte. Nyelvén volt a csípős válasz, de inkább nem szólt semmit.

– Megöllek, te féreg! Talán egyenrangúnak képzeled magad velem, az Írott Szó Őrzőjével, hogy teológiai téveszméiddel mersz zaklatni?!

Raul nem türtőztette tovább magát. Nyugodt hangon azt mondta:

– Mindannyian férgek leendő táplálékai vagyunk.

Symachus elmosolyodott. Gilber atya szidni kezdte tanítványát.

– Hallatlan arcátlanság! – sipítozott a diabológus.

Morbcus szótlánul ült, mintha almát nyelt volna. Majd hirtelen felpattant ültéből, de olyan lendülettel, hogy széke felborult a háta mögött. Szimbólumát kezében tartva, ősi ígéket köpködött a fiúra. Raul érezte, hogy torkát egy pillanat alatt láthatatlan kéz szorítja össze. Nem engedte, hogy a pánik elhatalmasodjon rajta. Helyette lázasan kutatott fejében az abjuráció szféra védelmező formulái után. Nem volt nála a szent szimbóluma, melyet mindig Gilber atyától kapott kölcsön, ezért kevéske esélye az ellenállásra a semmivel vált egyenlővé. Mégis elsuttogta a rituális ígéket. Senki sem avatkozott bele kettejük küzdelmébe. Talán Rabar megtette volna, de a királyi dekrétum hírével együtt egy hordó bor is érkezett a monostorba. A fogdamester rablóéveinek nosztalgiájába no meg a borba merülve, nem állt a helyzet magaslatán. Úgy tűnt, annyira berúgott, hogy azt sem tudta, hol van. A többiek meg kővé meredten álltak vagy székeikhez ragadtak.

Raulon először enyhült a szorítás, majd teljesen elenyészett. Krákolva a falhoz támaszkodott. Nem mozdult el onnan, míg vissza nem nyerte az erejét.

Morbcus hitetlenkedő képpel, hangosan fújtatva bámulta a fiút. Nem értette, hogy az miért nem halt meg. Raul is csodálkozva tapasztalta, hogy még mindig lélegzik. Az első pillanatban másra nem tudott gondolni, minthogy szent szimbólum nélkül sikerült felülkerekednie ellenfele gonosz varázslatán, de ez teljesen a lehetetlenség határát súrolta; bölcsebb volt annál, semhogy ezzel álltassa magát. Sokkal inkább valószínűnek tűnt, hogy a még mindig a qutora kábító hatása alatt lévő könyvtárvezető elvethette valamelyik varázsszavát.

Zabergan prior lépett le az emelvényről. Az egyetlen személy, akinek Morbcus engedelmességgel tartozott, hiszen a templom vezetője volt. Egyszerű, fekete csuhát viselt. Jelentéktelen alaknak nézett ki, azonban a templom lakói közül ő volt az, aki a legszorosabb kapcsolatban állt Istenükkel.

Gilber testvér hozzá fordult, hogy bocsánatot kérjen szemtelen tanítványa nevében, de a prior egy kézmozdulattal elhallgattatta. Határozott, halk hangon szólalt meg. Nem igyekezett túlkiabálni a teremben közben kialakult ricsajt. Erre nem is volt szüksége, mert ahogy beszélni kezdett, hirtelen mindenki elhallgatott.

– Gilber testvér, kíméljen meg a bocsánatkérésétől! Teljességgel felesleges! A tanítványa nem vétkezett a Tan egyetlenegy pontja ellen sem. A jogot pedig, hogy megszólaljon, maga Morbcus testvér adta meg neki, mikor azt mondta, bárkitől elfogadja a választ.

Raul megkönnyebbülten felsóhajtott. Csak később töprengett el azon, hogy Zabergan prior hogyan tudhatta, mi volt a konfliktus előzménye. Pontosabban, hogy mi hangzott el Morbcus szájából. Hiszen – Raul világosan emlékezett – a prior a terem másik végében, az emelvényen ült, és egy társasággal beszélgetett. Ez felettébb furcsa volt. Az eset után Zabergan nagyot nőtt a fiú szemében. Annál is inkább, mert a prior nemcsak hogy megvédte őt, hanem Morbcus ellen fordult.

– Morbcus testvér, súlyosan megsértetted a házszabályokat, mikor ministránsunkra támadtál. Hogy ennek lesznek-e szankciói, arról majd később döntök. Addig is vonulj vissza a celládba!

– Igenis, tiszteletre méltó uram! Visszamegyek démonaim közé – sziszegte Morbcus fogát csikorgatva, gúnyosan és sértődötten, majd elhagyta a termet. Azért, hogy majdnem megölte Rault, se akkor se később semmilyen büntetést nem kapott.

Az ünnepség után Raul a meditációs gyakorlata végeztével nem tért nyugovóra, hanem egy vakmerő gondolat ragadta magával. Nekivágott a sötét folyosóknak, hogy megpróbálja véghezvinni elképzelését. Visszagondolva az étkezdében történetekre, úgy érezte, hogy megszerezte Symachus rokonszenvét. Az egész monostorban kétségtelenül ő volt a leghatalmasabb halottidéző, ezért tőle tanulhatná meg legjobban a nekromanciát. Gilber atya, bár maga mondta, ehhez a szférához nem sokat konyít, sohasem egyezett volna bele, hogy tanítványa igénybe vegye egy másik tanár segítségét, ezért Raul nem is szándékozott mentorát tudatni az elhatározásáról.

Odaért az Élőholtak Urának szobájához. Már kopogott volna, amikor felfedezte az ajtóra szögezett papírfecnit. Meggyújtott egy mécsest.

A papíron az állt, hogy Symachus a Fekete Özvegy átjárón lement a katakombákba. Ha bárki keresné, ott találhatja meg.

Raul sokáig töprengett magában, míg döntésre nem jutott. Ha el akarja nyerni Symachus bizalmát, akkor egy ilyen akadály elől nem futamodhat meg, lemegy

utána a halálon túli hatalmasságok félelmetes birodalmába. Megmutatja bátorságát, bebizonyítja, hogy nem ijed meg egyetlen élőholtól sem. Oda viszont nem mehet le üres kézzel, magával kell vinnie a Halál Isten szent szimbólumát. Ezért a kései időpont ellenére felkereste Gilber atyát. Arra hivatkozva, hogy néhány órát szeretne imádkozással tölteni, elkérte a kicsiny csontkoponyát. A mentor megdicsérte szorgalmáért, és odaadta neki a szent szimbólumot. Most, hogy Raul megszerezte, amire szüksége volt, a Fekete Özvegy átjáróhoz ment.

A folyosó meredek szögben lejtett. Ha a talajba nem lettek volna barázdák vésvé, akkor a fiú menthetetlenül lecsúszott volna. Féldomborműves fekete özvegyek türemkedtek ki a járat falaiból. A kőpókok között védőrúnákat helyeztek el, melyek meggátolták az élőholtakat, hogy felmásszanak a fölöttük elterülő, papok lakta részbe.

Raul hosszú és megerőltető menetelés után leért a katakombarendszerbe. A kőbe vájt folyosókat természetes barlangjáratok váltották fel. A mécses és a szent szimbólumot előre tartva, elindult a legnagyobb járatban. Jóleső izgatottság kerítette hatalmába. Vajon ráakad-e Symachus atyára a folyosók labirintusában, vagy őt találja meg előbb egy nagyhatalmú élőholt? És az útvesztő... Egy idő után nehezebbre esett megjegyezni, merről is jött.

Hirtelen motoszkáló árnyakat vélt felfedezni maga előtt a sötétben. Először azt hitte, hogy a mécsese keltette csalóka illúzióról van szó. Aztán ráeszmélt, hogy téved. A sötét árnyak önálló életüket élték, és a fiútól függetlenül mozogtak.

Ezek lennének az Árny nevű, halálon túli lények, melyekről annyi szörnyűséget hallott már?

Görcsösen szorítva a szimbólumát, lélekvesztő iramban elkezdett visszafelé szaladni. Nem törődött azzal, hogy felidézze merről jött, és hogy hova tart. Mindegy volt, csak el innen, minél messzebb, mielőtt az élőholtak utolérnék.

Hosszú ideje futott már, mire hátra mert pillantani. Üldözőit nem látta sehol, de nem volt nyugodt, mert biztosra vette, hogy az Árnyak a folyosók falain suhanva a nyomában járnak. Hirtelen egy hat főt számláló csoport bukkant fel előtte, és már nem tudott idejében lelassítani. Két sárgás csontvázból és négy rothadó húscafatokkal borított csontváz-zombi átmenetből állt a társaság. Raul egyenesen beléjük rohant. Az egyiküket fel is döntötte, miközben tucatnyi végtag csapott le rá. Ám Raul a káosz közepette sem ejtette el a szent szimbólumát, a feje fölé emelve azt, a Halál Istenre és az élőholtak megfékezésére gondolt. Kezében a csontkoponya vibrálni kezdett, egymás után hatszor villant fel. Az élőholtak végtagjai visszahúzódtak, mintha még élő, fájdalmat ismerő emberekhez tartoznának. Mintha a tűzből rántották volna vissza égő, fájdalom mardosta kezüket. A halálon túli lények némán a falhoz húzódtak.

– Kövessetek! – parancsolt rájuk Raul, és a hat élőholt engedelmeskedett neki.

Egy elágazások nélküli folyosóban jártak, melyben olyan dögletes bűz terjengett, hogy a fiú alig tudott levegőhöz jutni. Kicsiny létszámú élőholt csapatának lassú caplatása dühítette. Tartott tőle, hogy beéri őket az Árnyak serege. A veszedelem azonban nem hátulról zúdult rá. A mécses megvilágította fénykörben vonagló alakok, ghoulok tűntek fel. Rothadó húsuk foszlányokban csüngött még megmaradt testükön. Kinézetre hasonlítottak a zombikhoz, de okosabbak és gyorsabbak voltak náluk. Raul nyomban felismerte fajtájukat, hiszen a templomszolgák között is voltak ilyen lények. Azonban fenti társaikkal ellentétben ezeket nem kényszerítette engedelmessegre varázslat. Vadak voltak, s az emberhús iránt érzett örjítő vágyukat szívesen csillapították volna a fiú felfalásával. Raul egy pillanatra hátranézett, és a visszavonulás esélyeit fontolgatta. Ekkor jött rá, hogy bekerítették. A legelöl szivárgó Árnyak körvonalait már világosan ki tudta venni. Szorongatott helyzete ellenére nem esett pánikba, hanem a lehetséges megoldásokon törte a fejét. Az Árnyak a ghouloknál magasabb rendű élőholtak voltak, ezért amíg nem avatják fel, kevés az esélye, hogy a szent szimbólummal elűzze őket. Hömpölygő áradatuk betöltötte a folyosót, és az összefüggő egységükből áradó sötétség mindjobban elhomályosította a mécses fényét. Szinte karnyújtásnyira voltak tőle.

Raul nem sokáig tétovázott. Úgy döntött, megpróbál átjutni a ghoulok alkotta sorfalon.

– Támad ghou! – ordította a maga mellé állított élőholtaknak.

A csontvázak és zombik nekimentek a ghouloknak. Egyetlenegy valamirevaló sebet sem voltak képesek ejteni rajtuk, de legalább elterelték néhányuk figyelmét.

A fiú az egyik ellenfele képébe nyomta a szent szimbólumot. A ghoul vonyítva hátrált. Raul elhajolt az ütések és harapások elől, de aztán az élőholtak sorfala megtorpanásra kényszerítette. Végző elkeseredésében mécsesét a legközelebb álló alakhoz vágta. A ghoul lángra lobbant, és össze-vissza forogva, csapkodva meggyújtotta társait. Raul, a ghoulok soraiban keletkező rendezetlenséget kihasználva, átvágta magát közöttük. Háta mögött hagyta az egymással harcoló élőholtakat, és beleveszett a sötétségbe. Bár semmit sem látott vagy hallott, biztos volt benne, hogy az Árnyak nem bocsátkoztak küzdelembe, hanem keresztülsuhantak az egymást csapkodó, lángoló, alacsonyabb rendű halálon túli lényeken, és a nyomában jártak. Futtában a folyosó falát tapogatta, míg hirtelen meg nem szűnt a fal. Ebből arra következtetett, hogy egy nagyobb barlangba jutott. Léptei bizonytalanná váltak, megállt. Mécsese nélkül semmit sem látott, ezért hallására hagyatkozott. Köröskörül hangokat hallott. Cszogó, esetlen, nehézkesen mozgó léptek zaja szűrődött át a sötétségen. Ellenfelei megszámlálhatatlanul sokan voltak. Úgy tűnt, hogy a kör bezárult körülötte. Tudatosult benne, hogy nincs esélye a menekülésre. Letérdelt a földre, és jó erősen magához szorítva a kis csontkoponyát, imádkozni kezdett az Istenéhez.

Tényleg egy szellő suhant végig a termen, vagy csak képzelődött? Valódi kellett, hogy legyen, hiszen még a fuvallat halk nesztét is hallotta.

Hirtelen szélroham támadt. Felülről jött, természetfölötti világossággal együtt. A mennyezeten, a fejétől néhány lábnyira, egy kürtő nyílt. Onnan áramlott be a szél és a misztikus fény. Raul idegesen forgolódott, hol a magasba, hol a félhomályban rejtőző ghoulak és Árnyak tucatjaira nézett. Amikor meglátta a fény forrását, egy ismeretlen női alakot, többé nem tudott törődni a csúszó, mászó, vonagló, szánalmas élőholt söpredékkal. A jelenés áttetsző volt. Sajat maga, a teste árasztotta vakító fény betöltötte az egész barlangot. Bámulatba ejtő, csodálatos nő volt, szigorú arccal. Raul még soha nem látott senkit sem, akinek ilyen jéghideg, élettelen tekintete lett volna. Ruhája, melyet mintha a testére öntöttek volna, szintén szemkápráztató fénnel csillogott. A szél vadul lengette hosszú, szélesen elálló szoknyáját. Az élőholtak lassan kihátráltak a tereméből, ahogy lebegve lejjebb ereszkedett.

Raul észre sem vette, hogy egyedül maradt vele. Egy pillanatra keresztülfutott rajta egy idegen érzés, mely oly mámorító volt és oly szokatlan, hogy teljesen megbűvölve állott előtte. Nem gondolta volna, hogy létezhet effajta eufórikus állapot.

– Ki vagy? Kinek köszönhetem az életemet? Az Úr meghallgatta imámat, és téged küldött a megmentésemre? – kérdezte Raul ártatlan hangon. A nő nem felelt, csak egyre közeledett feléje. A fiúnak eszébe jutott, hátha nem ért közös nyelven, ezért megismételte kérdését az ősi nyelv szavait használva. A nő halkán felszisszent, majd dallamos, Rault azonnal rabul ejtő hangon megszólalt.

– Használd csak Mongor nyelvét! A másik csak szorongást, mi több, fájdalmat okoz nekem. Szellem vagyok, mint magad is láthatod. A papok ígéit nem kedvelem. Hogy kérdésedre válaszoljak: Hythe-nek hívnak. Nem az Urad küldött, hanem egyszerűen csak erre jártam. De ki vagy te, hogy fiatalember létedre ilyen kiválóan beszéled az ősi nyelvet?

Raul csak most döbbsent rá, hogy valójában kivel is találkozott. A szellem, akár a ghouls vagy az Árny, halálon túli lény. Igaz, jóval nagyobb hatalom birtokosa, de ez csak azt jelenti, hogy sokkalta veszélyesebb a többinél. A fiú a tünemény szemébe nézve azonban hazugnak és igazságtalannak ítélte meg a papok szellemekkel kapcsolatos tanítását. Elszégyellte magát, amiért egy ocsmány ghoulhoz merte hasonlítani ezt a csodálatos lényt. Nem volt képes elhinni, hogy bárminemű gonoszság befészkelheti magát egy ilyen gyönyörű teremtménybe.

– Raul Drakbar vagyok. A Halál Isten novíciusa. Miféle bűbájvarázslattal érted el szívem rabul ejtését?

A szellemnő finom mozdulatokkal körüllebegte, de óvakodott attól, hogy megérintse. Egészen közel húzódott Raulhoz.

– Ne bolondozz fiú! Nem értek a bűbájhoz. Ha nem keltetted volna fel érdeklődésemet az ősi nyelvtudásoddal, már elragadtam és felfaltam volna

lelkedet, de úgy látom, hogy te is csak egy szánalmas alak vagy, akárcsak a többi nyomorult csuhás, és mint a legtöbb közönséges halandó.

Raul tudatáig nem jutottak el a halálon túli hatalmasság szavai. Megbabonázta a lány közelsége. Elmélázva hallgatta dallamos és édes hangját, amelyhez foghatót még sohasem hallott. A szavak értelmét nem fogta fel. Már nem is szellemnek tartotta a lányt. Bizonyára tündér. Egy jótündér lehet.

– Csodálatos a hangod – nyögte ki.

A szellemnő mind vadabb táncba kezdett körülötte.

– Étvágyam egyre nő a lelked iránt. Oly nagy a kísértés, hogy felfaljalak, de az a szerencséd, hogy a kíváncsiságom még az étvágyamnál is nagyobb. Symachustól eltekintve nemigen találkozom élő emberrel. Beszélj, hogy kerültél ide le?

Raul Symachus nevének említésére mintha egy álomból ébredt volna fel, kijózanodott. Eszébe jutott, hogy milyen ügyben jött. Kissé zavartan szólalt meg, mert nem tudta, miről beszélt eddig a szellemnő. Így arról sem volt fogalma, hogy veszélyben forog az élete.

– Symachust, az Élőholtak Urát keresem. Eltévedtem a labirintusban. Nem tudod, hol találom meg?

A nő arca haragossá vált.

– Mi dolgod azzal a szörnyeteggel?

– Miért nevezed szörnyetegnek?

– Hosszú évtizedek óta rabságban tart, a foglya vagyok. Nem engedi, hogy elhagyjam a járatokat. Minden nap ugyanazok a kopár kőfalak merednek rám. Sokat szenvedtem életemben. Azt hittem, hogy szellemként végre szabad lehetek, de a démonfajzat fogságba ejtett, és nem tudok megszabadulni a béklyójától. Ki kell állnom gyötrelmes sanyargatásait. Ő nagyon gonosz ember. Annyi érzés sincs benne, mint egy zombiban. Gyűlölöm! Tehát, mi dolgod vele?

Hazudjon, vagy az igazat mondja? Raul nem tudta eldönteni, mit tegyen. Megbízhat-e benne? Mintha a nő az előbb arról beszélt volna, hogy fel akarja falni a lelkét. Vagy csak képzelődött volna? Hosszú ideje nem fordult elő, hogy bizonytalan lett volna önmagában. Képtelen volt meghatározni, mit is érez e teremtmény iránt. Úgy döntött, hogy nem fog hazudni.

– Symachus atya nagy tudású nekromanta. Azt szeretném, ha ő tanítana a halottidézés tudományára.

A szellemnő abbahagyta az ide-oda repkedést. Megállt Raul előtt.

– El akarod sajátítani a nekromanciát, hogy uralkodhass a halálon túli lények felett? Olyanná akarsz válni, mint Symachus? Azt hiszem, nincs miről tovább beszélünk.

– Én nem akarok uralkodni feletted – mondta a fiú döbbenetesen. – Soha nem tudnék ártani neked.

– Hazudsz – sziszegte a szellemnő.

– Az igazat mondom!

– Csak a félelem beszél belőled. Menteni akarod az irhádát.

– Igen, félek! Félek attól, hogy többé nem láthatlak.

– Badarság!

Hythe Raul felé nyújtotta karját, hogy lesújtson rá. Lassú mozdulat volt, időt akart adni a fiúnak a védekezésre.

– Tisztában vagy azzal, hogy a kezem a halált hordozza magában? Egyetlen pillanatnyi érintésemről összeaszott vénemberré változol. Egy hosszabb érintéstől pedig holtan rogyasz össze.

Raulnak hirtelen bevillant annak az áldozatnak a képe, akire évekkel azelőtt az alsóbb járatokban leltek rá a papok. Hitetlenkedve ingatta a fejét. Nem tudta elképzelni az előtte lebegő jelenésről, hogy ő tette volna azt a szörnyűséget a szerencsétlen fiúval.

– Engedd, hogy segítek neked! – könyörögte végül fájó indulattól fűtve.

– Ugyan miben lehetnél a segítségemre? – kérdezte Hythe gúnyosan.

– Beszélhetnék Symachus atyával! Megkérném, hogy többé ne bántson.

Hythe leengedte a karját. Sokkalta értetlenebbül bámult a fiúra, mint az őrá.

Mit akarhat a kölyök? Tényleg nem érti meg, hogy bármikor végezhetne vele? Nem félti az életét? Hogy akarhat bárki is segíteni valakin?

Teljesen felzaklatta a fiatal novícius viselkedése. Izgatottan, feldúltan kijelentette:

– Nem segíthetsz rajtam. Symachus nem hallgatna rád. Sőt, mindkettőnkön bosszút állna, ha ki merészelnéd oktatni.

Rámutatott az egyik járatra.

– Arra találsz Symachus dolgozószobáját. Menj, és felejtsd el ostoba ötletedet! A legjobb lesz, ha meg sem említed találkozásunkat – mondta, és elfordította arcát róla. Marcangolta az önmegtartóztatás. Nehezére esett, hogy ne falja fel Raul fiatal lelkét. Az élőholt lét készítése, a vágy, hogy megölje, szinte az örületbe kergette, de mégsem tett semmit sem Raul ellen. Létezésének fél évszázada alatt nem emlékezett, hogy akadt volna olyan lény, aki önzetlenül a segítségére sietett volna. Ez a fiú pedig kész volt bármit megtenni érte.

– Indulj már! – kiáltott rá szomorú hangon.

Raul bizonytalanul a járat felé lépdelt, de mielőtt elhagyta volna a termet, így szólt:

– Mindent megtanulok Symachustól, amit csak lehet. Egyszer még magas rangú pap lesz belőlem, és akkor majd fel fogom oldani a béklyót, mellyel Symachus fogva tart. Esküszöm, a Halál Istenre! – fogadkozott Raul, és megajándékozva a szellemlány mosolyával, kivágatott a teremből.

A sötét, mélyen a föld alá nyúló járat végén egy faajtóba ütközött. Kopogott, és belépett. Symachus egy asztalnál üldögélt. Gyertyafénynél sakkozott egy ghoulal.

Raul nem tudta, hogyan viszonyuljon hozzá. Gyűlölte és megvetette, mert fájdalmat volt képes okozni a szellemlánynak. Megpróbálta félretenni indulatát, higgadt maradt. Megfogadta Hythe tanácsát, és nem hozta szóba a

találkozásukat. A legfontosabb, hogy képes legyen Symachus bizalmába férközni. Szüksége volt a tudására.

Symachus felnézett a sakktábláról.

– Képességeid láttán kételkedem benne, hogy még csak gyerek lennél – szólalt meg hideg, élettelen hangon.

– Nagytiszteletű Symachus atya! Felnőtt vagyok én már, nem gyerek. Az élet gondoskodott róla, hogy gyorsan felnőtté váljak. Köszönöm dicséretét, de nem tudom, hogy miféle képességeimre céloz?

– Az, hogy a katakombarendszeren keresztül eljutottál hozzám, igazolja, hogy nemcsak bátor vagy, hanem vakmerőséged erővel is párosul.

Raul erre nem mondott semmit.

Symachus hamarosan így folytatta:

– Tetszett, amit az ünnepi ebédnél alakítottál. Bár igazából nem állta meg helyét a feleleted, és nem is teljesen a kérdésre válaszoltál, mégis az adott körülmények között találónak bizonyult a válaszod. Jól feldühítetted veled Morbcus testvérünket – mondta elégedetten, majd visszafordult a sakktábla felé.

Raul összeszedte minden bátorságát, hogy előadja jövetele célját.

– Szeretném megkérni nagytiszteletű Symachus atya, hogy legyen a mentorom, és tanítson meg a nekromanciára.

– Hiszen van már mentorod! – kapta fel a fejét az Élőholtak Ura. – Nem vagy meglepődve Gilber testvérral?

– Gilber atya jó tanár, de mindenki tudja, hogy önnél jobban senki sem ért a halottidézéshez. Elvállalja a tanítást?

Symachus habozott a válasszal, majd megfontoltan így szólt:

– Ha nekromanciát tanítanék neked, nagy terhet vennék a vállamra, és kevesebb időm maradna egyéb elfoglaltságaimra. Nem beszélve arról, hogy Gilber testvért is magamra haragítanám. Persze ez utóbbi nem sokat számít.

Egy hosszú levegővétel után azt mondta:

– Elvállalom az oktatásodat, de ne feledd, hogy a lekötelezettemmé váltál.

Raul tisztelettudóan meghajolt előtte.

***

Másnap Gilber atya tanóráján megjelent az Élőholtak Ura, és kinyilvánította abbéli szándékát, hogy részt vesz a tanítvány oktatásában. Gilber atya arcára meglepődés ült ki. Raulra nézett, és düh fogta el. Úgy érezte, mintha tanítványa hátba szúrta volna. A magasabb rangú papnak nem mondhatott ellent. Kénytelen volt megbékélni a helyzettel: ezentúl ketten osztoznak meg a novíciuson. A nekromancia tanítását átengedte Symachusnak. Az Élőholtak Ura, ellentétben a régi mentorral, mindig megőrizte higgadtságát és tárgyilagosságát, és csak olyan dolgokra oktatta a fiút, melyeknek később a gyakorlatban is nagy hasznát vehette. Az órák többségére az alsó járatokban került sor. Innentől kezdve Raul

szabadon járhatott a katakombarendszerben, és nem kellett attól tartania, hogy az élőholtak megtámadják.

Lent ismét összefutott Hythével, és találkozásaik hamarosan rendszeressé váltak. Az órák előtt vagy után gyakorta beszélgettek egymással. Raul őszinte áhítattal csüngött szavain. A szellemlánnyal lezajlott önfeledt beszélgetések során, eltűnt az egyhangú folyosók és lehangoló sírok keltette komor hangulat. A vele töltött percek alatt a halott környezet megtelt élettel. A sejtelmes sötétség leple alá bújva, kapcsolatukat titokban tartva, az idő múltával egyre jobban megismerték egymást. Az ismeretség hamarosan kölcsönös szerelemmé alakult. Szenvedélyük varázsát testi vágy nem terhelte, szerelmük tiszta volt és igaz. Raul lelkében forrón izzott minden egyes pillanat, melyet vele tölthetett. Bár Hythe majd' ötven éves volt, fiatal lányként halt meg, s megőrizve akkori kinézetét, alig tűnt néhány évvel idősebbnek a fiúnál. Éjszakánként Raul az Ő képével tért nyugovóra.

Találkozásaik során megtudta, hogy Hythe Thamuz városban született. A Gyógyítás Istenének papjai vették magukhoz, miután ráakadtak a templom kapujában. Anyja talán utcalány lehetett, akit nem vitt rá a lélek, hogy vízbe fojtsa gyermekét. A rongyokba csavart maszatos csecsemő az évek alatt bájos kislánnyá cseperedett, és komor tútorai között is üde tudott maradni.

A papok, mikor úgy gondolták, hogy megérett rá, cselédlányként eladták egy környékbeli nemes úrnak, akinek a lányát kellett volna szolgálnia. A rövid vándorút alatt azonban útonállóok támadták meg őt és kísérőit, és Hythén kívül senkinek sem kegyelmeztek. A kislányt egy rablólovag várába hurcolták, ahol sanyarú körülmények között egészen haláláig éldegélt. A faragatlan, kegyetlen brutalitásukról hírhedt tolvajok és orgyilkosok alkotta vegyes társaságban soha nem ismert, szörnyű sors várt rá. Rettenetes tortúrának tették ki, melynek hallatán az ember, ha a jóságnak csak egy parányi lángja is pislákol szívében, éktelen haragra lobban. A lány küzdeni próbált a töméntelen megaláztatás ellen. Kezdetben a szeme friss volt és vadul csillogott. Megpróbált életben maradni. Hosszú éveken át szenvedett, de teste bármennyire is kiállta a megpróbáltatásokat, a lelke mélyén már rég halott volt. Összeomlott. Rádöbrent, hogy csak egyetlen dologban szabad. Szabadon eldöntheti, hogy akarja-e folytatni ezt az életet. Az egyik nap, amikor a várúr, egy kegyetlen fekete lovag magához hívatta, hogy kielégítse torz vágyait, az elgyötört lány feltámolygott a várfalra, és levetette magát a mélységbe. Sírja a várárok lett. Nem volt pap, aki imát mondott volna felette. Lelke kiszolgáltatottan állott minden gonosz erő kényére-kedvére. Halott teste az árokban feküdt temetetlenül. Ha a falakon posztoló éjjeliőrök egyike letekintett volna a helyre, ahol a lány a halálát lelte, nem hitt volna a szemének. A várárookra sűrű köd ereszkedett, és a kavargó ködfátyol egy szellemalakká verődött össze, Hythe képét öltve magára. Az egy életen át elszenvedett fájdalom bosszúért kiáltottak. Nem tudni, milyen földöntúli hatalmasság döntése révén, a lány visszatért a halál kapujából, hogy szellemlétre kárhoztatva megtorolja sérelmeit.

Hythe elmesélte Raulnak, hogyan riogatta éjszakánként a vár lakóit. Az álmaikat rémálmokká változtatta, nem hagyott nekik egy perc nyugtot sem.

Miközben mesélt, arcán elégedett mosoly jelent meg, és Raul vele együtt nevetett.

***

Egy alkalommal Raul a következő kérdéssel fordult Gilber atyához:

– Nagytiszteletű Gilber atya! Hogyan viszonyul a halálpap a női nemhez?

Az öreg mentor értetlenül, majd gyanakvóan vizslatta a fiút. Úgy emlékezett, a cölibátussal kapcsolatos témakört már érintették valamelyik tanóra alkalmával.

– Egy halálpapnak nem lehet se érzelmileg, se testileg köze egy nőhöz sem. A halálpapok és a nők külön utakon járnak. Ezt magadtól is tudnod kellene! – hordta le a tiltott dolgok felől érdeklődő tanítványt.

Raul nem hátrált meg mentora dühös arcát látva:

– És ha a két út mégis keresztezné egymást, akkor mit lehet tenni?

Gilber atya kényelmetlenül érezte magát az ilyen kérdésektől, de megpróbált higgadt maradni, és tárgyilagos választ adni.

– Attól nem kell tartanod, hogy egy nő a közeledbe férkőzik. Nemcsak a gyengébb nem, hanem a bátor férfiember is ózdkodik társaságunktól. Talán a halál közelségét érzik rajtunk. Félnék tőlünk. Mindazonáltal a halálpap számára a nő a legalávalóbb és legveszélyesebb csapda. Ha beleesel ebbe a csapdába, onnan már nehéz, sőt szinte lehetetlen a szabadulás. A nő eltereli figyelmedet a Halál Istenről; a legszorosabb kapocs sem lehet olyan erős közted és a Fekete Egy között, amit egy nő ne lenne képes szétszakítani. Vagyis odaveszne a papi hatalmad, mindaz amiért küzdöttél. Hogy a csalódást elkerüld, óvakodj a nőktől, kerüld a társaságukat, tartsd be a Halál Isten törvényét.

Végül Gilber atya megkérdezte:

– Miért foglalkoztat ennyire a kérdés?

Raulnak ezen erkölcsi kioktatás után esze ágában sem volt, hogy bevallja Hythével való kapcsolatát. Nem tartotta bűnnek, amit tesz, és nem érezte, hogy gyengült volna a hite. Hythét nem lehet összehasonlítani egy közönséges nővel. Ő felette áll a Halál Isten szabta törvénynek.

– Azért merészeltém fölvetni a témát, mert ha Isten is úgy akarja, egyszer inspektor lesz belőlem, rengeteg városban megfordulok majd, sok nő fog az utamba akadni, és tudni szerettem volna, hogyan igazodjak el e téren – hazudta mentorának.

Gilber atya összehúzta a szemöldökét.

– Kicsit korai az érdeklődésed – mondta, majd témát váltott.

***

Egyik nap, mikor Raulnak nekromancia órája volt az alsó járatokban, és úgy határozott, hogy előtte meglátogatja Hythét, odaérve a szokott helyre, nem találta szerelmét sehol. Csírázó mágikus tudására támaszkodva, megpróbálta érzékelni élőhalott lény jelenlétét. Sikerral. A szellemlány nem messze tőle, néhány lábnyira a fal belsejében lebegett.

– Miért rejtőzködsz előlem? Ez valami játék? – tudakolta Raul.

Semmi válasz nem érkezett.

– Gyere elő! Látom, hogy a falban bújtál el.

– Symachus nemhiába pazarolja idejét az oktatásodra. – szólalt meg hirtelen Hythe. A dicséretbe egy maréknyi bánat vegyült. Lassan, szemlesütve előjött a falból.

Raul ekkor vette észre, hogy asztrálestén hosszú karmolások húzódtak végig. A fiú arca haragos vörössé vált.

– Ki bántott? – kérdezte, de rögvest tudta rá a választ. – Symachus merészelte ezt tenni veled?

Hythe szótlánul bólintott.

– Miért csinálta?

A lány ránézett, és nagyon halkán azt suttogetta:

– Gonoszabb az ördögnél és minden pokolbéli démonnál. Azért kínoz, mert örömét leli benne, ha bánthat. Bezzeg a zombijaival meg a ghouljaival jól elvan. Az irányítható bábok tetszenek neki. Csak azokkal fér össze.

A fiút elöntötte a düh.

– Nem engedem meg senkinek sem, hogy bántalmazzon. Most azonnal beszélek Symachussal, hogy egyszer s mindenkorra hagyjon fel becstelen viselkedésével.

A szellemlány megijedt.

– Meg ne próbáld! A vesztetre törnél?! Kérlek, csillapodj le! Az Élőholtak Urával nem dacolhatsz.

De Raul makacsul ellenszegült, és már indult is Symachus szobájába.

– Várj! Ne menj! Gondold meg magad! – kiáltozott elkeseredetten Hythe. Egy darabig követte a fiút, majd megállt. Nem mert találkozni az Élőholtak Urával.

Raul kopogtatás nélkül berontott a szobába. A mentor már várta.

– Késtél!

Raul fel s alá járkált, erőt gyűjtött, hogy szembeszálljon mesterével.

Symachus egyáltalán nem lepődött meg szokatlan viselkedésén.

– Ha mondani akarsz valamit, halljam!

Raul megtorpant, és a szemébe nézett.

– Symachus atya! Miért bántalmazta Hythét, a szellemlányt?

– Ahá! Szóval innen fúj a szél. Egyenes kérdésre egyenes válasz jár. Jobb lenne, ha elkerülnéd azt a szukát. Nem áll annyira az irányításom alatt, mint szeretném. Ő a legerősebb a katakombarendszer élőholtjai közül. Az utóbbi időben nagyon nem bír magával. De ez érthető is, ha te titokban találkozgatsz vele, és zaklatod. Egy olyan szellemnek, mint Hythe, nem jó, ha állandóan

halandókkal érintkezik. Ha folyamatosan emberekbe botlik, teljesen megvadul. Megnő benne a vágy, hogy szétmarcangoljon valakit, és a lelkét felfalja. Ha az áldozatok nap mint nap ott futkároznak az orra előtt, olyan méreteket ölthet az étvágya, hogy ha csak egy rövid időre is, de kiszabadulhat az irányításom alól. Ma reggel tanúja voltam ennek. A szellemkisasszony nekirontott egy paptársunknak, és ha nem lettem volna a közelben, mostanra testvérünk már halott lenne. Természetesen viselkedése a megfelelő szankciókat vont maga után.

– Symachus atya! Hythe nem lenne képes senkinek sem ártani. Szerinte maga azért kínozza meg, hogy kielégítse szadista vágyait.

Raul rettentően vakmerő kijelentését követően olyasmi történt, ami csak nagyon ritkán fordult elő – az Élőholtak Ura hangosan felkacagott. A fiú bambán meredt rá. Erre igazán nem számított.

– Min nevet?

– Rajtad novícius. Egy olyan értelmes ember, mint te, hogyan lehet ennyire naiv, ha nőkről van szó. Méghogy Hythe ne lenne képes ártani senkinek sem?! Hát ide figyelj! A te pártfogoltad több emberrel végzett már, mint egy nagyvárosi hóhér. Élvezetből, bosszúból? Tudom is én, hogy miért tette. Válogatás nélkül ölt. Egyaránt lecsapott férfira, nőre és gyerekre. Kevés olyan gonosz szellemet láttam, mint Hythe, pedig elhíheted, életem során rengeteg fajtájabelivel összeakadtam már. Engem egyszer vagy fél tucat falu küldöttsége kért fel, hogy szabadítsam meg őket a szellemlánytól. Meg is ölhettem volna őt, de mindenki tudja, hogy milyen sokra tartom a halálon túli létformákat. Csak foglyul ejtettem, ezernyi gondot a vállamra véve. Lehetséges, hogy a szellemkisasszony nem beszélt neked a múltja sötét feltjairól?

Raul tanácstalanul álldogált. Nem tudta, mit kellene mondania, teljesen összezavarodott. Symachus így szólt:

– Úgy érzem, nem nagyon lenne értelme a mai tanításnak. Kétségeim vannak afelől, hogy képes lennél-e az anyagra koncentrálni. A legjobb lesz, ha az órát elhalasztjuk későbbre. Most pedig menj, és keresd meg Hythét! Ha találkozotok, a fejedre hallgass, és ne a szívedre. Beszéljess el vele alaposan, mert nem engedélyezem a további találkákat. Ma láthatod utoljára! Ez mindkettőtök érdeke.

Raul kihátrált a szobából, majd futni kezdett, míg oda nem ért a szellemlányhoz.

– Hazudtál nekem! – rontott rá egyből.

Hythe a fejét rázta.

– Nem tudom, mit mondott Symachus, de nincsen igaza. Én sosem csaptalak be. Alaptalanul vádolsz. Symachus igenis örömet lelte abban, hogy megkínozzhat.

– Hythe! Nem erről van szó. Miért nem árultad el nekem, hogy kioltottad száz és száz ember életét?

– A fekete lovag várnépére gondolsz? Megmondtam neked, hogy riogattam őket!

– Az nem ugyanaz, mint megölni. És nem csak a fogvatartóiddal végeztél, hanem falvakat pusztítottál el. Miért?

– Mit miért? – kérdezett vissza Hythe huncutkodva. – Ha arra vagy kíváncsi, hogy miért nem mondtam ezt el neked, a válaszom az, hogy nem kérdezted. Ha pedig az érdekel, hogy miért öltem meg ennyi embert, azt magam sem tudom. Egyszerűen jólesett. Te nem ismerheted a szellemek mardosó éhségét. Ha nem kapok elegendő friss lelket, akkor borzalmas kínokat élek át. Nekem állandóan ölnöm kell. Ez az én átkom – mondta már egyáltalán nem pajkos, hanem komor, rideg hangon.

– Néhány évvel ezelőtt egy fiú elbújt itt az alsóbb szinteken. Őt is te változtattad halálán lévő vénemberré?

– Igen – felelte kurtán.

– Beszélned kellett volna ezekről!

– Félttem. Biztosan elhagytál volna.

– Nem valami kis mimózalékkal van dolgod! Nemsokára a Halál Isten papja leszek. Nyugodtan beavathattál volna. Azt hittem, hogy egymás előtt nincsenek titkaink.

– Akkor hát nem haragszol? – próbálkozott reménykedve Hythe, és elmosolyodott.

Raul sokáig meredt rá szótlánul, míg végre újra megszólalt.

– Nem haragszom. Tudod jól, hogy bármit megtennék érted.

– Bármit? – incselkedett a szellemlány, felfedve valódi arcát. – Kérésemre megölnél száz meg száz védtelen nőt és gyereket?

Raul elkomorodott.

– Symachusnak igaza volt, gonosz nőszemély vagy.

– Köszönöm a bókot, de közben eszembe jutott egy még jobb kérdés: Megölnéd magad, ha ez lenne a kívánságom?

Raul már meg sem lepődött, határozott hangon így felelt:

– Bármit megteszek neked, ami nem vét a Fekete Egy törvényei ellen.

– Vagyis? Megtennéd?

– Egyházunk tanítása szerint önmagunk életének kioltása az egyik legszörnyűbb bűn, melyet hívő ember az Istene ellen elkövethet. Vagyis még a te kedvedért sem lennék öngyilkos.

Hythe csalódott arcot vágott.

– Óh! Az Istened fontosabb neked, mint én?

– Igen! Első az Isten, aztán jön csak Hythe.

Rövid ideig szótlánul nézték egymást, majd a szellemnő gögös arcot vágott, és hirtelen beleolvadt a falba. Raulnak fájó érzés hasított a szívébe. Talán szülei elvesztésekor érzett hasonlót. Többet nem találkozhat Hythével. Közöttük áll Symachus, az Élőholtak Ura, és még inkább a Fekete Egy, a Halál Isten, akit Raul Drakbar mindig is első helyen őrzött, őriz és őrizni fog a szívében. De

bármennyire is kétfelé ágazott Hythe és Raul útja, a fiú tudta, ha valaha is alkalma adódik, hogy a szellemlányt kiszabadítsa a katakombarendszer fogságából, egy percet sem fog habozni, hogy megtegye.

7.

Raul feledésre vágyott. El akarta terelni valamivel a figyelmét a szerelmi bánatról. Megtudta, hogy a papok egy felszíni expedíciót szerveznek. A különítmény feladata új áldozatok szerzésére irányult: behatolni egy faluba, minél több gyereket foglyul ejteni, és a lehető leggyorsabban visszatérni a templomba.

Raul megkérte Rabar atyát, akit a csapat vezetőjének választottak, hogy hadd mehessen vele. A fogdamester – rablóvezér múltja miatt – volt a legalkalmasabb egy efféle küldetés lebonyolítására. Általában máskor is ő vezette a hasonló céllal indított portyákat. Raul, mint eljövendő inspektor, megfigyelőként szeretett volna csatlakozni a társasághoz. Rabar atya ellenvetés nélkül elfogadta jelentkezését, és azt Zabergan prior is jóváhagyta. Amikor a fiú tudomást szerzett erről, rendkívül boldog lett. Mintha mély álomból ébredt volna fel, úgy érezte, visszatér belé az élet. Túlradó lelkesedéstől fütve, rögvest nekilátott az utazás előkészületeinek.

Megkapta a vándorúthoz szükséges felszereléseket: hátizsákot, váltás ruhát, a monostorban viselt papucs helyett az erősebb igénybevételt, megerőltetést is jól bíró vasszegekkel kivert talpú bőrsarut, durva gyapjúból készült vastag pokrócot; tűzszerszámot, tégelyeket kenőccsel (az esetleges sebekre és a bizonyosan bekövetkező rovarcsípésekre), kést, fejszét és bunkósbotot a nagyobb rovarokkal szemben, kenderfonalból sodort kötelet, vizestömlőt és két hétre elegendő élelmet.

A ruhákat kitisztította, a kötelet kibogozta, és gondosan összetekerte, a fejsze élét megköszörülte, az ételeket becsomagolta, majd minden egyes dolgot aprólékosan elrendezett a hátizsákjában.

Az utazás előtti estén meglátogatta régi rabtársát, Zaubot, a templomszolgát.

Vállveregetve búcsúztak egymástól.

– Zaub! Ha valamire szükséged van, mondd, és én megpróbálom megszerezni neked.

Zaub elérzékenyült.

– Köszönöm barátom, de nincs szükségem semmire sem. Nem panaszkodhatom, sokkal jobb a sorom itt a templomban, mint eddig bárhol. Mindenem megvan. Esetleg valami ennivaló jól esne kintről. Ha hoznál néhány szem almát vagy körtét, vagy inkább egy tejjel, vajjal, tojással készített igazi kalácsot sok dióval megtöltve, nem tudod elképzelni, mekkora örömet szereznél vele.

– Emlékeztetsz egy régi, falumbeli cimborámra. Annak is mindig a süteményeken járt az esze... Rendben van, mindent megteszek, hogy teljesüljön a kívánságod!

Rövid ideig tartott a búcsú. Zaub nem szerette a hosszadalmas beszélgetéseket. Szavak nélkül is megértették egymást. Barátságuk mit sem

csorbult az évek alatt. Mindketten tudták, hogy a másik nélkül már rég meghaltak volna.

Raulnak ezen az éjszakán nem jött álom a szemére, izgatottan forgolódott fekhelyén. Olyan hosszú idő óta élt bezártságban, halottként eltemetve a föld mélyén, hogy már nem is emlékezett a friss levegő illatára, a virágok tarkította rétekre, a türkizkék tavakra, a szivárványra az égbolton és legfőképpen a felkelő és lemenő napra. Holnap hajnalban azonban ismét találkozhat gyermekkora ködös emlékképeivel.

Elbóbiskolhatott. Arra ébredt, hogy valaki kopogtat az ajtón.

– Készülődj, ministráns! Hamarosan indultok.

A gyülekező a templom főbejárata mögött volt. Nyolc pap várta türelmetlenül az indulást. Mindegyikük ugyanúgy öltözött. A bőrpáncéljuk felett fekete csuhát viseltek, ami épphogy csak a térdükig ért, így nem akadályozta őket a mozgásban. Felkapták hátizsákjaikat, és vállukra vetették roppant nagy kaszáikat. Rabar atyáé volt a legkülönlegesebb mind közül. Az ő fegyverének a nyele a görbe penge felett csonthegyben végződött, így kaszaként és lándzsaként is lehetett használni.

Raul sóvárogva figyelte a csillogó pengéket. Rabar atya jóvoltából valamelyest már konyított a kasza harcban való alkalmazásához. Szabadidejében sokat oktatta a fogdamester, pedig általában csak évekkel később szokták a ministránsokat megtanítani a forgatására. Raul is szeretett volna kapni egy harci kaszát az útra, de nem adtak neki.

– Még nem vagy méltó hozzá – mondta Teodall, a fegyverekért felelős pap.

Amikor meg Rabar atyához fordult, ő azzal érvelt, hogy megfigyelői minősítésben tart a csapattal, nem lesz szüksége rá.

Ott álltak utazásra készen a csukott kapu mögött. Mielőtt szabaddá tették volna a kijáratot, Rabar figyelmeztette társait, hogy csukják be a szemüket, vagy fordítsák el a tekintetüket a kapuról, nehogy megvakuljanak a hirtelen támadó fénytől. Annyi ideje éltek már gyertyák, fáklyák és mécsesek félhomályában, hogy teljesen elszoktak a nap erős fényétől.

A feltároló kapu növekvő résén át hideg, nedves szellő áramlott be, megborzongatva az utazókat. Raul alig bírta kivárni, hogy szeme hozzászokjon a fényhez. Mikor ez megtörtént, letaglózva állott a táj buja szépsége láttán. Paptársait azonban nem hatotta meg a természet varázsa. Egyikük oldalba bökte a kaszája nyelével, hogy induljon már el.

Pompázatos erdőn vágtak át, míg el nem érték a rút mocsár határát. Onnantól libasorban haladtak tovább. Mindannyian egyazon kötélbe fogózkodtak, hogyha valakit el akarna nyelni az alattomos ingovány, megmenthessék.

A naplemente a mocsár szívében érte őket. Nem kockáztatták meg a továbbhaladást. Száraz helyet kerestek, és leterítették pokrócaikat. Az egyik pap gallyakat gyűjtött, és egy kupacba rakta. Raul más elfoglaltság híján a pap munkáját figyelte.

Csak nem tüzet akar csinálni? Nem gondolhatja komolyan, hogy sikerülhet meggyújtania a nedves ágakat.

De bizony a pap már elő is vette a tűzszerszámát. Először sehogy sem akart tűz kerekedni. Azonban egy idő elteltével néhány gally lángra kapott. Ekkor a pap nedves avart dobott rájuk, amitől a tűz rögvest kialudt, és karsú füstgomoly tekergődzött a helyén.

Micsoda buta cselekedet volt – gondolta Raul. – Amikor már úgy nézett ki, hogy sikerült meggyújtania, minek kellett rászórnia a vizes leveleket?

A pap, mint aki jól végezte dolgát, társaihoz baktatott, és leheveredett középük. Arcán elégedettség látszott.

– Ez mire volt jó? – fordult a fiú Rabar atyához.

A csapat vezetője összehúzta szemöldökét.

– Mi mire volt jó? – kérdezett vissza.

– Miért oltotta ki az atya a tüzet? Hiszen már éppen kezdett jó lenni!

Rabar elmosolyodott.

– Nem tüzre volt szükségünk, hanem füstre. Nézd meg alaposabban a füstöt!

Raul a kialudt tűzhelyre meredt.

Először csak az tűnt fel neki, hogy a füst nem szállt fel az égbe, hanem fejmagasságban véget ért. Aztán Raul szeme nagyra nyílt a megdöbbenéstől. Az alaktalan füstgomolyból homályosan kivehetővé vált egy kétlábú, skorpiófarkú, sárkányszerű lény. Nem a füstben rejtőzött, hanem maga volt a füst.

– Ez meg mi? – kérdezte meghökkenve.

– Őrzőszellem – válaszolta nyugodt hangon Rabar atya. – Ha valaki ellenséges szándékkal közelít felénk, akkor figyelmeztet minket, és megpróbálja megbénítani a behatolót.

Szemrehányóan Raulra nézett:

– Csak nem gondoltad, hogy a mocsár közepén tüzet gyújtunk? Nem szeretnénk csalétek lenni a horgon, amit elnyel valamilyen éjszakai ragadozó.

Azonban az éjjeli látogatók így sem maradtak el.

Hárman jöttek, vagy inkább suhantak a mocsáron át. Raul vette észre őket először. Emberfej nagyságú gömbök voltak. Vakító féhéren világítottak, diszharmoniót teremtve a sötét éjszakával. Hirtelen letértek útjukról, és bár nem egyenes vonalban, de határozottan feljük közeledtek. Cikkcakkban szálltak, jobbra-balra röpködve. Ezt olyan gyorsan tették, hogy mindössze néhány villanás látszott. A mozgásuk alapján úgy tűnt, mintha megsokszorozódtak volna. A színük a fehérről baljóslatú kékre változott.

Raul figyelmeztetésére a papok is észrevették a közelgő szörnyeket. Nyomban felugráltak a földről. Rabar így szólt a fiúhoz:

– Lidércfények. Mocsári lidércek. Kék fénnel világítanak. Ez nem túl jó.

– Miért? – kérdezte Raul.

– Arra utal, hogy hamarosan támadni fognak.

– Rabar atya, ön nem tűnik különösebben ijedtnék?! – Raul egyszerre szánta kérdésnek és kijelentésnek.

– Nem is szabad megijedni tőlük, de nem árt az elővigyázatosság. Bár csak egyszerű fénygömbnek látszanak, roppant ravasz lények. Ritkán vállalják a nyílt harcot, pedig náluk fürgébb teremtményekkel még sosem találkoztam. Harc helyett inkább megpróbálják törbe csalni a kiszemelt áldozatot. Ezeknek mindegy, hogyan halunk meg. Nekik csak az számít, hogy haláltusánk a lehető leggyötrelmesebb legyen. Minél nagyobb pánik uralkodik el a haldoklón, annál elégedettebbek. Az áldozat félelmére vágnak. Hát, tőlünk ugyan várhatják, hogy megadjuk nekik ezt az örömet.

Rault azonban remegés fogta el a lidércfények közeledtére.

– Rabar atya, bátorkodom megvallani önnek, hogy érzek némi félelmet. Most mi lesz velem?

– Semmi okod a nyugtalankodásra, fiam.

Rabar atya, ajkán az ősi nyelv szavaival, megérintette Raul vállát, akire ettől azonnal mély nyugalom szállt, és már egyáltalán nem remegett.

– Még mindig félsz?

– Nem – mondta örömteli hangon a fiú. – Jöhetne akár száz démon, akkor sem rettegnék. Lehet, hogy meghalnék, de nem félnék!

– Lényegében most is ez a helyzet – konstátálta tárgyilagosan Rabar atya.

Raul elkomorodott, de a vezető pap így folytatta:

– Reménykedjünk, hogy kitérnek az utunkból. Hiszen értelmes lények. Hiába is vágyódnak arra, hogy megijedjünk, nem fogják megkapni. Nincs semmi okuk, hogy ránk támadjanak.

– Nem, nem kerül sor a küzdelemre – erősítette meg magabiztosan a mellette álló paptársa, akit Belwarnak hívtak.

Raul nyugodt képpel meredt az egyre közeledő és a kék egyre sötétebb árnyalatában játszó lidércfényekre. A legcsekélyebb mértékben sem tértek el az irányuktól. Továbbra is a tábor felé tartottak.

– Talán mégiscsak jobb lenne elmondani egy gonosztól védő imát – javasolta Belwar.

Társai egyetértettek vele. Kört formáltak, a közepére állítva a fiút, és imádkozni kezdtek.

A három lidércfény – ellentétben a fajtájuktól megszokott óvatossággal és ravaszsággal – dühödten rontott rájuk, de az ima ereje távol tartotta őket a papok gyűrűjétől... legalábbis egyelőre.

Amikor az egyik fénycsóva túlságosan közel merészkedett a kialudt tábortűzhöz, a mágiával létrehozott őrzőszellem megmozdult, hirtelen, mint a villám, és skorpiószerű farkával előre csapott.

A lidércfény emberi szemmel követhetetlen módon megugrott, így elkerülte a gomolygó füstbe vesző alak támadását. A mocsár e különös teremtményeit óvatosságra készítette az ismeretlen ellenség. Körözni kezdtek a papok körül, és egyelőre kivártak. Az egyikük hirtelen kilőtt Rabar felé, aztán az utolsó pillanatban megfordult. Megriadt a papok imáitól, akár egy mocsári tigris az elé tartott lobogó fáklya lángjától. A maradék két lidércfény azonnal a menekülő

társuk után suhant. Miközben a távolság homályába vesztek, kék fényük ismét fehérre változott.

– Biztos, hogy nem jönnek vissza? – kérdezte Raul, amikor szóhoz jutott.

– Ezek ugyan nem – felelte Rabar atya, de azért biztos, ami biztos, az őrzőszellem mellé kinevezett egy őrt az éjszaka első felére, majd takarodót parancsolt. A hátuk mögött tudott és a még előttük álló megerőltető vándorútra gondolva, a kényelmetlen környezet ellenére is, azonnal álomba merültek.

A lidérces éjszaka után Raul harmattól nedves ruhában ébredt. Nagyot szippantott a hajnali levegőből, ami bár elég bűdös volt, most valahogy mégsem zavarta őt. Úgy érezte, újjászületett. Gyermekkora kalandvágjától forrt a vér az ereiben.

Lassan táborot bontottak, és elindultak.

Sűrű nádas vette körül őket. Néhol kaszáikkal kellett utat vágniuk benne. A nyolc csuhás csendesen baktatott Raul közelében. Látszott rajtuk, hogy feszélyezve érzik magukat, a küldetés mielőbbi befejezésére vágnak. Ez alól Rabar sem volt kivétel. A fiú annyira furcsállotta a fogdamester komor viselkedését, hogy csalódottságát szavakba is öntötte.

– Nem élvezi az utat, atyám?

– Majd ha túlleszek rajta, akkor fogom élvezni. Neked is csak azt tanácsolhatom, hogy rekeszd ki az érzelmeidet, őrizd meg higgadtságodat és józan ítélőképességedet! Figyelj oda minden bokorra, fára és kőre, mert nem tudhatod, hogy a halál melyik mögül néz vissza rád.

Hogy mennyi igazság volt az elmondottakban, az rögvest kiderült.

Először a csontig lerágott mocsári farkas-tetemekre figyeltek fel.

– Valamilyen szörnyeteg vadászterületére tévedtünk – mondta Rabar atya. – Maradjatok csendben, ne csapjatok semmilyen zajt!

Azonban hiába volt az elővigyázatosság, már elkéstek vele.

A csapat előtt az ingovány sáros talaja hullámszerűen és örvénylően kezdett. Gigantikus szörnyeteg emelkedett ki a bűzös földből.

– Egy hidra! – ordította az elől haladó Tordun atya.

Raul először csak egy hosszú nyakú óriásgyíknak vélte támadójukat, aztán kis híján összecsinálta magát, amikor a sárból előbukkantak az újabb és újabb fejek. Olyan gyorsan mozogtak, hogy meg sem tudta számolni őket.

A hidra szájai dühödt sziszegésre nyíltak, láthatóvá váltak a tör hosszúságú, tűhegyes, fehér szemfogak. Háromfelé ágazó farka ingerülten vonaglott, haragosan le-lecsapott vele a vízre.

– Legalább tizenöt feje van! – mondta Raul.

– Csak kilenc – javította ki Rabar atya, majd gyors parancsokat kiáltott testvéreinek, Rault pedig utasította, hogy menjen minél távolabb. A fiúnak nem kellett kétszer mondani, felszólítás nélkül is hátrálni kezdett volna. Visszafojtott lélegzettel követte figyelemmel az eseményeket. A hidra letaposva a nádat,

megindult előre. Barnás, kemény pikkelyek védte testéről lassan folyt le a sár egészen aransárga hasáig.

Rault lenyűgözte a szörnyeteg fejeinek összehangolt mozgása, hiszen bár egyazon testhez tartoztak, mindegyiküket önálló agy vezérelte. De ennél is nagyobb hatással volt rá a papok csapatmunkája. Rabar atya határozott parancsainak a testvérek azon nyomban engedelmeskedtek. Két négyes sorfalba rendeződtek, egymás között csak egy-két karnyújtásnyi távolságot tartva. Rabar atya és a vele együtt az első sorban lévő társai égbe törő kaszákkal, enyhén behajlított térdekkel, szétterpesztett lábakkal, hogy minél nehezebben billenthesse ki őket egyensúlyukból a majd' három ember magas fenevad, magabiztosan fogadták a hidra támadását. Védekezésre rendezkedtek be, csak azzal törődtek, hogy fegyvereikkel minél távolabb tartsák a szörnyű állkapcsokat. Kezükből a kasza Isten fegyverévé vált, úgy forgatták, ahogy senki más halandó. Raul még emlékezett azokra az időkre, amikor lenézte a kaszával harcoló parasztot, amikor még többre becsülte a kardot. De a halálpapok kezében a kasza nem jobbágyfegyver volt. Ők Isten szent fegyverével küzdöttek. Nem tűntek embernek, harcoló sötét árnyak voltak.

Egy fej felülről egy másik pedig oldalról vette célba a Rabar mellett álló Tordun atyát. A csuhás fegyvere gyors rántásával visszavonulásra készítette a fölé magasodó fejet, azonban arra már nem maradt ideje, hogy az oldalról támadó ellen is védekezzen. A vadállat belemart a vállába. Fogaival szétszakítva csuháját és bőrvértjét mélyen beleszántott az emberhúsba, kitépve egy nagyobb darabot a kaszáját őrző forgató, továbbra is talpon maradó férfi vállából.

Rabar atyát egyszerre három fej is támadta. Azonban ő legalább annyira harcos is volt, mint pap. Csak a védekezésre összpontosított, meg sem kísérelte az ellentámadást. Hol a fegyvere nyelével, hol pedig a pengével vagy a hegyes csontvéggel tartotta távol magától a szörnyeteget, miközben fűgén félrehajolt a halálos fogak elöl.

– Mocskos sárkányeledel! Meg vannak számlálva perceid. Gyere, ha van merszed, te ostoba gyík! – szitkozódott hangosan.

A hidra egyik feje lecsapott rá. Rabar kaszanyéllel védte ki a halálos támadást, de egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, és térdre rogyott. Ha Belwar atya a fegyverével nem tartotta volna távol a hidra fejét, nem úszta volna meg sérülés nélkül. Azonnal talpra ugrott, és folytatta a harcot.

A szörnyeteg rengeteg kisebb sebet ejtett az elöl álló papokon.

A hátsó négy pap javában kántált. Közülük kettő azért imádkozott, hogy a Fekete Egy győzelemre vezesse hittestvéreiket. Az ima hatására a papok kezében a kaszák könnyűvé váltak. Egyre biztosabban forgatták fegyvereiket. Ezalatt a másik két hátsó csuhás szörnyű átkokat zúdított a hidrára.

A hidra hatalmas teste megremegett. Összerezzen, mintha jeges fuvallat csapta volna meg. Ólomsúlyként elnehezedő kilenc fejét alig volt képes megtartani. Egyre bizonytalanabban mozgott. Megpróbálta leharapni az egyik

pap karját, de mintha súlyos beteg lett volna, nem tudta felmérni a távolságot. Fogai néhány lábnnyival arrébb, erőtlően csapódtak össze az üres levegőben.

Rault, bunkósbotját és fejszét szorongatva, elöntötte a vágy, hogy beavatkozzon a küzdelembe. Rabar atyának azonban feltétlen engedelmességgel tartozott. Bár remegett a keze a tenni akarástól, de megőrizte hidegvérét, és nem mozdult.

Amikor a hátsó papok imáik végére értek, az első sorban állók felhagytak a védekezéssel, és megrohmozták a szörnyet. A hátsó négy pap is felkapta a földről a kaszákat, és követték társaikat. Csak a hidra nyakára és fejére céloztak. Tudták, hogy a szörnyeteg teste szinte sebezhetetlen.

Rabar óriási lendülettel és villámgyors mozdulattal fölfelé suhintott a kaszával. Ellenfele már nem húzóthatott el az éles fegyver elől, egyik feje a testtől elválva a földre hullott. A levágott fej veszettül tombolva rázta magát, miközben elnyelte a feneketlen bendőjű mocsár. A fej nélkül maradt nyak ernyedten lógott, és hordószám ontotta magából a sötét hidravért. A levágott fej sorsára jutott pillanatok alatt több másik is. A küzdelem a végéhez közeledett; a szörnyeteg egyre gyorsabban vált meg a fejeitől. Amikor az utolsót is elveszítette, egy pillanatra úgy állt egy helyben, mint egy ága tördelt fa, majd az óriási test megremegett és összerogyott.

A papok azonnal a sebesültek segítségére siettek. Ketten sérültek meg komolyabban, Tordun és Kastor atya, de röviddel sebeik gyógyító porral való behintése és bekötözése után elállt a vérzésük.

A szívek zakatolása alábbhagyott, lassan megnyugodott mindenki. Rabar elővette vizestömlőjét, nagyot húzott belőle, majd továbbadta a mellette álló társának.

– Valamelyik könyvben arról írtak, hogy ha a hidrának levágják az egyik fejét, kettő nő a helyére – mondta Raul Rabar atyának.

– Miért nem mindjárt kilenc? Még jó, hogy nem igaz – nevette el magát a fogdamester. – A hidrának valóban ki tudnak nőni a fejei, ha legalább egy maradt még neki, de csak hosszú hónapok alatt. Ettől a dögtől már nincs mit tartanunk – nyugtatta meg Rault, és leköpte a szörny megcsönkített tetemét.

Amikor a két súlyosabban sérült pap úgy érezte, hogy talpra tudnak állni, rögvést fölkerkedtek. A küzdelem zaja sok ragadozót és veszélyes dögevőt csalhatott a környékre, ezért nem ártott sietniük. Az erőltetett menet hatására, kora délutánra maguk mögött hagyták a mocsárvidéket.

A végtelen mező egyhangúságát magányosan árválkodó tölgyfaóriások törték meg. Két csendes nap telt el. A papok mindössze néhány szót váltottak, azokat is a legalapvetőbb dolgokkal kapcsolatban: táborverés, örködés, ételfőzés.

Hajnalba Raul arra ébredt, hogy a csuhások kört formáltak, és eltorzított, hörgő hangon, ősi dalokat énekeltek, miközben testük jobbra-balra himbálódzott.

Egy idő után a távolból fürge léptek zaját hozta a szél. A hang egyre erősödött, ágak törtek szét a bozótban. Egy terebélyes koronájú bokor mögül mustársárga pikkelyes óriásgyík vagy más néven sárkánygyík kúszott elő fűgén. A lény legalább öt láb magas és harminc láb hosszú volt. Tekintetéből és egész megjelenéséből a sárkányok világa tükröződött, de igazán ijesztővé az tette, hogy már jó három hete halott volt. A papok mágiája keltette életre, és kényszerítette arra, hogy előmászva a posványból a szolgálatukba álljon. Rothadó teste fehér férgektől hemzsegett.

Raul elfintorodott, amikor megcsapta orrát a lény szaga.

Az élőholt óriásgyík megtorpant. A csuhások lába előtt leheveredett, és türelmesen várakozott. A növények lassan hervadozni kezdtek körülötte.

Az ifjú Raul felváltva nézte a papokat és a sárkánygyíkot. Közben arra gondolt, hogy ő mikor lesz képes a mágikus erőt effajta szörnyetegek megidézésére használni. Képes lesz-e egyáltalán valaha is? És ha igen, hány évnek kell még eltelnie addig? Jelenlegi tudását nevetségesnek, mi több szánalmasnak érezte paptársaiéhoz képest.

Az óriásgyík számára nem jelentett nehézséget egyszerre kilenc férfi cipelése. Ugyanolyan fűgén futkározott, mint életében.

Raul az első percekben nagyon élvezte az utazást az élőholt jószág hátán. Azokra az önfeledt gyermekévekre emlékeztette, amikor Ostoros lován vágta Zöldhegy szántóföldjein.

A bozótost elhagyva egy almásba jutottak.

– Tőlünk nem messze van egy falu – szólalt meg Rabar atya, miközben megállította a hátast. – Az óriásgyík itt marad Tordun és Kastor testvérünkkel. A többiekkel a falu közelébe lopakodunk, és felderítjük. Remélem, hogy el tudunk csípni néhány gyereket.

Raulnak az almafák láttán eszébe jutott Zaubnak tett ígérete. Berakott néhány almát a hátizsákjába, és a papokkal egyetemben maga is elrágcsált pár gyümölcsöt. Becsukott szemmel eszegetett. Kielvezett minden egyes falatot. Olyan régóta evett utoljára almát, hogy már nem is emlékezett az ízére.

Minden felszerelésüket a sebtében felvert táborhelyen hagyták, csak a fegyvereiket vitték magukkal. Kiérve a gyümölcsfák takarásából hasra feküdtek, majd előrekúsztak a magas fűben. Ha felemelték a fejüket, megfigyelhették a néhány tucat ház alkotta falut. A települést egy patak látta el vízzel, mely északról a dombok közül tört elő, és délen egy erdőben tűnt el. A papok az erdőszél és a patak találkozása felé tartottak. Rabar ezt a pontot tűzte ki megfigyelőhelyül. A fák között kiválóan elrejtőzhettek, s jó rálátás nyílt a falura. Ugyanakkor az atya abban reménykedett, hogy a gyerekek, ha melegebb lesz, leúsznak hozzájuk a patakban. Így jelentősen könnyebb lesz majd foglyul ejteni őket.

Ahogy Radan Lángja mind feljebb kúszott az égen, egyre több falusi gyerek lubickolt a patak hideg vizében. Jókedvűen kacarásztak, fáradhatatlanul

ugráltak. Önfeladt szórakozásuk zaját a déltájban feltámadó szellő egészen a papokig vitte.

A csuhások mindvégig a gyerekeket fürkészték, és türelmetlenül várták, hogy közelebb jöjjenek.

– Gyertek, szívecskéim! Gyertek, piciny áldozatocskák! – suttogta Solficar, egy mackótermetű halálpap eltorzult képpel.

Raul a papra nézett, majd a kölykökre, hogy aztán ismét a papon állapodjon meg a tekintete. Megborzongott.

A gyerekek ártatlan nevetése feltört a lelkében egy régóta zárva tartott kaput. Solficar arcát fürkészsze rádöbbsent, hogy a halálpapok és önmaga semmiben sem különböznek a szörnyűséges óriástól, aki egykor elpusztította a szüleit. Ugyanarra készültek, mint a gyűlölt óriás, el akarták szakítani a gyerekeket a szüleiktől.

Raul alig észrevehetően megrázta a fejét. Nem akart részt venni ebben. Miért is vállalkozott az útra? Hiszen még nem érezte magát felkészülve. Ő csak a szellemlányt szerette volna elfeledni. Nem gondolta át, hogy mi a küldetés lényege. Vagy talán azt hitte, hogy elég erős lesz? Hogy felül tud emelkedni a gyengék és védtelenek iránti szánalmán és együttérzésén? De ezek szerint kevés volt a halálpapok között eltöltött idő.

Hirtelen Rabar atyára tévedt a tekintete. A pap őt figyelte. Ki lehetett olvasni a szeméből, hogy jól tudja, mi játszódik le benne.

Raul szemrebbenés nélkül állta a tekintetét. Nem szégyenkezett érzései miatt. Ha szégyenkezett valami miatt, az a halálpapok erkölcsileg megkérdőjelezhető cselekedete volt.

Ez így nem helyes – gondolta magában. – Ha foglyul akarják ejteni ezeket a gyerekeket, ám tegyék. De nélkülem!

Rabar atya sóhajtott. Nem volt megelégedve azzal, amit Raul ábrázatáról olvasott le.

– Fiam! – szólalt meg. – Rendünknek követőkre van szüksége. A legnemesebb dolog, amit egy pap az egyházáért tehet, az az, hogy új tagokat szerez. Te most egy ilyen vállalkozásnak válhatsz részesévé, és erre büszkének kell lenned.

– Nem értek egyet önnel, atyám – felelte Raul halkán.

Rabar atya kíváncsian várta, mire akar kilyukadni a fiú.

A fiú bátran folytatta:

– Nem tartom helyesnek, amit teszünk. A követők szerzésének létezik más módja is, mint az erőszak. Hiszem, hogy a meggyőzés erejével többre juthatunk. Akik önként csatlakoznak hozzánk, azoknak az Istenünkben való hite sokkal erőteljesebb kell, hogy legyen. Nincs szükség kisgyerekek elrablására, és nincs szükség, hogy a Hit Próbájakor zombik elé vessük őket, ha érett, komoly felnőtt embereket képesek vagyunk meggyőzni a hitünk igazáról. És miért ne lennénk képesek, atyám?

– Álomvilágban élsz, Raul – csóválta a fejét Rabar atya. – Az emberek félnek a haláltól. Nem hallgatnának a puszta szavakra. Az egyetlen lehetőségünk a követők szerzésére az ártatlan gyermeki lélek megtörése. Nincs más hatásos módszer, ebbe bele kell törődnöd. Te kivétel vagy. De rajtad kívül nem létezik senki, vagy legalábbis nagyon kevesen vannak, akik önként csatlakoznának. Megérted, Raul? Nehéz az áldozatok útja. Mi is voltunk azok, de túljutottunk rajta, kifejlődtünk, mint a bábból a bogár. Aki igaz hitre akar szert tenni, annak keresztül kell esnie a Hit Próbáján.

– Megértettem, domine – mondta megadóan Raul, mert tudta, hogy nem tehet semmit az áldozatgyűjtéssel illetve a mögötte meghúzódó évszázados hagyományokkal szemben. Legalábbis egyelőre nem tehet semmit, de ha egyszer meglesz rá a hatalma, hogy kieszközölje a változást, ő kész lesz megreformálni a Fekete Egy egyházát.

– Nem kellett volna elhoznunk a kölyköt – sziszegte Solficar.

Eközben a faluban váratlan mozgolódás támadt. A patak partján fegyveres férfiak gyűltek össze ijakkal és dárdákkal a kezükben. Lehetek vagy kéttucatnyian. Amennyire ilyen távolságból ki lehetett venni, úgy tűnt, hogy feléjük mutogatnak.

A papok még inkább a földhöz lapultak.

– Észrevettek bennünket – Rabar atya a fogát csikorgatta mérgében és tanácstalanságában, miközben a feléjük induló falusiakat fürkészte. – Hogy történhetett?

A csuhások idegesen fészkelődni kezdtek.

– Mit tegyünk? – kérdezték egyszerre többen is.

– Vonuljunk vissza! Biztos nem üldöznének – javasolta Belwar, de néhány pap más véleményen volt.

– Fel kell venni velük a harcot – mondta Solficar. – Noha háromszoros túlerőben vannak, csak közönséges földtúrók. Isten segedelmével legyőzzük őket.

A papok olyannyira belemerültek a vitába, hogy a részletekre nem is figyeltek oda. Raul azonban észrevette, hogy a gyerekek továbbra is békésen játszadoznak a vízmosásnál.

Ha a helybéliek tudtak volna a halálpapok jelenlétéről, akkor a gyerekeiket nem hagyták volna tovább játszadozni, hazavarták volna őket. Ilyesmiről azonban szó sem volt.

A csuhások vitájának mérlege a falu lerohanása felé hajlott, amikor is Raul hirtelen megszólalt.

– Nehogy megtámadjuk őket. Csak vadászni indulnak az erdőbe. Szó sincs róla, hogy felfedeztek volna bennünket. Nézzék a gyerekeket! Ugyanúgy játszanak, mintha mi sem történt volna.

A papok a folyó felé fordultak, majd mivel úgy tűnt, hogy a fiúnak igaza van, abbahagyták a vitát. Rabar atya döntésére, a földön kúszva kitértek a közeledő vadászok útjából.

A falu férfijai eltűntek a lombos fák között.

Rabar atya határozott:

– A település védelem nélkül maradt. Egyszerűen odamegyünk, és foglyul ejtjük a kölyköket.

Fölállt eddigi térdelő helyzetéből. Felsőteste kimagaslott a derékig érő fűből. Határozott léptekkel megindult a játszósereg felé.

– Könnyű dolgunk lesz. Mindenki fogjon el egy-egy gyereket. Ha néhány falusi öregember vagy asszony megpróbálna a segítségükre sietni, ijesszétek el őket. Ha ez nem lesz elég, én és Solficar testvér varázszerőnkkel megbénítjuk az izmaikat. Csak végső esetben használjátok a kaszáitokat.

Alig egy-kétszáz lányira voltak a gyerekektől, amikor meglátták, hogy feléjük rohan az almafáknál hátrahagyott Kastor testvér.

A pap nem törődött súlyos sérüléseivel, kezét a hidra okozta sebre tapasztva, kissé görnyedten, néha meg-megroggyanva közeledett. Jobb kezével idegesen integetett, és a föld felé hadonászott.

A papok lehasaltak, eltűnve a magas fűben. A sebesült csuhás szintén a fűbe vetette magát, és kúszva jutott el hozzájuk. Egyenetlenül fűjtatott, nehezen jutott levegőhöz. A sebe felszakadt, a fehér gyolcskötést növekvő vörös folt maszatolta be.

– Egy karaván... egy kereskedőkaraván közeleg a faluhoz – lihegte. – Rengeteg katona kíséri.

Ahogy ezt mondta, már hallani is lehetett őket: a lovak nyerítését, az emberek beszédét, a szekerek nyikorgását... és a kutyák ugatását.

Rabar atya egy pillanat alatt ellenőrizte a szélirányt. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, mert a szél feléjük fűjt, nem pedig a karaván irányába, így a kutyák nem foghattak szagot... egyelőre.

A földút háromszáz lábra volt tőlük, és a falun át vezetett.

Rabar először azért imádkozott, hogy a katonák ne vegyék észre őket, majd amikor ez megtörtént, és a karaván elvonult mellettük, azért fohászkodott magában, hogy ne szálljanak meg a faluban.

A katonák megálltak a település határánál, és röviddel később már láthatóvá vált, hogy jó időre tábort vernek. Ponyvákat borítottak a földre, majd felállították az első sátrakat.

Rabar halkán átkozódott. Féltette paptársai és különösen Raul életét. Habár ezen a falun még sohasem ütöttek rajta, tudta, hogy áldozatszerző körútjaik híre eljutott ide is. Büszkén hordott kaszájuk, fekete csuhájuk és koponyaszimbólumuk most a halált jelentette volna számukra, ha felfedeznék őket.

– Visszavonulunk! – adta ki keserűen a parancsot.

A papok többsége morgolódozott a döntésén. Készek lettek volna fejjel rohanni a falnak a küldetés teljesítése érdekében, de természetesen engedelmeskedtek Rabar parancsának.

Összegörnyedve végigrohantak a mezőn, és csatlakoztak a sárkánygyíkkal hátrahagyott Tordun atyához. Az almásból kiérve Rabar még egyszer hátranézett a távoli falura, majd elindultak a mocsár felé. Solficar testvér azonban hirtelen megállította a csapatot.

Solficar Morbcus talpnyalója volt. Azt szerette volna, hogy amikor Morbcus testvér visszavonul, őt javasolja utódjául az Írott Szó Őrzője címre, és annak érdekében, hogy ez így történjen, majdnem mindenre hajlandó lett volna. Solficar tudta, hogy örömmel töltené el a könyvek őrzőjét ha Raul nem térne vissza a küldetésről.

Így szólt Rabar atyához:

– Testvér! Eszembe jutott egy lehetőség az áldozatok foglyul ejtésére. Mi lenne, ha a novícius zsványok fogságából megszökött fiatalembernek adná ki magát? Beférközne a falusiak közé, elaltatná gyanakvásukat, elnyerné bizalmukat, és a gyerekeket magával csalná az erdőbe – mondta.

A folyó és az erdő találkozása felé bökött, ahonnan éppen visszatérőben voltak a vadászó parasztok.

Raul megborzongott. Már a gondolattól is remegni kezdett, hogy alávaló módon törbe csalja a gyerekeket. Az erkölcsi oldalon kívül azonban más is aggasztotta. Ő pappá akart válni, és már annak is tartotta magát. Nem holmi szélhámos volt, aki egyik pillanatról a másikra bele tudna bújni valaki más bőrébe.

Az elsőre örülségnek tűnő javaslaton azonban hosszú ideig elrágódtak a papok. Rabar atya természetesen rögtön ellenezte a dolgot, de igazat kellett adnia paptársainak, amikor azzal érveltek, hogy a küldetésükre megszabott időkeret fogytán van, és már nincs idejük újabb települést keresni. Solficar javaslata kivitelezhetőnek tűnt. Minden Raulon múlt.

– Hogy érzed, Raul? Képes vagy végrehajtani a feladatot? – kérdezte Rabar.

– ...az Istenünkért! – tette hozzá Solficar.

Raul tétovázott. Ordítani és üvölni lett volna kedve. Mi a helyes és mi nem? Mit kell tennie? Hagyja futni az ártatlan gyerekeket? Hagyja, hogy éljék tovább az eddigi életüket? Vagy romboljon le mindent, amiben eddig részük volt? Van-e hozzá joga? Tudta, a döntése nemcsak a gyerekek, de az ő saját további életére is kihat.

Uliaros mester szavai jutottak az eszébe, amiket első találkozásukkor mondott: *Ahova én megyek, ott ilyetén érzelmeknek nincs helye. De egyáltalán nincs helye semmilyen érzelemnek se. A halál birodalmában csak a színtiszta hitnek van jelentősége. Minden más értelmét veszíti.*

Ha velem tartasz, nem lesz visszaút – figyelmeztette egykor a mester.

Raul csak most értette meg, hogy mit is vállalt fel. Ajkai szólásra nyíltak:

– Igen, vállalom. Rejtőzzenek el az erdőben a pataknál! Három napon belül odacsalom az áldozatokat.

– Ez az, novícius! – vigyorgott elégedetten Solficar.

Rabar atya megszorította a fiú vállát.

– Büszkék vagyunk rád, Raul.
De Raul egyáltalán nem volt büszke magára.

A fiú bozótszaggatta, sárcsúfitotta, szürke rongyaiban bukdácsolt a házak felé. Hosszú sebek éktelenkedtek a testén, melyek elsősorban a hátát borították, és leértek egészen a nadrágjáig. Raul csont és bőr volt. Az ember első ránézésre láthatta rajta, hogy kegyetlen megpróbáltatásoktól terhes napok álltak a háta mögött. Az álca tökéletesnek tűnt. A Halál Isten papjai még gyengítő varázslatot is olvastak rá, így szegény alig állt a lábán. Kioktatták a háttértörténetével kapcsolatban, és hogy hogyan kell viselkednie a parasztemberek között. Megkérték, hogy tegyen meg mindent a feladat lehető leggyorsabb végrehajtása érdekében, mert a sárkánygyík teste időnként meg-megremegett – kezdett lekopni róla a varázs. Nem lehetett tudni, hány napig képesek még befolyásuk alatt tartani.

Az első emberek már fel is figyeltek a fiúra, és megindultak felé. Az ifjú novícius fülében Rabar atya búcsúmondata csengett.

– Fiam! Ha bajba kerülnél, odamegyünk, és lemészároljuk az egész falut pereputtyostul-karavánostul! – Vezetőjük azután mondta neki e szavakat, miután Raul megkérte, adja át Zaubnak az almákat, ha nem térne vissza a faluból.

Néhány fegyveres férfi vette körül: a karavánból származó zsoldosok és helybeli vadászok. Hátuk mögött nők és gyerekek bátorkodtak egyre közelebb. Halkan sugdolóztak, tanakodtak, miféle szerzet lehet a megviselt idegen.

– Honnan jöttél, fiú? Mi a neved? Mi történt veled? – záporoztak rá a kérdések.

Raul erőtlenül lihegett. Úgy tett, mintha rettentően fáradt lenne, és minden szó kiejtése nehezebbre esne.

– A nevem Dorcus – mondta. – Három hete szöktem meg egy rablóbandától. Jó egy éve már, hogy megölték szüleimet, kifosztották házunkat, engem meg foglyul ejtettek, hogy szolgáljam őket.

– Hogy hívják a rablóbandát, ahonnan megszöktél? – kérdezte az egyik zsoldos. Ördögpfőjű arcán bizalmatlanság látszott.

– Magának a rablóbandának nincsen neve, de a vezetőjük egy Varanus nevezetű férfi. Varanus Bandája!

Varanust nem Raul találta ki. Tényleg létezett, és valóban rablóvezér volt. Valamikor Rabarral együtt fosztogatták az északi partvidék faluit és kisebb városait, mígnem a banda két részre szakadt. Az egyiknek Rabar lett a vezetője, a másiknak pedig ez a Varanus nevezetű fickó. Rabar atyának fogalma sem volt, hogy egykori rablótársa él-e még egyáltalán, de a bandájának mintájára alkotta meg Raul foglyul ejtőit.

– Hogy néz ki ez a Varanus? – kérdezte ugyanaz a zsoldos fontoskodva, miközben bajuszát pödörgette.

Raul elismételte, amit Rabar mondott neki a rablóvezérről.

– Nagydarab, medvemozgású, kopasz férfi. A halántékán fekete sárkánykarom szimbólum díszeleg. Kiválóan ért a handzsárforgatáshoz és a törvetéshez. Jókedvű, vidám, de ugyanakkor nagyon veszélyes ember.

– Azt mondd, hogy nagydarab? – kérdezett vissza a zsoldos.

Raul elbizonytalanodott. Lehet, hogy Rabar nem mondott ilyet, csupán azt, hogy medvemozgású?

– Ööö... mármint, hogy kövér inkább. Legalábbis amikor sok marhát szerez a pásztoroktól, de legtöbbször cérnavekony, amikor a hegyekben portyázik.

A zsoldos továbbra is gyanakvó tekintettel méregette.

– Honnan tudjuk, hogy nem rabló vagy te magad is, s a bandád nem a közelben vert tanyát?

– Ez nagyon jó kérdés, Gekko! – szólalt meg egy másik zsoldos. – És arra is kíváncsi lennék, hogyan sikerült megszöknöd?

Raul kimerültséget színlelt, ami a gyengítő varázslatnak köszönhetően hihetőnek is tűnt. Egy pillanatra megbicsaklott a lába, szédülést tettetett.

– Ejnye, férfiak! Nem látják, hogy csak egy gyerek, aki teljesen ki van merülve – sopánkodott az egyik asszony.

– Halt már meg bajtársam fiatalabb ember keze által is – szólalt meg a bajuszos zsoldos.

– Honnan származol, Dorcus? – érdeklődött az egyik falusi vadász.

Raul a válaszában egy, a birodalom távoli végében lévő, tengerparti falut nevezett meg, melynek az ügyes-bajos dolgairól se neki, se a jelenlévőknek fogalma sem volt.

– És hova tartasz? – kérdezte a falusi vadász. – Van valamilyen határozott úti célod?

– Szülőházamat felégették a banditák. A falumban nem maradt rokonom, akinél megszállhatnék. Anthiában azonban él egy nagybátyám. Hozzá szeretnék eljutni – hazudta, majd rövid csend után sértődött arcot vágva, így folytatta:

– A viláért sem akarom zavarni magukat. Mindössze vizet és egy kevés kenyeret kérnék. Az sem baj, ha többnapos, száraz és fűregrágt a kenyér.

A férfiak gyanakvó pillantásának kereszttüzeiben állva, Raulhoz lépett az egyik asszony, és megragadta a kezét.

– Gyere, fiúcska! Nálam jóllakhatsz, és kipihenheted magadat – mondta, és magával rángatta Rault, faképnél hagyva a férfiakat.

– Bűzlik nekem ez a kölk – motyogta a bajuszos zsoldos, amikor a fiú már nem hallhatta, de ő sem vette a fáradságot, hogy tovább foglalkozzon vele.

Rault az asszony egy nagy vályogkunyhóhoz vezette. Kíváncsi gyerekek hada lépkedett a nyomukban... a Halál Isten leendő áldozatai.

Raul kapott vacsorát és szállást, annyi időre, amíg úgy nem érzi, hogy képes lesz nekivágni az anthiai útnak.

Az asszonyt, aki a kunyhójába vezette, érdekelték volna a megpróbáltatásai, de Raul fáradt szemére nézett, és ha neheze esett is visszafognia kíváncsiságát, egyelőre nem faggatózott. Lepcses szájú nőszemély volt. Tudott ő beszélni két

ember helyett is. Szegény megboldogult férjéről áradozott, hogy milyen jó ember is volt, csak ne ivott volna annyit.

– Az ital vitte el – lamentálta, és sanyarú özvegyorsáról beszélt. Gyerekük nem született, így öreg napjaira támasz nélkül, egyedül maradt. Nagyon örült, hogy vendégül láthatta a fiút. Jóformán még ő hálálkodott Raulnak, amiért hajlandó volt elfogadni vendégszeretét.

Raulnak egyáltalán nem tetszett a dolgok alakulása. Nem könnyítette meg a helyzetét az asszony barátságos viselkedése. Háborgó lelkiismeretében csak tovább szította a vihart.

Mondj köszönetet az Istenednek, hogy nem született gyereked, mert ami a faludban az anyákra vár, attól megszakad majd a szívük – gondolta Raul.

Vacsora végeztével aludni tért. A gyengítő varázs megtette hatását, gyorsan elnyomta a buzgóság.

Reggel gyerekhangra ébredt, de nem árulta el, hogy fenn van, hanem úgy tett, mintha még aludna. A hangokból megállapította, hogy három tizenkét-tizennégy éves gyerek sugdolózott körülötte. Egy kislány és két kisfiú.

Azon tanakodtak, hogy melyikük ébressze fel. Szavaikkal egymást próbálták bátorítani. Végül a lány leszidta a fiúkat, és Raulhoz lépett.

Raul hirtelen kinyitotta a szemét.

A lány, aki már nyúlt volna, hogy felrázza őt, most ijedten kapta vissza a kezét.

– Felébredt! – sipította.

Az egyik fiú közjük ugrott.

– Ne féljetek tőlem! – mondta Raul. – Engem Dorcusnak hívnak. Hát titeket?

A kislány Cassida néven mutatkozott be, az egyik fiút pedig Gigasnak hívták. A másik kölyök, aki Cassida és közötté állt, láthatóan nem akart szóba állni vele. A gyerek bizalmatlan, zord képet vágott.

– És téged, torzonborz hajú, hogy hívnak? – kérdezte Raul.

A torzonborz szóra Cassida és Gigas egyszerre mosolyodtak el, és társuk felé fordulva nevetgélve ismételték meg a kérdést.

– Torzonborz hajú, hogy hívnak? – majmolták Rault, és közben hangosan kacarásztak.

Raul megütközéssel vegyes elképedéssel bámulta a két vidám kölyköt. Felhőtlen kacarászásuk zöldhegyi gyermekéveire emlékeztették, a régi pajtásaival történt bolondos beszélgetéseket juttatták az eszébe. De mindez oly régen volt, és annyira távolinak tüntek e jókedvű emlékek, hogy úgy érezte, talán igazából meg sem történtek.

A dús, hosszú szálú és kuszált hajú gyerek vetett véget a nevetgélésnek azzal, hogy bemutatkozott.

– Jacul – mondta a nevét, de olyan ellenszenves és leszerelő hangsúllyal, mintha egy koldus elé vetett volna aprópénzt, csak hogy megszabaduljon nemkívánatos társaságától.

– Dorcus! Mesélsz nekem a rablók között töltött napjaidról? – kérlelte a lány mézesmázos hangon.

– Kedves Cassida! – válaszolta a halálpapok novíciusa. – Nem szívesen idézném fel magamban azokat a szörnyű napokat. Nem kívánom senki emberfiának, amit ott átéltem. Egy rossz szóért, ha elhagyta volna a számát, az élettemmel fizetnem volna. Kegyetlen, nehéz idők voltak, de most már szerencsére vége. Innentől már csak jobb lehet.

– Mivel foglalkoztak a szüleid? Mi lett volna belőled, ha... nem történik meg az a szerencsétlenség?

Raul egy pillanatig eltöprengett.

– Ugyanazt csináltam volna, mint apám. A helybéliek legtöbbször halászatból élt. Apámnak is ez volt a mestersége. Én magam is elkísértem az útjaira, és akár hiszitek, akár nem, egyszer egy tizenöt láb hosszú hal került a hálónkba. Akkora rémisztő fogai voltak, mint egy farkasnak. Képzelték, micsoda emberpróbáló feladat volt a csónakba rángatnunk.

A lány és a két fiú levegőt is alig vett, olyan beleéléssel hallgatták őt.

– Volt olyan is, amikor hálónk beleakadt a hínárba vagy a korallzátonyba, s ilyenkor le kellett merülnöm érte. Fogalmatok sincs róla, micsoda rémségek rejtőznek a tenger vizében! Elég vakmerő cselekedet volt a részemről leúszni a mélybe a cápák, óriáspolipok és egyéb tengeri szörnyek közé.

– Hihetetlen! – álmétkodott nagy szemeket meresztve rá Cassida. – Te nagyon bátor vagy!

Raul elmosolyodott, és így szólt:

– Nem vagyok bátrabb, mint más. Egyszerűen csak arról van szó, hogy bíztam magamban. Kiváló úszó vagyok, és ha úgy hozza a helyzet, képes vagyok lehagyni egy halat is.

Mivel a gyerekek arcáról kételkedést olvasott le, ezért még egyszer határozottabban kijelentette:

– Gyorsabban úszom, mint egy hal.

– Hazug – vágta rá Jacul.

– Jaculnál senki sem úszik gyorsabban – jelentette ki Gigas. Cassida bólogatott.

– Igazán? – szólt Raul, és ebben az egy szavában benne volt a gúny, a kételkedés, és ami kevésbé érződött, a remény árnyalata, hogy sikerülhet törbe csalnia leendő áldozatait.

– Jacul, ha valóban olyan jó úszó vagy, akkor szívesen összemérném veled az erőmet. Benne vagy?

Jacul továbbra is csak morcosan állt, ezért Cassida válaszolt helyette:

– Természetesen benne van.

– Akkor, hogy eldöntsük, kettőnk közül ki úszik jobban, minél előbb meg kellene ejteni a versenyt a pataknál – vágta rá Raul. – Gyűjtsétek össze a többieket! Hadd lássák ők is, ki a gyorsabb úszó.

Jacul gyerekhez nem illő, kérges hangján megszólalt:

– Még nem vagy elég erős. Pihened kell! Nem szeretném, ha azt mondanád, amikor veszítesz, hogy még nem pihented ki a fáradalmadat. Majd ha jobban leszel, lejátsszuk a versenyt!

Raul kénytelen-kelletlen beleegyezett. Túl jól sikerült a papok gyengítő varázslata, és még valóban nem érezte magát eléggé erősnek, illetve arra számított, hogy ha vár egy-két napot, talán kevésbé figyelnek majd rá a falusiak.

Amikor a harmadik éjszakát is a faluban töltötte, azzal a tudattal feküdt le, hogy másnap össze fogja mérni úszótehetségét Jacullal, és feltálalja a gyerekeket a hitéhes papok asztalán.

Szerencséjére a helybeliek figyelme valóban lelkadott az eltelt napok alatt. A gyerekeken és a háziasszonyán kívül más nem is foglalkozott vele. Ez leginkább a karavánt kísérő harcosok kicsapongó magatartásának volt köszönhető, akik a táborozás unalmas napjait vége-hossza nincs tivornyákkal verték el. A részeg katonák garázda viselkedésükkel olyan felfordulást csináltak, hogy a helybeliek figyelme elterelődött a falura leselkedő igazi veszélyről, órára.

Körülbelül két tucat gyerek gyűlhetett össze a patakparton, hogy tanúi legyenek a párviadalnak. Az utcákon lézengő felnőttek nemtörődöm pillantásokat vetettek az egybegyűlt gyerekseregre, nem foglalkoztak velük.

Raul izgatottan kémlelte a felnőtteket. Csak remélhette, hogy azok nem jönnek közelebb, és nem növelik majd a verseny népes szurkolótáborát.

Hamarosan Jacul is megérkezett a patakpartra, a nagy szemű Cassida és Gigas kíséretében. Így, hogy egy rövidnadrágon kívül semmi más nem volt rajta, lehetett csak igazán látni, mennyire izmos. És ugyanakkor mennyire szőrös – állapította meg Raul.

Ő maga is gyorsan levetette új köpönyegét, melyet háziasszonyától kapott. Csak a nadrágját hagyta magán.

– Kezdhethük a versenyt? – türelmetlenkedett Raul.

– Felőlem – nyugtázta Jacul egy vállrándítással. – Cassida azonban ide akar hívni másokat is. Azt akarja, hogy a felnőttek is nézzék a versenyt.

– Ennek semmi értelme – mérgelődött Raul. – Kezdjük el most rögtön!

Jacul megint egy vállrándítással válaszolt.

Cassida közben elszaladt, hogy összegyűjtsön néhány falusi asszonyt és férfit.

Jacul és Raul nem vártak tovább. Belevetették magukat a vízbe. Raul javaslatára az erdő és a folyó találkozását tűzték ki célul, és néhány gyereket előreküldtek döntőbírának az erdő felé, a legközelebbi nagy fához.

Raul régóta nem úszott már. Sejtette, hogy ki fog kapni, hiába idősebb néhány évvel ellenfelénél. De persze mindez nem Jacul és az ő úszóviadaláról szólt.

Gigas belefűjt csontsípjába, mire mindketten örült tempóban úszni kezdtek – Jacul azért, hogy győzzön, Raul pedig azért, hogy ne ériék utol őket a felnőttek, akiket Cassida rángatott ruhájuknál fogva a patakhoz.

Kezdetben fej-fej mellett haladtak, de míg Raul, hogy ne szakadjon le ellenfelétől, minden erejét beleadta a táv első harmadába, addig versenytársa egyenletesen elosztotta az egész szakaszra. Sőt, a végső hajrára tartalékolt

erejének legjavát. Jacul a célra összpontosított, Raul viszont hátrahátrapillantgatott. Azt nézte, milyen messzire került a felnőttektől. A látottaktól nem nyugodott meg.

Több nő és férfi is álldogált vagy üldögélt a patakparton. A versenyt figyelték. Cassida az erdő felé baktatott Gigassal és azzal a két zsoldossal – név szerint Gekkoval és Hrimmel –, akik Rault faggatták a faluba érkezésekor.

A táv utolsó harmadánál már látszott, hogy Raul alulmarad. Jacul fölényes előnyre tett szert, és megnyerte a versenyt. Hangosan fújtatott. Erőtlenül kivonszolta magát a partra, ahol már néhány gyerektársa várta. Lelkendezve fogadták, és nagyon örültek a győzelmének. Raul harminc-negyven lábra lehetett a céltől. Cassida, Gigas és a két zsoldos ötszázra. Ekkor a Jacult ünneplő gyerekek körül megzörrentek a bozótok ágai. Takarásukból sötét köpönyeges alakok bújtak elő, irdatlan kaszákkal a markukban. A halálpapok rögvest gyűrűbe zárták a nagyjából egy tucatnyi bögő, sikoltozó gyereket. Akik megpróbáltak kitörni, azokat a kaszájuk nyelével ütötték le.

Rault a nagy iram teljesen kifárasztotta. Hiába erőlködött, jóformán már nem is úszott, hanem a folyó sodrása vitte lefelé. Mögötte nem messze a vízparton Cassida sikoltzott.

– Fordulj vissza, Dorcus! Zsiványok! Veszélyben vagy! Nem hallod?! – kiáltozott vékonyka hangján.

Raulnak összeszorult a szíve, ha arra gondolt, milyen csalódást okoz majd a kislánynak, amikor rádöbben, hogy a gyerekrablók cinkosa.

Elsőként Gekko, a bajuszos zsoldos ocsúdott fel. A férfi, megőrizve lélekjelenlétét, Gigast a falu felé szalajtott, hogy hozzon erősítést, és ráförmedt Cassidára, hogy azonnal takarodjon el onnan. A kislány nem törődött vele. Gigas remegő lábakkal a falu felé rohanva ijedtségében először mindenfélét ordított, aztán katonákért kiáltott.

Azok már látták, hogy valami baj történt. Így a férfiak egyik fele fegyverekért rohant, a többi pedig villámgyorsan a papok irányába tartott, hogy ha kell, puszta kézzel marcangolják szét őket.

Gekko és társa előrántották rövidkardjaikat, és lassú, megfontolt léptekkel megindultak a papok felé.

Cassida dühösen toporzékolat mögöttük, amiért nem siettek egyből a gyerekek segítségére. Szidalmazó szavai nem hatották meg a két zsoldost.

Harcedzett, sokat látott katonák voltak. Tudták, hogy hét férfi ellen, akik kaszákkal vannak felfegyverezve, nem sok esélyük lenne. Még csak a közelükbe sem férközhetnének. Talán, ha a foglyul ejtett gyerekek megzavarnák őket, akkor megpróbálhatnának beleavatkozni. De ilyen bátor gyerek úgysem lesz.

– Mit tegyünk? – kérdezte izgatottan Hrimm a társát.

– Nyugalom – válaszolta Gekko. – Várunk, míg az erősítés megérkezik. Nem fogjuk vásárra vinni a bőrünket néhány nyamvadt kölökért.

Hrimm idegesen kapkodta a fejét, hol a társára, hol a gyerekekre nézett. Nem értett egyet cimborája döntésével, de a segítsége nélkül, egyedül nem akart

nekirontani a gyerekrablóknak. Alig háromszáz láb választotta el őket a papoktól. Az erősítés még jó két percre volt.

A halálpapok látták a két zsoldost és a rohamosan közeledő férfiak veszedelmes tömegét. Kockára tették az életüket. Ahelyett, hogy megfutamodtak volna, inkább tovább csökkentették a kör átmérőjét. Ezáltal a gyerekek egyre jobban összezsúfolódtak a gyűrű közepén.

Raul kivergődött a partra. Egyelőre nem volt képes lábra állni. Remegő térddel és könyökkel, négykézláb araszolt a csuhások felé. Szemével a nyolcadik papot, Tordun atyát kereste, de nem találta sehol. A gyerekeket csak heten fogták közre.

Hrimm aggodalmaskodó arccal társára meredt.

– Segítsünk a gyerekeknek! Ha most azonnal nem cselekszünk, talán már késő lesz. Megölik őket. Segítenünk kell!

Társá azonban továbbra is mozdulatlanul állt, mint egy kőszikla. Lassan csóválta a fejét, és talán egy apró gúnyos mosoly is megjelent a szája szélén, melyet cimborája aggodalmaskodása csalt elő.

– Nem megölni akarják ezek a kölköket. Legalábbis nem most akarnak végezni velük – mondta, miközben harákkolt egyet, és kiköpött a földre. – Ezek halálpapok. Nyilván valamilyen emberáldozó szekta. Elrabolják őket, és majd csak később kerül sor a megölésükre. Ennyi ficánkoló kölköt viszont nem könnyű elrabolni. Ha majd ideér az erősítés, üldözőbe vesszük őket.

– És ha sikerül meglógniuk a gyerekekkel? Mi van, ha lovakkal jöttek, amik itt vannak valahol a közelben? Akkor hogyan kapjuk el őket? Feláldozzák őket valamilyen embertelen, borzalmas szertartáson. Akkor a gyerekek halála a mi lelkünkön fog száradni, Gekko!

– Maradj vesztég! Nem a mi dolgunk! – korholta le nyugalmát veszve a társa. – Zsoldosok vagyunk. Nem fizettek meg bennünket a gyerekek védelméért, tehát nem cselekszünk semmit. Megértetted?

Ebben a pillanatban több dolog is történt.

A fogságba esett Jacul előrevetődött, mégpedig oly bravúros módon, hogy elkerülte a feléje csapó kaszát, majd akár egy feldühödött bika, a fejével felöklelte az előtte hadonászó papot. Jacul és a csuhás egyensúlyukat veszve, elterültek a földön. Jacul szabadulni próbált, de a pap nem eresztette, szorosan átkulcsolta mindkét karjával. A pap földre kerülésével rés támadt a gyűrűn. A megszeppent gyerekek közül néhányan bátorságot merítettek Jacul vakmerő cselekedetéből, és megpróbáltak kitörni.

Cassida, amikor látta, hogy Jacul a földre kerül, és Raul erejét visszanyerve feltápáskodik, majd a papok felé rohan, ő sem cselekedett másként. A még mindig egymást szapuló két zsoldos között elfutott, hogy kiszabadítsa barátját a csuhás karmai közül.

Hrimm a vesztébe rohanó, önfejű, törékeny kislányra pillantott, majd faképnél hagyva társát, rövidkardját a magasba emelve, követte Cassidát.

Gekko elkáromkodta magát. Hátranézett az erősítésre. Még jó fél percre voltak.

– Az ördögbe is – morogta, majd elbömbölte magát, és nekirontott a papoknak.

Az egyik pap kilépett a gyűrűből, hogy kaszával megkísérelje távol tartani a feléjük csörtető két zsoldost. Háta mögé Solficar testvér lépett, és imádkozni kezdett az ősi nyelven. A többi pap megpróbálta összefogdosni a szanaszét rohangáló gyerekeket.

Raul megállt, és tanácstalanul meredt maga elé. Fogalma sem volt arról, mit kellene tennie. Az ő feladata itt véget ért. Mostantól a papokon volt a sor.

Rabar atya erősen megmarkolva szent szimbólumát, motyogott valamit. Mágikus szavaitól Jacul és három másik gyerek mozdulatlanúságba dermedt. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy Jacul kitör a varázslat hatása alól. Erre utalt fejének rángatózása és kezének ökölbe szorulása. Aztán az egész teste lebénult, csak a szeme villogott haragosan.

A két zsoldost távol tartó halálpap minden lendületét beleadta az első csapásba. Nem titkolt célja volt, hogy ellenfeleit egyszerre vágja ketté. Azonban Hrimm és Gekko időben meg tudtak állni, így elkerülték a halálos pengét. A kasza ártalmatlanul suhant tovább.

Valamivel távolabb a harcoló felektől Cassida futott el, és nekiesett a bénult Jacult foglyul ejtő papnak. A csuhás nem foglalkozott vele. Lányokra nem volt szüksége a Rendnek. Öklével egyszerűen félresöpörte. A kislány néhányszor végighempergőzött a sáros földön. Kis kezét koválygó fejére szorította. Nem volt képes felkelni.

A kaszáját pörgető pap az ördöggépű zsoldos lábait vette célba fegyverével. Gekko az utolsó pillanatban ugrott fel a levegőbe, megmentve lábait a csonkolástól.

Hrimm egy villámgyors, szinte követhetetlen mozdulattal a kasza nyelére vetette magát. A pap nem tudta megtartani fegyverét, leejtette a földre.

Gekko két lábra érkezve visszapottyant a sárba, de már ugrott is karddal a kezében, hogy miszlikbe aprítsa a lefegyverzett papot.

Ekkor azonban a zsoldosok számára sajnálatos események történtek.

Szétnyílt a patak melletti burjánzó csalit, bokrok szakadtak ki gyökerestül a földből, és egy mustársárga fej jelent meg a levelek között. Iszonytató sziszegő hangot adott ki magából a halálon túli óriásgyík, így üdvözölve a harcoló feleket. Hátán Tordun atya feszengett kényelmetlenül, miközben megpróbálta a megfelelő irányba terelni a bestiát. Az állat néhány hatalmas lépéssel a zsoldosok és a pap között termett.

Ha a két harcos nem vetődött volna időben hátra, csontjaik az óriási lény ormóttan lábai alatt zúzódtak volna össze. Míg Hrimm torkaszakadtából kiabált, és az Istenek segítségéért fohászkozott, zsoldostársa istentelen káromkodásba kezdett, és égre-földre fogadkozott, hogy egyetlen halálpapot sem hagy életben.

Solficar befejezte a kántálást. Ahogy az utolsó igéket kiejtette, a zsoldosok kétszólamú duója kénytelen volt elhallgatni. Sőt, nemcsak hogy beszélni nem tudtak, de izmaik is pillanatok alatt ledermedtek. Mintha görcs állt volna a testükbe, tehetetlenül rángatóztak. Megpróbálták felülkerekedni a varázslaton, de mire meg tudtak volna mozdulni, a sárkánygyík hirtelen megfordult, és farkával elsöpörte őket. Versenyt bucskáztak a levegőben, majd egyszerre értek földet, nem sokkal Cassida mellett.

A feldühödött falusiak serege ekkor már a papok nyakában lihegett.

– Fel az óriásgyíkra! – hangzott Rabar parancsa, és magával rántva Rault, elsőként másztak fel hátasukra.

Pillanatokon belül a gyík jobb oldalán tolongott az összes csuhás. Ketten gyorsan felugrottak a szörnyetegre, a többiek pedig feladogatták nekik a lebénult gyerekeket, köztük Jacult is.

Az óriásgyík másik oldalán a kábulatából magához tért Cassida szidta, ütötte és karmolta a földön heverő két zsoldost, akiknek testét kék-zöld foltok sokasága borította. Már megbánták, hogy beleavatkoztak egy olyan dologba, amihez semmi közük sem volt.

Amikor az utolsó csuhás is belekapaszkodott a gyík érdes, pikkelyes testébe, a háttal az őt irányító pap parancsára dübörgő léptekkel megindult az erdő lombjai felé. Nem törődött sem az odaérő emberekkel, sem az erdő ifjú fatörzseivel. Aki vagy ami az útjába került, azt menthetetlenül elsöpörte.

A katonák szitkok özönét zúdították a papokra, mást már nemigen tehettek. A sűrű aljnövényzet miatt még lovakkal sem tudták volna utolérni az óriásgyíkot. A karaván zsoldosai nem erőlködtek feleslegesen tovább, de néhány elkeseredett falusi férfi még ereje fogytáig üldözte a gyerekrablókat, mígnem végképp elvesztették a papok nyomát a sötét erdőben.

8.

Nem egészen egy hét telt el azóta, hogy Raul és társai visszatértek a halálpapok földalatti birodalmába. A küldetés folyamán tanúsított hősiesség helytállásáért személyes audiencián maga Zabergan prior részesítette dicséretben Rault.

A fiatal novícius szívét mégsem töltötte el elégedettség. Teljesítette a küldetés rá szabott részét, és végrehajtotta Zaubnak tett ígéretét is. Elhozta neki a rég elfeledett fenti világ ízeit, még ha az almák fonnyadtak is voltak. De mindez kevés volt ahhoz, hogy jól érezze magát.

Hogy nyomasztó levertségét elűzze, még elszántabban vetette bele magát tanulmányaiba. Novícius testvérei társaságát eddig is kerülte, de most megmagyarázhatatlan módon látni sem bírta őket. Ha tehette, visszahúzódott a katakombarendszerbe, és az élőholt létformák felépítését és viselkedését vizsgálta.

Hythe hiánya csak tovább növelte szomorú hangulatát. Az utóbbi időben legalább százszor elhatározta, hogy meglátogatja, és vagy tucatszor el is indult a szellemlány lakhelye felé, de végül mindig visszafordult. Egyiküknek sem származott volna semmi jó belőle, ha újra találkoznak, gondolta keserűen.

Elhagyta a katakombarendszert. Inkább megkereste Rabart, hogy a kaszával való harcot gyakorolja. Addig küzdöttek, míg alaposan le nem izzasztották egymást. Végül, amikor már alig álltak a lábukon, Rabar atyának kellett pihenőt kérnie.

– Sokat fejlődöttél, Raul! Ha továbbra is így haladsz, néhány év alatt megtanulhatsz olyan jól bánni a kaszával, mint jómagam. Azonban, hogy mára nekem is kijusson a sikerélményből, és fiatalos mozdulataid, melyekkel fegyveredet forgatod, ne kényszerítsenek állandó, fárasztó védekezésre, és hogy ne lihegjek úgy, mint egy tüdőbajos, megismertetek egy másik fegyver használatával. Így majd nem kell annyit ugrabugrálnom, és remélhetőleg a gyakorlás végére saját verejtékemben fogsz fürdeni.

– Lássuk, atyám! – mondta Raul, és reménykedett benne, hogy az újdonság varázsa majd elűzi rossz hangulatát.

Rabar az egyik ládához ment, felnyitotta, és előbányászott egy kasza alakú kardot. Egyik keze a markolatra szorult, a másikkal a pengét simogatta finoman.

– Tudod, hogy mi ez? – kérdezte.

Raul visszaemlékezett, hogy amikor az akrobata szökevény keresésére indultak, akkor látott ilyet a fogdamester kezében – talán épp ugyanezt.

– Ez egy kaszab – mondta.

– Úgy bizony! Csak kevés halálpap ért a forgatásához, mert használatának elsajátítását nem teszi kötelezővé Rendünk. Pedig gondold csak el, mi lesz, ha ne adj' Isten, egy szűk járatban vagy egy parányi helyiségben kell megküzdened valakivel. Kaszával, a helyszűke miatt esélyed sem lenne. Ha ilyen helyzetekben győzedelmeskedni akarsz, meg kell tanulnod a kaszabbal való harcot.

Raul egyetértése jeleként bólintott, és elkérte a paptól fegyverét. Elégedetten suhintott vele néhányat a levegőben.

Ismét nekiveselkedtek a gyakorlásnak. Raul elszántan, nagy erővel hajtotta végre Rabar atya utasításait, és csak ritkán követett el hibát. Sokáig gyakoroltak és a tanóra végén próbaképp egy rövid párbajra is sor került. A fogdamester meglehetősen elégedett volt Raul teljesítményével.

Mielőtt elbúcsúztak volna, megbeszélték, hogy másnap ugyanekkor és ugyanitt találkoznak, és tovább gyakorolnak. Aztán Rabar atya távozott.

Raul is szedelődzködött, hogy időben odaérjen a vacsorára, de meglátott valamit, ami megtorpanásra készítette.

A fogdamester a kulcsosomóját az egyik lánán felejtette.

Raul felvette, és első gondolata az volt, hogy Rabar után rohan vele. Aztán mégsem tette. Hosszan meredt a kulcsokra, különösen az egyik legnagyobbra, mely a foglyok ajtaját nyitotta.

Az áldozatok cellájában poshadt Jacul három falubeli társával egyetemben, és ő volt az, aki e szörnyű sorsra juttatta őket. Az ő árulása miatt kerültek oda. És bár Zabergan prior ezért a tettéért dicséretben részesítette, lelkiismerete nem volt ilyen együttérző. Mélységesen elítélte önmagát, és most hogy Jaculra és a többi áldozatra gondolt, keserősége egy csapásra újra elhatalmasodott rajta. Az ártatlan, életvidám és csökönyös Cassida jutott eszébe. Gyalázatos dolog volt átvernie a kislányt és barátait.

Elhatározta, hogy amennyire csak lehet, jóváteszi bűnét. Segíteni fog Jaculnak és társainak. Nem érdekelte, ha meg kell szegnie hozzá a Rend törvényeit. Még pappá sem szentelték, nem tartozott tetteiért felelősséggel senkinek sem. Cselekedeteit egyedül Istennek van joga megítélni.

Fogta a kulcsosomót, és elment vacsorázni. Vacsorája egy részét ette csak meg. Meghagyott néhány rántott gombát, és gondosan ügyelve, hogy senki se vegye észre, elrejtette a zsebeibe. Futásban mondta el az esti imát, majd amikor már biztos volt benne, hogy mindenki nyugovóra tért, kilopakodott szobájából, és az áldozatok cellájához osont. Útközben megállított egy élőholt csontvázat, aki ügyetlen mozdulatokkal a folyosó felmosásával bajlódott, és megparancsolta neki, hogy kövesse. Szükséges óvintézkedés volt a részéről, ha az áldozatok esetleg olyan botorsággal próbálkoznának, mint a szökés.

Számolatlan lépcsőfokot és sötét, üres folyosót maga mögött hagyva megérkezett az első rácsos ajtóhoz. Csendesen kinyitotta. A foglyok cellájának vastag tölgyfaajtájához lépett csontváz testőre kíséretében, majd beleillesztette a megfelelő kulcsot a zárba. A bent tartózkodók rémülten talpra ugrottak, amikor észrevették Rault és a mögötte strázsáló csontvázat. Remegve a terem hideg falához hátráltak. Körülbelül két tucatnyian lehettek. Többségük a halál kapujában toporgó szánalmas emberi roncs volt. Pedig még csak gyerekek voltak. Raul ismerős arcokat keresett, abból az időből, amikor áldozatként töltötte itt az idejét. Egyet sem talált. Mivel a jelenlegi ministránsok között nem voltak, vélhetőleg mind meghaltak.

A rabok közül Jacul volt az egyetlen, akin nyoma sem látszott a félelemnek. Beszélni kezdett. Jéghideg szavaiból áradt a gyűlölet.

– Elárultál bennünket! A legmocskosabb, legalantasabb féreg vagy, akit valaha is láttam. Remélem, a sors kegyetlen lesz hozzád, rövid életed és hosszú kínkeserves halálod lesz! – mondta, és neki akart rontani Raulnak, de a csontváz, akár egy jó kutya, gazdája védelmére kelt. Karjával, mely kemény, fehér csontokból állt, félresöpörte Jacult úgy, hogy az ütéstől felrepedt a szája, és erőltlenül visszarogyott a földre. Vért köpött, és feltérdelt, de nem próbálkozott újra.

Raul megszólalt. Igyekezett őszintének mutatkozni, bár hangja érzelemmentesnek tűnt.

– A múltban szörnyű tragédia ért, melynek súlya alatt összetörtem, még máig sem tudtam teljesen feldolgozni. Ha nem segítettek volna a halálpapok, már régen nem élnék, vagy ha nem is haltam volna meg, nem lett volna értelme az életemnek. Sokkal tartozom a Rendnek!

Jacul szemébe nézett, és így folytatta:

– Tudom, ez nem szolgál mentségül arra, hogy segítettem nekik a foglyul ejtésekben. Nem kívánok magyarázatot keresni cselekedeteimre, olyat úgysem találnék, melyet elfogadnál, és megbocsátanál. Amit tettem, megtettem. Megváltoztatni soha többé nem tudom, de mint a Halál Isten ministránsa, a segítségetekre lehetek.

Raul belenyúlt zsebébe, és előszedett pár rántott gombát. Jacul felé nyújtotta, de az dühödten kiütötte azokat a kezéből.

A gyerekek, a hosszú koplalástól kiéhezetten, farkasok módjára vetették rá magukat a kevés ételre. A legbátrabb közvetlenül a csontváz lába mellől halászta el a rég nem látott csemegét.

Raul búskomor pillantást vetett a dühtől szikrázó szemű Jaculra. Úgy vélte, hosszú hetek munkája lesz, míg sikerül elfogadtatnia vele a feléje nyújtott segítő kezét. Ha egyáltalán elfogadja valaha is.

Veszélyes lett volna tovább maradnia. Nem akarta, hogy valamelyik álmatlanságban szenvedő pap leleplezze, ezért gyorsan kiürítette zsebeit. A rántott gombákat Jacul elé tette, majd intett a csontváznak, hogy kövesse, és elhagyta a fogdát.

A délelőtti tanórákat, az ebédet és a délutáni imádságot újabb edzés követte.

Rabar atya megemlítette Raulnak, hogy elhagyta a kulcsosomóját, de hogy hol és mikor vesztette el, arról fogalma sem volt. Megkérdezte, hogy nem látta-e valahol a kulcsokat, amire a fiú nemmel felelt. A fogdamester csalódott arccal beletörődött a ténybe. Azzal vigasztalta magát, hogy legalább a pótkulcsai megvannak.

Raul az éjszaka megint kihasználta az alkalmat arra, hogy az áldozatok közelébe férközzön, és ételt adjon védencének. Jacul azonban makacs volt, és nem tartott igényt az adományokra, bármennyire is korgott a gyomra az éhségtől. Az ételt falubeli társai és a többi gyerek fogyasztotta el.

Így teltek a nappalok és az éjszakák. Egy idő után Raul arra figyelt fel, hogy Jacul szemében kezdenek eloszlani a gyűlölet sötét viharfelhői. Raul úgy érezte, hogy a fiú nem tekinti már ellenségének, hanem ehelyett szánalmas bolondnak tartja. Nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e az irányában tanúsított változásnak. Végül azonban megkönnyebbült, mert úgy ítélte meg, hogy védenca feloldozta bűnei alól. Annak pedig, hogy Jacul egy felsőbb erők által irányított, könnyedén befolyásolható, agyatlan bábnak tartja, mint ahogy azt egyik nap saját szavaival is kifejtette, nem sok jelentőséget tulajdonított. Jacul átmeneti időszakát élte. Még mérges volt rá, de már nem gyűlölte, hanem sajnálta inkább, amiért olyan valláshoz kötötte életét, mellyel nem értett egyet, és így nem találta meg benne boldogságát. Raul dühös volt Jaculra, mikor így beszélt. Ő a Fekete Egyben igenis megtalálta lelki békéjét, mindössze néhány területen nem értett egyet a papokkal. Ilyen volt az áldozatok foglyul ejtése is.

Raul fejébe vette, hogy tanítani fogja az áldozatokat. Továbbra is hordta nekik az ételt, és miközben tanítványai ettek, előadást tartott nekik a Halál Istenről. A gyerekek, amikor kínzó éhségüket elverték, az ételen kívül már másra is tudtak gondolni. Hozzászórtak Raul jelenlétéhez, és nem féltek tőle többé, s egy idő után unatkozni kezdtek. Mivel a cellában kevés elfoglaltságot találtak, ezért izgatottan várták a novícius tanóráit, és érdeklődve hallgatták végig vallásos történeteit. Néhányuk valóban komolyan vette az éjjeli beszélgetéseket, és egy idő után Raul hosszas monológjait felváltotta a közte és a gyerekek között zajló párbeszéd. Ezek a gyerekek megértették, életben maradásuk feltétele, hogy türelmesen végighallgassák Rault, megjegyezzék és megrágnak az elhangzottakat.

Az a nap, amikor Raul utoljára találkozott Jacullal, feledhetetlenül bevésődött emlékezetébe. Egy pap számára a legnagyobb boldogságot az jelenti, ha sikerül valakit megtéríteni a hitére. Azon az éjjelen különösen jó hangulat uralkodott a cellában. Raul az éléskamrából rengeteg édesgumót és szárított rákot szerzett, amiből Jacul is jóízűen evett. Miután jóllaktak, a beszélgetés egy érdekes vallási kérdésre terelődött.

– Miért van az, hogy míg párszáz évvel ezelőtt a papok hatalmas földrengéseket voltak képesek csinálni, hegyeket tudta mozgatni, seregeket elpusztítani vagy épp feltámasztani, addig ma nem hallani ilyesmiről? – merült fel a kérdés többekben.

– A mai papok nem rendelkeznek ilyen hatalommal – mondta Raul.

– De miért? – kérdezték a rabok.

– Biztosat nem tudok mondani. A papok között is vita tárgyát képezi. – vallotta be Raul. – A legvalószínűbb elmélet szerint a párhuzamos világokban történhetett valami szörnyűség. Az Isteneknek nem csak a mi világunkban vannak követői, hanem számtalan olyan létsíkon is, melyek közül a legtöbb nevét nem is ismerjük. Az egyik ilyen *közeli* létsíkon történhetett valamilyen világméretű katasztrófa, ami miatt az Istenek figyelme másfelé fordult. De ez nem biztos, hogy így volt. Kíváncsi lennék, ti mit gondoltok erről?

– Szerintem inkább a régi papokban lehetett a hiba – vélekedett Jacul. – Olyan erőt kaptak az Uraiktól, hogy már magukat is hajlamosak voltak Istennek hinni. Ezért az Istenek úgy dönthettek, hogy nem adnak többé ekkora hatalmat az emberek kezébe.

Jacul olyan egyszerű, de ugyanakkor ritka bölcsességre valló választ adott, hogy Raulnak tátva maradt a szája. Megdicsérte érte a fiút, és megkérdezte, hogy mivel jutalmazhatná meg.

Jacul gúnyosan válaszolt:

– Segíts megszöktetni bennünket!

– Sajnos, nem tehetem meg – mondta Raul, miközben bánatosan ingatta a fejét, majd röviddel később így folytatta:

– Nem értem Jacul, miért akarsz megszökní. Hamarosan eljön a Hit Próbája. Én biztos vagyok abban, hogy számodra nem okoz majd nehézséget a feladat teljesítése. Nem vágysz a tudásra, mellyel a halálpapok rendelkeznek? Az erőre, mely félelmetesebb bármely fegyvernél? Az erőre, mely nagyobb gazdagságot jelent a világ összes kincsénél? Tudom, meg sem közelíti a kétszáz évvel ezelőtt élt papokét, de azért még így is rendkívüli. Emlékezz! Emlékezz elrablásod napjára, amikor a halálpapok mágiája arra kényszerített, hogy rongybábuként ledermedve kiszolgáltatottá válj akaratuknak. Nem töltene el határtalan büszkeséggel, ha te is olyan varázserő birtokosa lennél, mellyel mozdulatlanságra kényszeríthetnéd ellenfeleidet?

– De örülnék neki – válaszolta Jacul határozottan. – Elismerem, a mi falunkban a legnagyobb tiszteletnek örvendő ember az életpapunk, de még ő sem képes ilyesmire. Ezt szívesen megtanulnám!

Raul szívéről nagy kő esett le.

– Akkor ne akarj megszökní, hanem koncentrálj a tanításaimra!

Jacul mogorva arcot vágott.

Az ifjú hittérítő így próbálta orvosolni a fiú makacsságát:

– Gondolj arra, hogy mi lenne belőled, ha a faluban maradtál volna, és mi lesz belőled így! Egész álló nap a földet van kedved túrni, meg fát vágni? A mindennapos betevőért küzdve kínkeserves munkában megöregedni? Munkád gyümölcsét egy olyan földesúr arassa le, aki az életen át tartó fáradozásotokért cserébe nem mond még egy köszönő szót sem, akinek szemében porszemek vagytok? Vagy egy magasztosabb cél mellett döntesz, és végigjáród a halálpapok útját? Mindennapjaidat a szellemi táplálék befogadásának szenteled. Áldod Urad nevét, aki figyel rád, gondoskodik rólad, és törődése jeléül megajándékoz varázsereje egy töredékével.

Kicsit felhagyott a beszéddel, majd áthevülten, érzelmekkel telítődve mélyen Jacul szemébe nézett, és azt mondta:

– Benned megvan a kellő akarat és elszántság, talán még több is, mint bennem. Válaszd a fekete reverendát, és meglátod, egyszer még sokra viszed! Ha pedig a priori vagy a prefektusi szék hidegen hagy, akkor tedd meg azért, hogy majdan együtt reformáljuk meg a Fekete Egy egyházát, és ne engedjük,

hogy kisgyerekeket raboljanak el egyházatyáink, hanem a szavak erejével próbáljunk szert tenni követőkre!

Jacul felállt, és kezét Raul vállára téve olyan komoly hangon szólalt meg, hogy az ifjú ministráns háta beleborsózdott.

– Bocsáss meg, barátom, amiért félreismertelek! Korhadt fa ez a hely, és elhaló ágai között te vagy az egyetlen életrevaló. Ha majd a hajtás rügyei kifakadnak, én ott leszek melletted, hogy együtt terjesszük Isten hitét szavakkal, nem pedig megfélemlítéssel és fegyverrel. Ha nem tartottál volna előadásokat, én akkor is követtem volna a Halál Istent. Az Istent, aki ott rejtőzik minden boldogság mögött, az elmúlás örök mementőjeként. Követtem volna félelemből, rettegésből, azért, hogy túléljem a Hit Próbáját. De őszinte, testvéri szavaid hatására, most már nem az önző gyávaság vezérel, hanem tiszta szívemből azon leszek, hogy teljes egészében megértsem vallásod, és majdan Isten dicsőségére egy, az emberi nemhez méltóbb közösséget teremtsünk.

Raul áhítatos, megilletődéssel párosuló tisztelettel és csodálattal nézett Jacul pátosztól átítatott szemébe. Egy ilyen fiatal gyerek nem képes így beszélni! – konstataálta döbbenetben. Lehet, hogy maga az Úr segítette abban, hogy mit mondjon? Megragadta hittestvére vállát, majd szorosán átölelte a fiút. A gyerekek örömujjongásban törtek ki, és fogadkoztak, hogy a Halál Isten hű követői lesznek.

Raul boldogan hagyta el a cellát. A járaton mentolos illatú szellő suhant végig, mely megcsiklandozta orrát. Az események örömteli alakulásától túlságosan a fellegekben járt ahhoz, hogy különösebb figyelmet szentelt volna a furcsa illatnak. Az illat forrását, az egyik elágazásnál rejtőző alakot, észre sem vette.

Aznap nyugodtan aludt.

Másnap újult erővel, tette készen ébredt. Szokásos reggeli imáját nem fejezhette be, mert nyílt a szoba ajtaja. Egy csuhás lépett be, és közölte, hogy Zabergan prior előtt kell rögvest jelentkeznie.

Magára kapta szürke novíciusi ruháját, és a házfőnök elé sietett. Jó fél órát várakozott az ajtó előtt, mire Zabergan prior hajlandó volt őt fogadni. Ahogy múlt az idő, Raulon szorongás lett úrrá. Nem tudott magyarázatot találni rá, miért hívatta a prior. Arra gondolni sem mert, hogy leleplezték éjszakai tevékenységét. Nemsokára azonban Zabergan prior fogadta, és választ adott a fel nem tett kérdéseire.

– Novícius! Többszörösen megszegted Rendünk törvényeit. Fény derült rá, hogy kapcsolatot tartasz fenn az áldozatokkal. Szemtanú látta, hogy tegnap éjjel ételt adtál az egyiküknek, barátodnak vallottad. Olyan információk birtokába juttattad, melyekkel könnyebben hajthatja végre a Hit Próbáját. Beismered bűnödöt, és magyarázatot tudsz adni tettedre?

Raulban fel sem merült, hogy hazudjon a priornak.

– Beismerem, amit cselekedtem, kiállok tetteimért, de nem érzem bűnösnek magam.

Zabergan prior haragra gerjedt:

– Megszegted Rendünk törvényeit! Ha ez nem bűn, akkor mi?! Beleavatkoztál az áldozatok életébe, és összezavartad őket. A Hit Próbáján meggondolatlanságod miatt lehet, hogy elveszítünk közülük olyanokat, akikből kiváló papok lehettek volna. Vagy ami még szörnyűbb, hogy hamis papok férközhetnek közénk, ha szavaidat követve hitbéli kétségeik ellenére is megfelelnek a vizsgán.

Raul tiltakozni akart, megmondani, hogy az ő véleménye szerint tettéért inkább dicséret járna, mint fenyítés, mert az áldozatok a tanóráknak köszönhetően igenis közelebb kerültek Istenhez. De a prior nem hagyta szóhoz jutni, és nem is szándékozott több időt vesztegetni rá, hanem gyorsan befejezte mondandóját.

– Rettenetes bűncselekményed miatt a legsúlyosabb ítéletet is kiszabhatnám rád, mint ahogy azt sokan kérték tőlem. Én azonban úgy ítélem meg, hogy jövőbeli cselekedeteiddel majd jóvá fogod tenni bűnödöt. Egyszer még nagy hasznára válsz egyházunknak. Ezért nem öletlek meg, hanem mindössze egy hónap szobafogságot rendelek el számodra. Végeztem novícius, távozhatsz!

Raul megkönnyebbülve lépett ki az ajtón. Nem számított rá, hogy a prior ilyen nagylelkű lesz vele szemben, és ilyen enyhe büntetést kap csupán. Persze ezentúl többé nem találkozhatott az áldozatokkal, ami bosszúsággal töltötte el, de az alapokat már megtanította nekik, és remélte, hogy ez elég lesz a továbblépéshez.

Egy pap visszavezette a szobájához.

Aztán Rabar atya érkezett a kulcsaiért. Raul szemlesütve visszaadta neki. Szidást várt, de a fogdamester szó nélkül távozott. Raul egyáltalán nem érzett büntudatot a kulcsok eltulajdonítása miatt, hiszen tettében nemes cél vezérelte. Ha Rabar ezért megharagudott rá, őt nem érdekli. Ha emiatt megromlik a kettejük közti viszony, azért csakis Rabar a hibás.

Ezután Raul egy hónapig ki sem mozdulhatott a szobájából. Nem vehetett részt az istentiszteleteken, megszakították tanulmányait, nem találkozhatott senkivel sem. Az egyetlen látogatója egy csontváz volt, aki az ételt hozta mindig, kitakarította szobáját, és végrehajtotta unaloműzés céljából kiagyalt parancsait.

Az egy hónap lassan telt el, de végül valahogy csak elmúlt. Raul az egész fogságban töltött idő alatt szinte mást sem csinált, mint Istenét dicsőítő zsoltárokat szavalt újra és újra elejétől a végéig, így a büntetése egy elnyújtott imádkozásnak tűnt. Amikor az utolsó nap is letelt, és elhagyta szobáját, úgy érezte, hogy szorosabbá vált a Fekete Eggyel való kapcsolata.

A bezártság után emberi társaságra vágyott, ezért több ministránst és papot is felkeresett, hogy semmitmondó témákról fecsegjenek. Amikor ezekre a beszélgetésekre ráunt, az áldozatok felől kezdett finoman érdeklődni. A papoktól borzalmas szavakat hallott, melyeket először el sem akart hinni.

Jacul meghalt!!!

Jacult... megölték! Arculcsapásként érte a hír. Forgott körülötte a világ. Már-már szájalmas igyekezettel mindenkitől részletek után faggatózott. Végül nagy nehezen megtudta, hogy miért kellett igaz barátjának és hittársának meghalnia. Zabergan prior mégsem volt oly jószívú, mint gondolta. Nagylelkűségéért, hogy nem ítélte halálra, Jacul fizetett meg. Míg ő, a novícius egy hónap szobafogságot kapott, mert ételt és hitet adott a fiúnak, addig Jacul az áldozat, mert elfogadta Raul segítő kezét, halálra ítéltetett.

Miért? Miért?! – őriöngött magában, de nem talált magyarázatot a halálpapok cselekedetére. Legalább ne Jacul lett volna, akit kivégeznek.

Én öltem meg! – remegés futott át a testén. – Ha nem vittem volna neki ételt, és nem fertőztem volna meg vallási dogmáimmal, még most is élne.

Azonban önmarcangoló vádjait pillanatok alatt sikerült leráznia magáról, és az igazi bűnösök után kezdett kutatni. Hamarosan arra a következtetésre jutott, hogy az összes halálpap bűnös, mert ha mást nem is tettek, passzív szemlélőként mindegyikük áldását adta Jacul kivégzésére. Bosszút mégsem állhatott valamennyin, de úgy érezte, hogy legalább egy bűnöst muszáj találnia a sok közül.

Szegény Jacul, nem rendelkezett egyházi tisztséggel, nem volt pap, de még ministráns sem. Csak egy gyerek volt. Egy áldozat. De Raul minden kétséget kizáróan tudta, hogy Jaculból a Fekete Egy leghatalmasabb papja lehetett volna. Amikor ezek a papok kimondták rá a halálos ítéletet, a leendő pátriárkát ölték meg. Ezért kell legalább az egyiküknek bűnhődni: annak, aki a leginkább rászolgált.

Melyik legyen az?

Zabergan prior? Kétségtelenül megérdemelné a halált, hiszen övé volt a döntő szó az ítélet meghozatalában. Mekkora csalódott Zaberganban! Hogy tisztelte eddig, és most tessék!

De tudta, hogy Zabergan nem egyedül hozta meg a döntését. Háta mögött papok sokasága állt, akik befolyásolták őt. Raul ezek között akarta megtalálni leendő áldozatát. Fogsága egy hónapja alatt nem sokat töprengett azon, hogy ki volt a rejtélyes szemtanú, aki leleplezte és feladta őt, az áldozatok főkolomposának pedig Jacult nevezte meg. Ennek az aljas, gyáva embernek a halálát tűzte ki célul, s a Halál Isten nevére esküdött meg, hogy beteljesíti bosszúját.

Azonban hiába nyomozott, választ senkitől sem kapott. Végül kénytelen volt beletörődni, hogy soha nem lesz képes felfedni az ismeretlen kilétét, és egy idő után felhagyott az eredménytelen kérdezősködéssel.

Mérhetetlen szomorúságában mindennél jobban szerette volna maga mellett tudni szerelmét. Hosszas őrlődés után határozott léptekkel megindult a katakombarendszer felé. Úgy döntött, nem fog a szellemlány közelébe menni, csak távolról meglesni. Elég, ha egy pillantást vethet rá, már attól is jobban fogja érezni magát.

Mindössze egy fordulónyira volt Hythe barlangtermétől, amikor egy hang megtorpanásra készítette.

– Csak nem az élőholt barátnődet jöttél a tiltásom ellenére meglátogatni? – szólalt meg Symachus, előlépve egy oldaljáratból, majd időt sem hagyva a válaszra, így folytatta: – Élőholtak társaságára vágysz? Hát tőlem megkaphatod! Itt az ideje, hogy próbára tegyük a tudásodat – suttogta kísérteties hangon.

Az Élőholtak Urának árnyéka elkezdett növekedni a falon, hatalmas karmok, agyarak és szarvak jelentek meg rajta, majd leszakadt Symachustól és megindult a falon a fiú felé.

– Nincs nálam szent szimbólum! – mondta Raul dühösen.

Symachus elővette a nyakában lógó saját koponyaszimbólumát, és egy darabig játékosan dörzsölgette, forgatgatta, végül vigyorogva visszacsúsztatta a ruhája alá.

– Hagyjuk a szent szimbólumot. Kíváncsi vagyok, mennyit fejlődöttél. Lássuk, méltó vagy-e rá, hogy tovább tanítsalak!

Raul döbbenetesen nézett a mentorára, de csak egy pillanatig. Az Árny a falon vészesen közeledett feléje. Ha eléri, akkor meghal, már ha az Élőholtak Ura nem állítja meg előtte. Erre azonban nem alapozhatott. Egy szívdobbanásnyi ideig olyan kétségbeesetten érezte magát, akár egy útszéli tolvaj a bakó bárdjával a feje fölött. Kirekesztett minden zavaró gondolatot, a Symachus nyakában lévő szent szimbólumra fókuszált, és hagyta, hogy a Halál átjárja minden egyes porcikáját. Elmerült az Elmúlás tengerében, s észre sem vette, hogy tudat alatt az ősi nyelven Istenét dicsőítő imákat kántál. Olyan gyorsan nyúlt ki az isteni hatalomért, hogy a mágia zavaros forgatagában elsőre nem is találta meg a nekromancia örvényét. Amikor meg végre felfedezte, nem vette észre az Árnynál sokkalta borzalmasabb ellenfelet: egy Elkárhozott Lelket. Minden összemosódott előtte. Talán, ha a szent szimbólum közelebb lett volna hozzá, időben felfigyel a rettenetes veszélyre. Az Árny időközben odaért hozzá. Az Adomány, amivel megfékezhetette az élőholtat, karnyújtásnyira volt tőle. Az Elkárhozott Lélek azonban a varázserőtől örvénylő másik világban már föléje magasodva készült lecsapni rá.

Symachus is megérezhette a jelenlétét, mert arcán hosszan megnyúltak a félelem ráncai. Egy dolog volt kockára tenni a fiú életét, és megint más véglegesen megsemmisíteni a lelkét.

Minden szinte ugyanabban a pillanatban történt. Pont akkor, amikor Raul magába szívta az Adományt, az istentelen Elkárhozott Lélek belemart, végtelen ürességet sugározva magából. Raul hagyta, hogy az Elkárhozott Lélekkel fertőzött isteni erő keresztüláramoljon a testén, és kitörve belőle, cafatokra tépje az Árnyat. Ekkor Raul elengedte az örvényt, és hátrahagyta az Elmúlás tengerét. Azaz csak hagyta volna, mert az Elkárhozott Lélek nem eresztette.

Symachus dermedten figyelte a ministránst. Külső szemlélőként csak annyit látott, hogy a fiú úgy vonaglik, mint egy epilepsziás. Az Élőholtak Ura a szimbólumáért kapott, és a tudatával fejest ugrott az Elmúlás tengerébe. A

beavatatlanok számára láthatatlan világban szinte azonnal rálelt az Elkárhozott Lélekre, és lesöpörve Raulról, messzire számúzta.

A fiú abbahagyta a rángatózást, és kinyitotta a szemét.

– Magadnál vagy?! Mit tettél?! – ordított rá Symachus. – Ha Elkárhozott Lelket látsz, azonnal hagyd abba a varázslást, ne merülj alább az isteni Adományban! Inkább halj meg keserves kínok közepette, mintsem hogy elveszítsd halhatatlan lelkedet! Ráadásul nem is voltál életveszélyben. Csak egy kicsit megcsipdesett volna az Árny, aztán már vissza is parancsolom. Nagy szerencséd, hogy nem érintett meg az elkárhozott dög.

Raul sötét szemeket meresztve az Élőholtak Urára, szótlánul állt.

– Szólalj már meg, kölyök! – esett kétségbe Symachus. – Ugye, még épp időben visszahoztalak, mielőtt megfertőzhetted volna a lelkedet?!

– Kiálltam a próbát? – kérdezett vissza Raul érzelemmentes hangon.

Az Élőholtak Urát láthatóan megnyugtatta, hogy a fiú képes volt a beszédre. Hála Istennek, nem lett belőle tudattalan báb.

– Hihetetlen! Darabokra téptél egy Árnyat a Mi Urunk végtelen erejét használva! Még pappá sem szenteltek, és még csak szent szimbólum sem volt a kezéd ügyében! Ez bámulatos teljesítmény – áradozott Symachus. Raul, bár nem volt meggyőződve róla, mintha irigységet olvasott volna ki mestere szeméből.

– Elmehetek? – kérdezte, és meg sem várva az Élőholtak Urának engedélyét, hátat fordított neki.

A sikertől nem lett boldogabb, s a dicsérő szavak csak bosszantották. Az utóbbi hetek történései és az Elkárhozott Lélekkal való találkozása valamit megváltoztattak benne. Ezt követően még visszahúzódóbb lett. Részt vett a kötelező csoportos istentiszteleteken, végighallgatta mentorai tanításait, és teljesítette azok parancsait, de egyébként nem mutatkozott társai előtt. Még az ételt is a szobájában fogyasztotta el. Egyedül Zaub társasága nem zavarta, de ha nagy ritkán össze is futottak, csak néhány szót váltottak egymással.

Hythe továbbra is hiányzott neki, az iránta való érzéseit az Elkárhozott Léleknek sem sikerült kiölnie belőle, de már meg tudta állni, hogy újra találkozzon vele.

Egyedül azoknak a napoknak tudott örülni, amikor Uliaros atya meglátogatta a templomukat. Ilyenkor többnyire az inspektori feladatok ellátásához szükséges ismeretekről beszélgettek. Az inspektor politikát és földrajzot tanított neki, mely elengedhetetlenül szükséges volt, hogy majdan elboldoguljon a nagyvilágban. Néha Uliaros még arra is áldozott drága idejéből, hogy Rault rövidebb ismeretszerző utakra vigye magával a monostor környékén. Így a fiatal novíciusnak lehetősége nyílt arra, hogy a tapasztalt pap segédletével felderítse az erdőt és az azt körülvevő mocsarat, megtanuljon tájékozódni, s elsajátítsa az életben maradás alapvető törvényeit kint a szabadban.

***

Az első ilyen útjuk során majdnem mindketten odavesztek. A virágok illatától édeskés levegőt felváltotta a mocsár rothadó szaga, és az égre felnézve Radan Lángja helyett csak a göcsörtös fák féregjárta ágait és megsárgult leveleit lehetett látni. Raul Uliaros parancsaira fittyet hányva, hol előre szaladt valamilyen érdekes és szokatlan növényt vagy bogarat látva, hol jócskán lemaradt a paptól.

– Mekkora szörnyeteg! – szaporázta meg lépteit egy borjú nagyságú, halálfejes mintázatú pók felé, ami mozdulatlanul lógott a magasban egy vastag fonálon.

Uliaros atya rohanni kezdett, és beérve a fűcsomók között bukdácsoló tanítványát, a kaszája nyelével rácsapott Raul sípcsontjára.

– Hányszor mondjam még, hogy a mocsárban egy pillanatra sem lankadhat a figyelmed! Látod azt a csigát ott a lábadnál, a fűcsomó mögött? Amíg az ártalmatlan hálósövöt nézted, majdnem ráléptél. A süncsiga tüskéiben olyan erős mérge van, ami egy barlangi medvével is azonnal végezne. Sokkal jobban kell figyelned, ha meg akarod élni a holnapot.

Alig ért mondandója végére – szavait igazolandó –, a közeli bozótosból kígyófejek vágódtak ki. Egy kétfejű vipera lepte meg őket. Egyik állkapcsával Raul jobb vállába, míg a másikkal Uliaros oldalába mart bele. Az öreg pap azonnal letépte magáról és novíciustársáról az öt láb hosszú kígyót, majd a földre hajította. Az állat sziszegve tekergőzött előttük. Uliaros atya támadásba lendült, és kaszája egyetlen, határozott suhintásával megszabadította mindkét fejétől.

– Ez egy horrius volt – mondta tanítványának haragosan. – A mérgétől egy perc múlva vizionálni kezdünk, és egy órán belül leáll a légzésünk.

– Legyen mindörökké áldott a Hatalmas Fekete Egy! – felelte határtalan nyugalommal Raul, akinek egy percet sem kellett várnia a hallucinációkra. Uliaros atyát már most kétszer nagyobbnak látta, mint valójában. Mentora teste megnyúlt, és úgy tekergőzött, mint egy kígyó.

– Szedd össze magad, fiatalúr! Figyelj rám! Ide nézz a szemembe, és hagyd már abba a dülöngélést! Ismerem az ellenszert a horrius mérgére. Keress vérszívó nefelejcsét és holdfényvirág-szirmokat! – szólt rá Uliaros, majd a következő pillanatban eltűnt Raul szeme elől.

A fiatal ministráns egyedül maradt a halálfejes pókkal, a süncsigával és a feje körül döngicsélő képzeletbeli tündérrajjal. A következő órában számtalan képtelen dologban volt része. Egy feketesárkány csapott le rá az égből, ami elől a mocsár vizébe vetette magát. A víz kristálytisza volt. Ahogy alámerült benne, csillogó szivárványhalakat látott maga körül, majd egy meztelen sellőlány tűnt fel. Szőke haja vadul lebegett körülötte eltakarva az arca és a teste nagy részét. Raul rögtön határtalan vágyat érzett, hogy magáévá tegye, annak ellenére, hogy szinte semmit sem látott belőle. Képzeletével kiegészítette a hiányzó részleteket, amitől még hevesebben dobogott a szíve. A hableány olyan közel úszott hozzá, hogy feszes keblei hozzáérték. Aztán valami felülről sötét árnyékot vetett rájuk,

és a sellólány a halakkal együtt eliszkolt. Raulra csápok tekeredtek, először csak a lábára, később némi kétségbeesett rúgkapálás után a nyaka köré is. Fuldokolni kezdett, és rengeteg vizet nyelt. Arra tért magához, hogy Uliaros atya ül rajta, leszorítva a végtagjait, és keserű lötyöt erőszakol le a torkán.

– Ez nem sokon múlt, testvérem! – lihegte az öreg pap, verejtékező homlokát dörgölve, de már mosolyogva. – Kemény lecke volt mindkettőnknek. Remélem, sikerült jól az emlékezetedbe vésned!

Egy életre – gondolta Raul. Azonban az Uliarossal töltött rengeteg nap közül korántsem ez volt a legemlékezetesebb számára.

Nem sokkal tizennyolcadik életévének betöltését követően egy fülledt nyári napon szintén felfedezőúton vettek részt. Pirkadatkor tábort bontottak, hogy még sötétedés előtt elérjék az Orm nyugati végét. Mint legtöbbször, most is ő volt Uliaros atya egyetlen útitársa. Alkonyatra megmászta a hegylanc előtt húzódó dombokat, és viszonylag könnyen találtak egy barlangot, ahol megpihenhettek.

Uliaros jó harminc lábbal arrébb küldte tanítványát, majd megállt a hasadéktól nem messze, és halkán dörmögni kezdett.

Valami megmozdult odabent, emberfej nagyságú sziklák indultak meg pattogva lefelé, és vészesen közel gurultak el az atya mellett. A barlang ura hangosat fújtatott, majd kilépve a sötétből megmutatta magát. Hasonlított egy közönséges vadkanra, de legalább háromszor nagyobb volt, zölden izzott a szeme, szőre helyett hosszú, hegyes tüskék borították az egész testét, lábai pedig pata helyett éles karmokban végződtek. Dübörögve lódult meg az inspektor felé.

Ez meg mi a rosseb?! – döbönt meg Raul.

Uliaros atya kaszáját magasba emelve, érzelemmentes arccal várta ellenfelét.

Raul biztos volt benne, hogy a megvadult szörnyeteg nyomban maga alá temeti. Mentora segítségére szeretett volna sietni, de túl messze volt tőle. Már szinte látta, ahogy a lény vaskos agyari beleállnak mestere nyakába, a karmai pedig a testébe, és letépve a fejét, maga alá gyűri a megcsonkított torzót, véres húscafátokat hagyva hátra. De nem így történt. A vadkanszerű rémség hirtelen megtorpant. Másodpercekig farkaszemet nézett az öreg pappal, majd ismét előre vetette magát. Uliaros atya ahelyett, hogy félrevetődött volna, rohamozó ellenfele felé ugrott. A bestia az utolsó pillanatban kitért oldalra, és ekkor Uliaros atya töből lemetszette a mellső lábait. Az állat agyari a sziklás talajba fúródtak, és innentől már egy kisvárosi hóhér is könnyedén végezhetett volna vele.

– Miféle lény volt ez, atyám? – kérdezte Raul, miután tábort vertek a barlang mélyén.

– Tiarai vadkan.

– Miért nem használta a varázserejét?

Uliaros értetlenkedve nézett rá, majd csak annyit felelt:

– Használtam.

- Igazán? Észre sem vettem, atyám.
- Már eleget kellett tanulnod Gilber testvértől ahhoz, hogy felismerd a varázslatokat. Sejtelnéd sincs, milyen imákkal győztem le a vadat?
- Nem is hallottam, hogy imádkozott volna, és nem láttam semmilyen ártó mágiát sem.
- Miféle ártó mágiára gondolsz? – kérdezte amaz mosolyogva.
- Nem is tudom. Ön olyan idős, atyám. Már elnézést, de Önt oly régi kapocs fűzi a Mi Urunkhoz, hogy szerintem sokkal mélyebbre tud merülni az Adományban, mint a legtöbb pap. Úgy hiszem, hogy ha akarna, meg tudna idézni valamilyen tűzcsóvát vagy villámot. Utoljára akkor láttam varázsolni, amikor tíz éves koromban elkergette az óriást és megidézte azt a mágikus víztükröt, amiben a falum volt.
- Sokszor használtam már az Adományt a közös útjainkon, csak nem figyeltél fel rá. De ha hatalmas, mindent elemészto tűzlabdákra és az ujjaidból kirepülő villámokra vágysz, vagy látványos trükkökre, amikkel a királyi udvarokban az uralkodókat szórakoztatják, akkor varázslónak kellett volna tanulnod és nem halálpapnak – dorgálta meg szelíden Rault, majd így folytatta:
- A vadkan ellen elég mélyen kellett merítenem az isteni erőből. Az első varázslatommal megismertem, mivel állok szemben, mielőtt előjött volna a barlangból. A második imából bátorságot merítettem, a harmadikból gyorsaságot, a negyedikből erőt. Az ötödikkel átadtam a második imámmal kihelyezett félelmemet az ellenfelemnek. Az utolsóval pedig megélesítettem a kaszámat, így megmaradt mindkét karom, nem szakadtak ki, amikor belehasítottam fegyveremmel a lábaiba.
- Hat varázslatot is használt, atyám? – hitetlenkedett Raul.
- Uliaros épp válaszolni készült, de a számtalan oldalsó barlangjárat egyikéből halk hörgésre lett figyelmes. Raulra nézett, majd a fegyveréért nyúlt. Belépett a járatba, háta mögött a fáklyát tartó tanítványával. A következő fordulónál megtalálták a hang gazdáját. Uliaros leengedte kaszáját. Egy nagyjából Raullal egykorú, fiatal bennszülött férfi vergődött a földön. Hanyatt feküdt, hasából kitüremkedtek a belei, lábaival megpróbálta előrébb tornászni magát, miközben visszatartotta belső szerveit a kezeivel. Hosszú vércsíkot húzott maga után. Kidülledő szemekkel lihegve nézett fel rájuk, és fájdalmasan felnyögött.
- Ilyen sebeket nem élhet túl. Útja végére ért – gondolta Raul.
- A vadkan sebesített meg? Érted, amit mondok? – kérdezte Uliaros, de a férfi a közös nyelv helyett néhány kaffogó szóval felelt, amit viszont ők nem értettek.
- Hamarosan találkozol Urunkkal – mondta neki az inspektor olyan atyáskodó, békés hangon, hogy a bennszülött felhagyott az erőlködéssel, és úgy tűnt, megnyugszik.
- Szerintem azt hiszi, hogy tudunk segíteni rajta – súgta Raul a mentora fülébe.
- Segíthetünk is. Megajándékozhatjuk a könnyű halállal. – Uliaros atya tekintete egyértelmű volt. Novíciusától várta, hogy megtegye, amit kell.

Raul beleharapott az ajkába. A haldokló férfira nézett, és hátrált egy lépést. A bennszülött folyamatosan őt figyelte, szemében a remény szikráival.

Uliaros atya továbbra is szelíd hangon azt mondta:

– Ha erre nem vagy képes, testvérem, nincs mit keresned közöttünk. Reggel elválnak útjaink, térj vissza a faludba, keress egy hűséges fehérnépet, vedd feleségül vagy tegyél, amit akarsz, de a templomunkba nem jöhetsz vissza többé.

Raul a mentor halálosan komoly arcáról a bennszülött fiatalember csillogó szemébe nézett. Próbálta kitalálni, mi járhat a szerencsétlen fejében: valóban azt hiszi, hogy begyógyíthatja a sebeit vagy csak a gyors, fájdalommentes véget várja? Nincs jelentősége – gondolta komoran, és nem habozott tovább. Lehajolt hozzá. Gyengéden felemelte a fejét. Átkarolta a nyakát a bal karjával, míg jobb kezét a bennszülött vállára tette. Lelkét a Fekete Egynek ajánlotta, és rántott egyet a nyakán. A nyakcsigolyák recsenve törtek össze.

Uliaros atya elégedetten bólintott.

Egy kis kősírt emeltek az elhunytak, és közösen szavaltak el egy imát a halott lelki üdvéért.

Raul bármennyire is tisztában volt vele, hogy helyesen cselekedett, a bennszülött arca hosszú éveken át kísértette álmaiban.

9.

Az egyik téli nap ugyanúgy indult, mint a többi, azzal a különbséggel, hogy reggeli után Zaub felkereste Rault a szobájában.

Régi cellatársa izgatottnak tűnt. Látszott rajta, hogy nem hagyja nyugodni valami. Raul unszolására nagy nehezen kinyögte, arra kíváncsi, hogyan képes valaki varázsolni, honnan van a papok ereje. Mielőtt még a novícius megszólalhatott volna, azt is hozzátette, ne intézzé el azzal a választ, hogy az erő a hit által Istentől származik.

Raul megkérdezte, miért kíváncsi rá, de a templomszolga nem volt hajlandó válaszolni. Ekkor, mint feljebbvalója, megparancsolta neki, hogy adjon őszinte választ a kérdésére.

Zaub hosszasan tördelte vaskos ujjait, majd bevallotta barátjának, hogy a ministránsok a minap apróbb varázslataikkal felbosszantották. Több órán keresztül piszkálták, mígnem sikerült teljesen felingerelniük. Amikor már odáig jutott, hogy a legnagyobb alázattal kioszt néhány pofont, a tanítványok felhagytak kisdéd játékkal, és odébbálltak. Mindenki szerencséjére, mert alaposan összeverte volna őket, ha tovább bosszantják. Nekik sem lett volna jó, ha hátralevő életükben nyomorékok lesznek, és ő sem örült volna, ha tettéért kínhalállal lakol.

Raul megígérte, hogy beszél a ministránsokkal, mennyire nem méltó a halálpapokhoz, ahogyan viselkedtek. Azonban Zaub már nem haragudott rájuk, és nem is azért említette meg az esetet, hogy Raul a fejükre olvasson, hanem mindössze azt szerette volna megtudni, hogyan lökdöshették és csipkedhették meg varázslataikkal.

Raul azt mondta, legyen ahogy akarja, úgysem szívesen bonyolódott volna vitába novíciustársaival.

– Tehát hogyan működik a mágia? – kérdezte Zaub.

Raul már betöltötte huszonkettedik életévét, és bár a magányosan töltött évek, a szemlélődő, elmélkedő életmód alatt a varázslás alapjai a részévé váltak, nem igazán tudta, hogyan magyarázza el úgy a barátjának, hogy ő is felfogja. Beszélhetne neki az Elmúlás tengeréről, a holtak adta erőről, a Halálról vagy az Adományról, mint végtelen, láthatatlan forrásról, ami most is körülveszi őket, de valószínűleg egy szót sem értene belőle. Végül nagyot sóhajtott, és azt mondta:

– Az ember gondolkodásra született. Gondolkodásunknak különböző szintjei vannak. Van úgy, hogy szavakba sem öntjük gondolatainkat, de mégis jelen vannak. A jelenlétet cselekvéseink bizonyítják. Ezt akkor tudnánk a legjobban elképzelni, ha egyetlen nyelven sem beszélnénk, így nem lennénk képesek gondolatainkat hangosan vagy magunkban szavakká formálni. De mivel az emberek egy nyelven legalább beszélnek, így eljutottunk gondolkodásunk következő állomására. Gondolatainkat szavakba önthetjük, és ezeket a szavakat magunkban vagy hangosan kimondhatjuk. Sőt, ha elég fejlett a képzelőerőnk,

gondolatainkat képi formában is megjeleníthetjük lelki szemeink előtt. De ennél többre nem lehet képes, aki nem Isten követője. Ahhoz papnak kell lenni, hogy beljebb hatolva a lélekben, az ott lévő isteni erők kapui feltáruljanak, hogy a gondolatok a képzelet határát áttörve, kiteljesedjenek a valós életben. Ezt hívjuk varázslásnak és egyben a gondolkodás legmagasabb fokának. Nem vagyok képes jobban elmagyarázni neked. Ez olyan, mintha te magyaráznád a beszéd, a kifejezőkészség jelentőségét és szépségét egy közönséges állatnak. Már megbocsáss a durva hasonlatért, amiért kettőnk kapcsolatát egy közönséges ember és ostoba jószága szintjére degradáltam.

Raul nem volt meggyőződve arról, hogy sikerült-e kielégítenie Zaub kíváncsiságát. Valószínű, hogy nem. Mondhatott volna bármi mást, barátja akkor sem jutott volna közelebb a mágia fogalmának megértéséhez. Szegény Zaub agya olyan volt, mint a kicsorbult kard.

Valamivel később, még ugyanezen a napon, Raul a káptalanterembe ment, mert megtudta, hogy Uliaros testvér a monostorban tartózkodik. Minél előbb köszönteni akarta. Már jó ideje nem találkoztak.

A nagy kupolájú teremben szinte nappali világosság uralkodott. A fali tartókban tucatnyi fáklya, az asztalokon pedig több gyertya is égett, nem beszélve a mennyezetről lelógó díszes mécsesekről. Jó néhány pap tartózkodott a helyiségben. Kisebb csoportokba tömörülve társalogtak. Raul felfedezte Uliarost az egyik társaságban. Odament, és várta, hogy a pap észrevegye. Uliaros nem törődött azzal, hogy az egyik csuhás éppen hozzá beszél, felpattant székéről, és nagy örömmel fogadta Rault. Szokásához híven testvéreinek nevezte, ami sokak nemtetszését váltotta ki, hiszen amíg nem történik meg Raul pappá avatása, addig novíciusnak, ministránsnak, tanítványnak, esetleg fiamnak hívták, de semmiképpen sem testvérüknek.

Uliaros azonban nem törődött az elégedetlenkedőkkel. Sőt, megkérte Rault, hogy foglaljon helyet mellette, s hallgassa végig a beszélgetést.

A fiú leült a papokhoz. Bal szomszédja Uliaros, a jobb pedig Gilber atya volt. Így Raul a társaság két legidősebb tagja között foglalt helyet.

Először Uliaros szólalt meg. A Halál Isten más templomaiban uralkodó normákról beszélt, meg arról, hogy a Renden belül léteznek rendkívül szélsőséges irányzatok. Köztudott volt, hogy Uliaros nem ért egyet az áldozatok foglyul ejtésével. Az öreg pap beszámolt arról, hogy tudomása van olyan templomról, ahol a házfőnök megtiltotta a testvéreinek, hogy gyerekeket raboljanak el és kényszerítsenek a Halál Isten követésére. Uliaros kijelentette, hogy ezt az intézkedést helyesnek tartja, annak ellenére is, hogy ütközik a Rend jelenlegi törvényeivel. Az asztal körül többen felmordultak, de az inspektor nem szándékozott vitát nyitni a kérdésben, hanem más, fontosabb témára terelte a szót. Beszéde egyre inkább heves szónoklatba csapott át, melyben a Halál Isten azon követőit támadta, akik a pátriárka tilalma ellenére, emberáldozó szertartásokat üzték. Mert voltak ilyenek, s nem is kevesen. Uliaros javaslatokat

várt a papoktól, hogy milyen intézkedések foganatosítása lenne célszerű ez ügyben. Többen is az azonnali ellenlépések meghozatala mellett érveltek. Egy vádirat elkészítését és a pátriárkának való eljuttatását sürgették. A helyzet azonban kényes volt, mert a gyanúsítható templomok az efféle rituálékat titokban végezték, így bizonyítékokat nehezen lehetett találni ellenük.

Gilber atyát annyira feldühítette, hogy a halálpapok egy csoportja emberáldozó szertartásaikkal bajt hozhat egyházukra és felkeltheti a Fekete Egy haragját, hogy hangos szitkozódásba kezdett.

Morbucus, aki szintén az asztalnál tartózkodott, szótlan szemlélője volt a társalgásnak; de most, hogy Gilber atya viselkedését kifigurázza, utánozni kezdte őt. Mint egy idegbajos, felpattant helyéről, öklével az asztalt csapkodva káromkodott, és meggondolatlanul kiejtett a száján egy olyan szót, amit nem lett volna tanácsos, legalábbis Gilber atya jelenlétében.

– Ezek az ocsmány emberáldozó bandák gyalázatos viselkedésükkel beszennyezik Arawn nevét!

Arawn egy volt azon nevek sokaságában, ahogy a Halál Istent hívta a papok egy kisebb csoportja. Gilber atya nem tartozott közéjük, és dühös volt, amikor valaki így nevezte a Fekete Egyet.

– Senki sem illetheti a hatalmas Fekete Egyet ezzel az átkozott névvel! Javaslom, hogy Morbcus testvérünk fohászkodjon bocsánatért Istenhez, kérjen tőlünk elnézést, és részesüljön fenyítésben.

Mindenki megrökönyödve hallgatott. Uliaros morcos arcot vágott, amiért a fontos konzultációt megpróbálták más mederbe terelni.

– Nem hiszem, hogy most kellene vitát nyitnunk a Halál Isten nevééről – korholta Gilbert.

Morbucus azonban felidegesítette, hogy Gilber meg akarta fenyegetni az Arawn név használata miatt.

– Igenis, hogy tisztázni kell! – tört ki belőle a harag.

– Nincs mit tisztázni! – erősködött áthevülten Gilber. – Nem nevezheted úgy az Istent, ahogy az imént nevezted!

– Az Arawn név nincs betiltva – szegült ellen Morbcus.

Uliaros, mint rangidős pap, úgy döntött, hogy nem hallgatja tovább kettejük vitáját, megparancsolta nekik, hogy maradjanak csendben, vagy ha erre nem képesek, távozzanak.

Gilber és Morbcus gyerekes önfejtésüket tanúsították, egyszerre álltak fel, és a terem egy távoli asztalához mentek, hogy ott folytassák a vitát.

Raul Uliaros társaságával maradt, ahol továbbra is az emberáldozás volt a téma. A félrevonult két halálpap azonban olyan hangosan kiabált egymással, hogy minden egyes szavukat jól lehetett érteni messziről is.

Még le sem ültek, Gilber atya máris fát dobott a tűzre azzal, hogy egy régi paptársát kezdte szidni, amiért sok-sok évvel ezelőtt foglyul ejtette Morbcust. Már akkor sejtenie kellett volna, hogy mennyi gondot fog okozni nekik a kölyök.

Az Írott Szó Őrzője hangosan kapkodta a levegőt mérgében.

Gilber atya így folytatta:

– Én, mint idősebb pap, kötelességemnek érzem, hogy az Arawn névvel kapcsolatos téveszmédet eloszlassam. A monostor könyvtára rengeteg ősrégi fóliánssal büszkélkedik. Ezt te tudod a legjobban. Én többször is tanulmányoztam mindegyik textust, de határozottan állíthatom, hogy az Arawn név egyetlen könyv egyetlen oldalán még a lábjegyzetben sem szerepel.

Morbucus a szavába vágott:

– Sok halálpapnak fogalma sincs arról, hogy az Arawn név a Halál Istent takarná! Nem kétkem, hogy a szentírás nem említi meg a nevet, de ez még korántsem jelenti azt, hogy neked lenne igazad. Arawn neve szájhagyomány útján maradt fenn, ezért nincs benne a könyvekben. Különben is úgy tudtam, hogy pont te vagy az, aki nem sokat adsz a szent könyvekre, s inkább a saját fejed után menve értelmezed a Tant.

– Ne tereld el a témát! – bosszankodott Gilber. – Arawn nem az Istenünk neve! Viszont ha már említetted a szájhagyományt, akkor hadd mondjam meg neked, hogy valóban hallottam Arawnról egy idejét múlta regében, mely szerint egy szakadár pap volt, akit anatómával sújtott az egyháza.

Morbucus végképp elvesztette a türelmét.

– Vén sarlatán! Miket fecsegsz itt össze-vissza?! Arawn, a Halál Isten ősi neve! A te szádból azonban valóban istenkáromlás visszahallani. Menj innen, mielőtt megharagszom, és valami meggondolatlanságot követek el!

Gilber atya Morbucus arcátlan viselkedésétől szóhoz sem jutott. Falfehér arccal felemelkedett székéből, és dühödtt léptekkel elhagyta a termet.

Raul sajnálta az öreg papot, amiért az Írott Szó Őrzője rendkívül lekezelő és megalázó hangot engedett meg vele szemben, nem adva meg a kellő tiszteletet tekintélyes korának.

Gilber atya nem felejtette el a heves szóváltást. Bosszújával azonban egyelőre várnia kellett.

***

Raul a huszonötödik életévében járt.

Határozott, de lassú léptekkel végigment a fényárban úszó templomhajón. Az örömtől vagy csak a sokszínű gyertyák fényének kaleidoszkópjától szédült-e meg, nem tudta. Kellemes bizsergés áradt végig testén, ahogy a szentély felé tartott.

Letérdelt Terator atya, a szertartásmester előtt, aki két ministráns közreműködésével készen állt, hogy pappá szentelje.

Terator atya mellett Gilber atya állt görnyedt háttal, botjára támaszkodva. Mint Raul mentora, az ő kötelessége volt, hogy nevet adjon az ifjú papnak. Megszokottá vált, hogy amikor egy novíciust a Halál Isten papjává szenteltek, a

tanár új névvel ruházta fel tanítványát, ezzel jelezve, hogy egy teljesen új ember született.

Terator atya érces hangján, saját visszhangja és a háta mögött álló két ministránsfiú énekének kíséretében, ősi nyelven harsogta el a felavatási rituálét.

Az isteni erő vibrálását érezni lehetett a levegőben. Raul magában érezte ezt az erőt. Soha nem tapasztalt ilyen tiszta, teljes, mindent átható boldogságot. Elfeledte régi mivoltát, és áthevülve hagyta, hogy minden egyes porcikáját átjárja a benne fókuszálódó, duzzadó isteni *adomány*.

A szertartásmester befejezte ősi nyelven elkántált beszédét. Raul nyakába akasztotta a halálpapok szent szimbólumát, a parányi, jéghideg csontkoponyát. Raul szelíden megsimogatta a koponyát, majd megcsókolta. Még soha egy ajándéknak sem örült ennyire. Tisztában volt vele, milyen fáradtságos munka övezi egy szent szimbólum elkészítését. Csontból ilyen gondosan kifaragni egy koponyát nem egyszerű feladat, de a neheze csak azt követően jön. Legalább fél tucat pap kell, akik elzárva a külvilágtól napokig imádkoznak, s a szertartás korántsem biztos, hogy sikerrel jár. Az esetek túlnyomó részében a koponya közönséges nyakék marad. Raul szent szimbólumát azonban átjárta az isteni erő.

A szertartásmester végezetül azt mondta:

– Ez csak a kezdet, testvérem. Sokat kell még tanulnod, de innentől fogva maga az élet lesz a tanítómestered.

Intett a kezével, hogy Gilber atya következik.

Gilber megtörölte verejtékező homlokát, majd megköszörülte torkát, és így szólt:

– Fiatal testvérem! A rám ruházott kötelességemnél fogva hosszú évek alatt megismertettelek vallásunkkal, és megtanítottalak az egyházi élet alapvető követelményeire. Nem maradt már más feladatom, mint hogy nevet adjak neked, melyet büszkén viselhetsz majd, halálod napjáig. Jöjjön, aminek jönnie kell! Ezennel ünnepélyesen kinyilatkoztatom, hogy az előttem térdelő ifjú papnak az Arawn nevet adom. Áldassék a hatalmas Halál Isten mindörökké!

A teremben dühös moraj futott végig.

Gilber atya nem törődve a következményekkel, bosszút állt Morbcuson. A Halál Isten nevét Arawnak tartók között a legnagyobb szentségtörésnek számított, hogy a fiatal papot Istenük nevével ruházta fel.

Morbcus előretolakodott a tömegben. Gilber atyához közeledett. Vöröslő fejével tajtékzott.

– Hogyan történhetett meg ilyesmi?! Követelem, hogy azonnal vond vissza a nevet!

Gilber atya fölényes, győzelemittas arcot vágott.

– Eszem ágában sincs. Egyedül az én jogom és hatásköröm, hogy meghatározam Raul új nevét, és ebbe senki sem szólhat bele. A Rend által előírt törvény nem tiltja meg, hogy az Arawn nevet adjam volt novíciusomnak.

Morbcus az egyik oszlopot kezdte ütni haragjában. Nem sok választotta el, hogy ugyanezt tegye Gilber atya viruló fejével.

– Nem fogom ennyiben hagyni! Nem én!

Gyilkos pillantást vetett Gilber atyára, majd Raulra, aztán elviharzott a teremből.

– Ne is törődj vele, Arawn testvér! – fordult Gilber atya elégedett mosollyal Raulhoz.

10.

Arawn testvér nyugtalanul aludt az új szobájában. Nem is lehetett alvásnak nevezni azt a félálomszerű ébrenléte, ahogy ágyában forgolódott és vonaglott. A kemény tárgyak súrlódása, a kő és a fém összeütközése keltette halk neszek, mind-mind előre jelezték a lehetséges veszélyt. Sok ellenséget szerzett magának. Bár Gilber atya volt, aki valláserkölcsebe ütköző súlyos vétséget követett el, az ostor mégis őrajta csattant. Meg volt győződve róla, hogy a monostor lakói közül a többség úgy tekint rá, mintha dögvész hordozója lenne.

A pokolba Gilberrel!

Arawn, hogy információkhoz jusson, nyolc nappal a pappá szentelését követően felkereste Rabart a vacsora végeztével. Arra kérte, a legnagyobb titokban érdeklődjön utána, hogyan vélekednek róla a papok. Terveznek-e valamit vele kapcsolatban?

A fogdamester az első kérdésére rögtön választ adott. A papok többsége teljes közönnyel viseltetik iránta. Nem foglalkoztatja őket, hogyan hívják, vagy mit csinál éppen. Néhányukat természetesen bosszantja a neve, de elég bölcsek ahhoz, hogy megértsék, ezért nem ő a hibás. Inkább Gilber testvér az, akit nap mint nap káromolnak, és ha lehet, kerülik a társaságát.

Arawn erre azt mondta, hogy túlságosan optimistán ítéli meg a helyzetét. Éjszaka gyanús árnyak ólálkodnak az új szállása környékén. Csak a kedvező alkalomra várnak, hogy lesújtsanak rá.

Rabar fejét rázva jelezte, hogy erről nincsen tudomása. Mindazonáltal hitt neki. Azt tanácsolta, legyen óvatos, mert Morbcus valóban veszélyes lehet. Az Írott Szó Őrzője nem győzi hangoztatni, hogy végezni fog Gilberrel és egykori tanítványával. Amilyen beszámíthatatlan, megeshet, hogy megpróbálja valóra váltani fenyegetőzését.

Másnap Rabar és Arawn megint találkoztak. A fogdamester körülszaglászott, és megtudott egyet s mást. Morbcustól nem kellett tartani, legalábbis egyelőre. Mindenféle bódító szert vett magához. Bezárkózott szobájába. Valószínűleg fogalma sem volt a körülötte zajló eseményekről. Ezenkívül Rabar megtudta, hogy Zabergan prior Arawn áthelyezését fontolgatja egy másik templomba, ha a személye körül keletkező feszültség tovább növekedne.

Arawnt valamelyest megnyugtatták a hírek. Aznap este abban a tudatban hajtotta le a fejét, hogy rendesen kialhatja magát.

Tévednie kellett.

Megöllek! – suttogta egy rideg hang a fülébe, olyan közvetlen közletről, hogy a forró leheletet is érezte az arcán.

Tágra nyitotta szemét, s felugrott fektéből. A sötétben semmit sem látott.

– Ki az?! – kérdezte parancsolóan, megőrizve nyugalmát, de válasz nem érkezett.

Mintha elhaló léptek zaját vélte volna hallani a folyosó simára csiszolt kövén, bár lehet, hogy csak képzelődött.

Meggyújtotta mécsesét.

A helyiségben, mely alig valamivel volt nagyobb, mint ministránsi szobája, viszont jóval kényelmesebben volt berendezve, elsősre nem tapasztalt semmilyen szokatlant, mely hivatlan látogatóra utalt volna. Az ajtó közelében lévő háromlábú fa szék ugyan nem közvetlenül a fal mellett állt, mint ahol – emlékezete szerint – lefekvése előtt hagyta, de lehet, hogy tévedett. Fogta magát, odament, és a helyére tolta. Ahogy lehajolt, észrevett egy parányi dolgot a földön. Felvette és megvizsgálta.

Szalma... Néhány feketére festett szalmaszálat tartott a kezében.

Rögtön tudta, hogy honnan származnak – Morbcus fekete szalmakalapjából!

Miért nem hagy békén? Mit ártottam neki? Már soha nem lesz nyugtom ettől az eszementtől? – forrongott magában Arawn.

A leghelyesebb, ha azonnal, még most az éjjel felkeresi a priort, átadja a bizonyítékot, és beszámol a történekről. Ez lenne a leghelyesebb, ő mégsem ezt tette. Távozott szobájából, de nem a házfőnökhöz ment, hanem Morbcus lakhelye felé. Személyesen akart beszélni a pappal, hogy egyszer s mindenkorra megkíséreljen pontot tenni az ügy végére.

Nagy lélegzetet vett, mikor Morbcus távoli szobájának résnyire nyitott ajtajához ért, és belökvé azt, belépett ellensége odújába. Kellemetlen szag csapta meg az orrát. A kevés fényvel megvilágított helyiség mindegyik sarkában egy-egy füstölő égett. A gomolygó füst bizonytalanná tette az ott található tárgyak kontúrjait.

Morbcus szobája a barlangrendszer legocsmányabb, legvisszataszítóbb része volt, undorítóbb, mint a legalsó járatok rothadás bűzétől áporodott, élőholtak lakta kamrái. A falakat gyalázatos festmények díszítették. Karóba húzott kisgyerekek, szörnyekkel fajtalankodó nők, kelésektől burjánzó vad torzók. A deformált elme szülte képek oly szívfacsaróan és megbotránkoztatóan élethűek voltak, hogy a szemlélőben óhatatlanul felszínre tört a szörnyű gyanú, hogy az iszonyatos művek megtörtént eseményeket örökítenek meg. A karóba húzott gyerekek, mintha valóban világgá üvöltötték volna létezésük utolsó pillanatainak embertelen kínjait, ahogy a hegyes fa által keresztüldöfve tehetetlen rángatózással szabadulásukért küzdöttek. Szemükből mérhetetlen iszonyat és elkeseredés áradt. A gyerekek gyötrődése mély kontrasztot teremtett a szörnyetegekkel bujálkodó nők földöntúli kéjmámorban úszó vonaglásával. Az elszórtan felfestett meztelen, megcsonkított testek mindössze háttér gyanánt szolgáltak.

Arawn pillantása átsuhant az őrjítő képek káoszán.

Balra a fal mellett egy faketrec állt. Benne négy-öt szörnyű állapotban lévő patkány rohagált. Mindegyiknek volt valami fogyatéksága. Az egyiknek kitépték a szőrét, a másoknak levágták az orrát és a farkát, a harmadiknak feltehetőleg kiszívták a szemét. A jobb falnál egy szekrény magasodott. Mellette

kis faasztalon egy átlátszó falú láda árválkodott. A terráriumban az Írott Szó Őrzője egy láthatólag több éve rothadó, vörös színűre festett döglött macskát tartott. Erről a fürmedvényről már hallott Symachustól. Morbcus az egyik nap felkereste az Élőholtak Urát azzal a céllal, hogy támassza fel a macskáját, és csináljon belőle intelligens zombit, de Symachus elutasította kérését.

Mindezen dolgokra Arawn csak egy röpke pillantást vetett, vagy még annyit sem. A figyelmét Morbcusnak szentelte, aki vele szemben ült sötét árnyalatú karmazsinpiros ágyán. Kezében hosszú pipát tartott, melyből lassú, sárgás füst gomolygott. Miközben felnézett rá, megigazította fején a szalmakalapját. Mozdulatai kuszák, rendezetlenek voltak. Látszott rajta, hogy nem ura önmagának. Félig-meddig egy másik világban járt, melynek már régen rabjává vált.

– Mi a fészkes fenét keresel itt?! – fürmedt Arawnra magából teljesen kifordulva. Pipájával idegesen hadonászott a fiatal pap felé.

– Morbcus, ma, nem is oly rég a szobámban jártál, és azzal fenyegetőztél, hogy megölsz. Most itt vagyok. Lássuk, mire vagy képes?!

Az Írott Szó Őrzője lassan jobbra-balra ingatta a fejét, mintha nehezére esett volna megtalálnia a fiút. Végül szeme megállapodott rajta.

– Miféle koholmány ez? Elment az eszed, novícius!

– Pap! Nem novícius. Több mint egy hete, hogy pappá avanszáltam – kiáltott fel sértődötten Arawn, majd így folytatta:

– Felesleges tagadnod, hogy nálam jártál. Bizonyítékom van rá! Találtam a szobámban néhány fekete szalmaszálat, mely csakis a te foszladozó kalapodból származhat.

Morbcus vigyorgott.

– Ott jártam volna? Lehetséges. Így belegondolva nagyon is valószínű. Ám a halálotat nem kívánom. Ha mégis ilyen csúnya szavakat mondtam volna, meg kell hogy valljam, nem gondoltam komolyan. Ugyan miért is akarnálak megölni?

– Ezt kérdezem én is.

– Bár sokszor nevetlen és arcátlan vagy, nem tiszteled a feljebbvalódat, továbbá idegesítő a kinézeted és bosszantó a hanghordozásod, ez még nem jelenti azt, hogy a halálotat kívánám – mondta, és mesterkélten mosolyra húzódott szája. – Most, hogy a félreértés tisztázódott, csak örülni tudok, hogy ily kellemesen összejöttünk mi ketten. Gyere, ülj le démonaim közé!

Arawn nem érezte démonok jelenlétét a szobában. Csak Morbcus beteges képzelgéseiről lehet szó – gondolta. Jobbnak látta, ha állva marad.

Az Írott Szó Őrzője így folytatta:

– Látom rajtad, hogy feszült vagy. Megkínálhatlak egy kis sárga nescaliával?

Arawn felé nyújtotta a pipáját.

– Kiváló kábítószer! Párját ritkítja a világon. Bizonyára beismered, elég ha csak magadból indulsz ki, hogy az ember nem képes irányítani sorsát, csak folyik az árral. Ha azonban nescaliával varázsolódik el, hirtelen ura lesz

önmagának, és élete folyásának irányítójává válik. Kipróbálsz? Ilyen nincs senki másnak a monostorban, s te vagy az első, akinek felkínálom. Nagy megtiszteltetés!

Arawn elutasítóan maga elé emelte mindkét kezét.

– Nem élek veled.

– Vedd el! Meglátod, jó lesz.

– Nincs szükségem ilyesmire.

– Mindenkinek szüksége van rá. Meglátod, jó lesz!

– Köszönöm, nem kell!

Morbucus hirtelen mozdulattal megpróbált felkelni, de elszédült, és erőtlenül visszahanyatlott az ágyra.

– Fogd a pipát, és szív! – morogta vészjósló hangon.

Arawn nem mozdult.

– Mi lesz már, Raul! – ordított rá.

A fiatal pap nem botránkozott meg, amiért az Írott Szó Őrzője a régi nevével szólította, nem ismerve el a felavatás során ráruházott új nevét.

– A legjobb lesz, ha távozom – mondta Arawn.

Morbucus arcbőre kaméleon módjára magára öltötte az ágy karmazsinvörös színét.

– Hogy mersz ellentmondani nekem, átkozott novícius?!

Most már a fiatal pap is megelégedte a dolgot. Nem türtőztette magát. Nyugodt hangját megőrizte, de ridegen rendre utasította a magasabb rangú egyháziakat.

– Fegyelmezd magad, Morbcucus testvér! Csak az egyházi teendőkkel kapcsolatos parancsokat tekintve tartozom neked engedelmességgel. Továbbá megkérnélek, immáron másodszor, hogy ne hívj novíciusnak! A Raul Drakbar név ellen nincsen semmi kifogásom, de ha szem előtt kívánjuk tartani az egyházi formulákat, akkor Arawn testvéreknél kell szólítanod.

Az Írott Szó Őrzője tombolni kezdett.

– Arawn?! Arawn testvér?! Miért ne mindjárt Istennek hívjalak, te féreg, te mocsadék kis korcs! Már az első találkozásunkkor meg kellett volna, hogy öljelek, amikor ostoba képeddel az arcomba bámultál. Aljas, pofátlan, pimasz, szemtelen voltál. Mindig azon fáradoztál, hogy megcsorbítsd mások előtt a tekintélyemet. De betelt a pohár! Gilberrel kiesztelt húzásoddal már nemcsak engem, hanem a Halál Istent is megsértetted. A neved istenkáromlás! Pusztulnod kell mielőbb! Menj csak, napjaid meg vannak számlálva. Takarodj!

Morbucus erőteljesen a fiatal paphoz vágta pipáját.

Arawn úgy gondolta, tisztázza ártatlanságát a kemény szavak ellenére is.

A pipa a lába elé esett a földre. A nescalia füstje a lába körül tekergőzve lassan fölfelé szállt.

Meg akarta mondani, hogy esze ágában sem volt az Arawn nevet adatni magának, sőt nem is sejtette, hogy Gilber ilyen alávaló tervet eszelt ki.

A pipa füstje megcsiklandozta az orrát. Jellegzetes, feledhetetlen mentolos illata volt.

Arawn szólásra nyitotta száját, hogy igazolni próbálja ártatlanságát, de a szavak nem jöttek elő. Helyettük emlékfoszlányok törtek fel.

Beszívta a mentolos füstöt, és még jobban emlékezett. Kilenc évvel ezelőtt történt eseményeket idézett fel egy pillanat töredéke alatt. Emlékezett az áldozatokra, amint cellájukban figyelmesen hallgatják beszédét; Jaculra, aki a legjobb tanítványa volt; az önfeledt, feledhetetlen percekre, mellyel az utolsó találkozásuk ajándékozta meg. De legfőképp a szokatlan mentolos illat vésődött az emlékezetébe, melyet az áldozatok cellájából jövet tapasztalt a folyosón aznap, s amelynek akkor nem tulajdonított különösebb jelentőséget. Az az illat nem származhatott mástól, mint az árulótól, aki leleplezte őt és az áldozatokat Zabergan prior előtt. Az az illat azé a férfié volt, aki áruló szavaival megölte drága barátját, Jacult. Az az illat most először annyi év óta megcsapta orrát.

– Te vagy az áruló – mondta halkán maga elé, a semmibe révedve.

Morbcus rávicsorította sárgás fogait.

– Mi vagyok én? Minek neveztél?!

Arawn az Írott Szó Őrzője szemébe nézett, és megkeményítette vonásait.

– Azon az éjszakán, amikor utoljára beszéltem az áldozatokkal, a mentolos szag, amit éreztem, nescalia volt. Te kémeleltél ki bennünket, és adtál föl Zabergan priornak. Láttad, hogy mennyire közel áll hozzám Jacul, ezért őt állítottad be leginkább bűnösnek a prior előtt. Neked köszönheti Jacul a halálát, te ölelted meg!

Morbcus dührohama elmúlt. Jóleső izgatottság futott végig rajta. Megnyalta szája szélét.

– Nem tagadom, azon az éjjelen nem jött álom a szememre. Ahelyett, hogy az unalomtól forgolódjak fekhelyemen, inkább sétálni indultam. Az áldozatok cellájához ballagtam, hogy egy kis nescalia mellett elpöfékelve, a gyerekek sírását és nyöszörgését hallgassam. Angyali muzsika a vonyításuk. Te nem így gondolod? Látom az arcodon, hogy nem. Na, mindegy! Aznap éjjel valóban kihallgattam szánalmas beszélgetéseket, mely annyi ostobaságot tartalmazott, és annyira földegesített, hogy azon nyomban Zaberganhoz futottam, jelenteni a történeteket. Mindössze egy hónap szobafogságot kaptál. Nevetséges büntetés! Ezért nem haragudhatsz rám. Éppen ellenkezőleg! Akkor is te voltál a bűnös. Nekem van okom gyűlölni téged.

– Jaculnak meg kellett halnia miattad! Fel sem fogod, hogy mit tettél. Ő volt a legjobb közöttünk. Hatalmas pap válhatott volna belőle. De te csak azért, hogy keserőséget okozz nekem, megölelted.

Morbcus nemtörődöm mozdulattal legyintett.

– Mit nyivákolsz, mint egy gyerek! Az a nyavalyás csimota csak egy áldozat volt – mondta, majd elröhögte magát. – Valóban én javasoltam Zabergannak, hogy öljk meg. Ott kellett volna lenned a kivégzésén. Kár, hogy arra a kis időre Zabergan nem oldotta fel a szobafogságodat. Látnod kellett volna, hogyan

könyörgött, hogy ne öljük meg. Úgy visított, mint egy disznó! Látnod kellett volna azt a „Ne öljön meg!”-arcot.

Arawn keze ökölbe szorult. Indulattól remegett egész teste. Biztos volt benne, hogy Morbcus hazudik. Bemocskolni igyekszik a halott fiút, csak azért, hogy őt idegesítse. Jacul szó nélkül halt meg, büszkén, felszegett fejjel, ahogy élt. Ezt Arawn szentül hitte.

Tiszteld a halottat! – szól a Fekete Egy egyik legfontosabb törvénye. Még ha az a bizonyos valaki ellenséged is volt, és saját magad tekerted is ki a nyakát! Halála után akkor is a legnagyobb megbecsüléssel kell adóznod iránta!

Arawn szájából mérhetetlen megvetést árasztva törtek fel a szavak:

– Nem vagy képes felfogni, Morbcus, hogy folyton-folyvást megsérted a Halál Istent? Jacul megöletése olyan gyalázatos bűn volt, mintha arcul köpted volna a Fekete Egyet. Ezt nem tudod megérteni?!

Morbcus ide-oda dülöngélt ágyán, és közben ördögien vigyorgott. Majd hirtelen komor képet öltött.

– Te vagy az, aki nem érted! Annak a kis hogyishívjáknak a beavatkozásod miatt kellett meghalnia. Ha rajtam múlt volna, az összes többi áldozatot is keservesen megkínzom. Hogy miért? Mert nem szenvedtek eleget! Az áldozatokat nem gyámolítani kell, hanem fájdalmat kell nekik okozni. Szervedniük kell legalább annyira, amennyire én szenvedtem, amikor áldozat voltam. Ez a dolgok rendje!

Arawnt undor és hányinger fogta el Morbcus szavaitól. Belefáradt az értelmetlen beszélgetésbe. Még egyszer utoljára így szólt:

– Morbcus! Miután Jacul halálhíréről értesültem, megesküdtem a Halál Isten nevére, hogy addig nem nyugszom, amíg nem végzek az árulóval. Megöllek, Morbcus! Te már nem pap vagy. Te a Rendünk ellensége vagy. Egy gennyes kelés, melyet ki kell vágni.

Morbcus felszegette a fejét.

– Azt hiszed, megijedek az üres szavaktól? Láttam én már karón varjút! Ismerlek téged, taknyos kölök. Mindig is gyenge voltál. Miért épp most jött volna meg a bátorságod? Nem mersz kezet emelni rám. Szánalmas alak voltál, és az is maradsz!

Arawn előrelépett az ágy felé, de aztán megállt, nem ment tovább.

– Mi lesz?! Nem jössz közelebb? Csak nem elbizonytalanodtál? Csak a szád volt nagy! Nem mersz megtámadni! Rettegsz a következményektől. Félted a nyomorult életed. Én azonban nem hátrálok meg, soha! El foglak pusztítani, de hogy hogyan, az legyen számodra meglepetés. Sok talpnyalóm megölne téged, ministránsok és papok, csak hogy a kedvembe járjanak. Én azonban magamnak tartogatom ezt az élvezetet.

Arawn váratlanul hátat fordított neki, és elhagyta a szobát.

– Tudtam! Gyáva vagy! – sziszegte utána Morbcus.

Arawn végigcsörtetett a folyosókon. Mécses világította eltorzult arcán gyilkos elszántság tükröződött. Megállt egy ajtó előtt. Megpróbálta elrejtteni

felindultságát. Megregulázta magát, hogy eltüntesse kemény vonásait. Bekopogott. Néhány másodperc múlva motoszkálást lehetett hallani a szobából.

– Ki vagy? – kérdezte egy hang.

– Arawn testvér.

– Gyere be!

Benyitott.

Rabar éppen kikászálódott ágyából, és magára húzta köpönyegét.

– Fiú, nagyon késő van már. Mi az, ami nem várhat reggelig?

– Bocsáss meg, hogy felkeltettelek! Nem jön álom a szememre. Arra gondoltam, miért ne gyakorolhatnám a kaszabforgatást. Egy alapos edzés után könnyebben elalszik az ember. Egy kaszabot szeretnék kérni.

Rabar fáradtságtól álmos szemekkel előkereste kulcsosomóját, melyre a fegyverraktárnak illetve az áldozatok cellájának kulcsai voltak felfűzve. Már majdnem odaadta a kulcsosomót, amikor régi kellemetlen emlékek jutottak az eszébe, s meggondolta magát.

– Á, felesleges elmenned a fegyverraktárig! – mondta, s kotorászni kezdett az ágya alatt, míg meg nem találta, amit keresett. A sok kacat közül előásott egy kaszabot.

– Vidd az én fegyveremet!

Átnyújtotta a kardot, és jó gyakorlást kívánt neki.

Arawn köszönetet mondott, majd gyorsan távozott. Kezében a kaszabbal, visszament Morbcus szobájához.

Morbcus megrándult, ahogy az ajtó teljesen kitárulva kellemetlen csikorgással végigkaristolta a padlózatot. Meglátta a fiatal pap kezében a kaszabot. Felmordult.

Arawn megindult feléje.

Morbcus motyogott valamit, de beszédét nem lehetett érteni. Idegességében és kábítószerrel zavarodott állapotában összekeverte szavait. Le nem vette szemét az ifjú papról. Annak vonásai megkeményedtek, s magasba lendítette a fegyvert.

Az Írott Szó Őrzője hitetlenkedve rázta a fejét. Kezével görcsösen kapaszkodott ágyneműjébe. A kaszab kettészelte a levegőt, s rideg éle mélyen belehatolt a gyomrába. De Morbcus még a történetek után sem akarta elhinni, hogy a valóságot látja.

Arawn fakó, érzéstelen arccal minden erejét és elszántságát beleadva, megforgatta benne a kaszabot. A vér patakokban folyt az ágyra és a földre.

Morbcus megborzadt. Arca falfehérré vált. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy megsejtette, amit lát, az mind megtörténik. Az maga az igazság.

Arawn mindkét kezével megszorította a kaszabot. Kitámasztotta lábát az ágy szélén, majd felfelé rántotta a fegyvert.

Az Írott Szó Őrzőjének belei vastag, nyálkás pondrók módjára bújtak elő, végigfolytak a hasán, s megállapodtak az ágy egy mélyedésében.

Morbcus erőtlenül felnyögött. Halálán volt, de arcára gúnyos vigyor ült.

– Micsoda egy rémálom?! – sóhajtott fel. Aztán hanyatt vágódott fekhelyén. Az Írott Szó Őrzője, a presbitérium tagja halott volt.

Arawn némán, mozdulatlanul a halott pap fölé magasodva állt kezében a kaszabbal, melyről lassan csöpögött le a vér.

Nem érzett sem félelmet, sem lelkiismeret-furdalást. Éppen ellenkezőleg! Nyugodt volt. Elpusztította a Fekete Egy ellenségét. Nem hősies párviadalban aratott győzelmet, hanem kihasználva annak tehetetlenségét csapott le rá. De ennek így kellett történnie. Ő pap volt, és nem lovag, hogy becsületes küzdelemre hívja ki ellenfelét. Ő csupán ítéletvégrehajtó volt. Nem állt le harcolni az Írott Szó Őrzőjével. Amit tett, az kivégzés volt. Megfizetett Jaculért.

Nagy lélegzetet vett, s elhagyta a szobát.

Tudta, a többi pap máshogyan értékeli majd a tettét. Valószínűleg az önkényesen végrehajtott kivégzésért halálra fogják ítélni. Ha ezt teszik, ő nem fog ellenkezni, s büszkén hal meg.

Visszavitte Rabarnak a kaszabot.

A fogdamester felkelt, és szeméből törölgetve az álmoságot, azt mondta, ráért volna reggel visszahozni a fegyvert. Aztán elborzadt, mert észrevette a pengén a vért.

Arawn így szólt:

– Megöltem az Írott Szó Őrzőjét.

Rabar nem akart hinni a fülének.

– Mit csináltál?

– Megöltem Morbcust.

A fogdamester izgatottságtól áthevülve, először szóhoz sem jutott, majd naivan azt kérdezte:

– Ugye, önvédelem volt?

Arawn válasza azonban egyáltalán nem nyugtatta meg a fogdamestert.

– Nem! Nem önvédelem volt. Mit gondolsz testvér, miért kértem tőled éjnek idején fegyvert? Természetesen azért, hogy végezzek vele.

– Miért? Miért ölted meg?

– A Fekete Egy dicsőségéért! Morbcus szégyent hozott a templomunkra és az Istenünkre.

– Ezt mindenki tudja. De csak volt valami konkrét okod? Megértem, hogy végezni akartál vele, hiszen ő meg rád vadászott.

– Nem azért öltem meg, mert féltettem az életemet. Csakis azért tettem, hogy megmentsem egyházunkat Morbcus istenkáromló ármánykodásaitól. Más magyarázatot ne várj tőlem. Egyrészt valószínűleg nem értenél meg, másrészt nem szívesen beszélek Morbcus tetteiről. Halotról vagy jót mondjon az ember, vagy semmit.

Rabar felváltva hol izzadt homlokát dörzsölgette, hol a haját tépkedte.

– Biztos, hogy halott?

– Biztos. Ha nem hiszed, nézd meg a szobájában! Ott fekszik vérbe fagyva.

– Halálra fognak ítélni! – dühöngött Rabar. – A presbitérium kilenctagú. Azaz, most hogy Morbcus meghalt, jelenleg nyolc főből áll. Én mindössze egyetlen szavazatot jelentek számodra. A többiek nem fogják hagyni, hogy egy tanácstagunk halála megtorlatlan maradjon. Ki fogják mondani rád a halálos ítéletet, s én semmit sem tehetek.

– Hálás vagyok testvérem, amiért kiállnál mellettem. De ne szavazz paptársaid ellen, ha azzal úgysem menthetsz meg. Felesleges miattam összetűzésbe kerülnöd velük. Én már beletörődtem sorsomba, és boldogan halok meg azzal a tudattal, hogy Morbcus már nincs az élők között.

Rabar faltól-falig fel s alá kezdett járkálni a szobában. Jó egy perc vívódás után megszólalt:

– Fenét fogsz meghalni, kölyök! Egy olyan mocskos alak miatt, mint Morbcus volt, nem engedlek elveszejteni. Menj vissza a szobádba, és vedd le a véres ruhádat! Hamarosan hozok egy hasonló méretű másikat, s minden egyebet elintézek. Látott valaki a folyosón az éjjel?

– Nem... azt hiszem.

– Ha valaki kérdezi, hogy hol voltál az éjszaka, feleld azt, hogy mindvégig a szobádban voltál, s aludtál. Az éjjel történekről nincs tudomásod. Megértetted?

– Miért teszed ezt, Rabar testvér? Veszélybe sodrod az életedet. Azt hittem, a szíved mélyén még mindig haragszol rám a kulcsos eset miatt.

Rabar a fiú vállára tette a kezét.

– A szívem mélyén fiamként szeretlek, Arawn. Ezt tudd meg, és soha ne feledd! Soha nem volt fiam. Azaz, hogy valószínűleg legalább fél tucat gyerekem él a világban mindenfelé, hiszen magjaimat alaposan szerteszt szórtam, de egyik fiamat sem volt alkalmam személyesen megismerni. Rád nézek, s veled kárpótolom életem soha nem látott kincseit. Nem fogom hagyni, hogy megöljenek!

Arawn elérezékenyült, és zavarában nem is tudott mit mondani. Emlékezett, hogy első találkozásukkor az apjához hasonlította a fogdamestert, de csak külsőleg, testfelépítését tekintve. Nem gondolta volna, vele szemben tanúsított közvetlen modora ellenére sem, hogy a férfi fiaként szereti őt.

– Menj, Arawn! Siess vissza a szobádba! – biztatta a fogdamester. Az ifjú pap pedig bizonytalanul, tétován engedelmeskedett.

***

Reggelre a papok tanyája olyanná vált, mint egy felbolydult méhkas. Morbcus halálhíre eljutott minden egyes szegletbe, s mindenki a fejleményeket várta izgatottan. Rabar igyekezett a lehető legtöbbet megtenni, hogy mentse Arawnt. Dolgát megkönnyítette, hogy a házfőnök őt kérte fel az események kivizsgálására. A fogdamesternek többé-kevésbé sikerült elhítenie a papokkal, hogy öngyilkosság történt. Azt állította, hogy Morbcus az éjjel betört a fegyverraktárba. Elvitt egy kaszabot, amivel nem sokkal később – valószínűleg

kábítószer hatása alatt – brutális módon megölte magát. Azonban voltak kétkedők, akik nem hittek ebben, de közöttük is megoszlottak a vélemények, hogy Arawn, Gilber vagy a könyvtár lehetséges utóda, Solficar keze által halhatott-e meg az Írott Szó Őrzője.

A priort viszont nem lehetett egykönnyen az orránál fogva vezetni. Rabar biztos volt benne, hogy Zabergan tisztában van vele, ki áll a gyilkosság hátterében. Egyetlen reményük az volt, hogy a prior hallgatólagosan áldását adja Morbcus kivégzésére – így kerülve el a nyilvános botrányt.

Nap napot követett, de a házfőnök döntése még váratott magára. A Morbcus halálát követő hetedik napon aztán a prior bejelentette, hogy nincs szükség további nyomozásra az ügyben, az Írott Szó Őrzője önkezeléssel vetett véget életének.

Arawn fellélegezhetett, de csak egy rövid időre. Meg volt győződve róla, hogy néhányan továbbra is őt tartják Morbcus gyilkosának, és bosszúra készülnek ellene. Ezért elővigyázatosabbá vált, és cselekedeteit nagy körültekintéssel hajtotta végre.

Gyanúja nem is volt alaptalan. Az egyik este halálos mérgű százlábút talált az ágyában. Az volt a szerencséje, hogy lefekvés előtt kirázta pokrócát.

A következő nap nagy részét a káptalanteremben töltötte. A papok arcát fürkészte, abban a reményben, hogy leolvashatja vonásaikról, van-e közöttük olyan, aki az életére akar törni. Ekkor érkezett a hír, mint derült égből a villámcsapás: Uliaros atya szervezete megadta magát a hűvös időnek. Belial templomába már súlyos betegen érkezett meg, s néhány nap alatt elvitte a tüdőgyulladás.

Arawn szívéhez nagyon közel állt az öregember. Ezt tudta Rabar is, ezért felkereste a szobájába visszavonuló ifjú papot, s vigasztalni próbálta.

– Uliaros testvér kiváló pap volt. Ne búslakodj fiú, amiért itt hagyott bennünket. Ő már az örök boldogság mezsgyéjén vándorol. Hamarosan eléri a Fekete Egy Szigetét, s Istenünk mellett végső nyugalomra lel.

Rabar szavai nem hatottak Arawnra. Megkérte a fogdamestert, hogy hagyja magára.

Rabar távozott, de helyette már jött is Gilber atya. Leült Arawnnal szemben. Nem törődött a fiatal pap ellenkező arcvonásaival, hosszú monológba kezdett.

– Búsulj csak testvérem! Halála előtt úgysem lehet senki sem boldog. No de azt akarom mondani, hogy mit is akarok mondani? Sokan úgy gondolják, hogy ha egy halálpap meghal, az élet terhétől megszabadulva a Fekete Egy Szigetére kerül, de a Sziget legfeljebb szimbólumként fogadható el. Elismerem, hogy a szent könyvekben megtalálható a Halál Isten Szigete kifejezés, és sokan használják. Mint ahogy azt is sokan mondják, hogy az elhunyt lélek eggyé válik az Istennel, de közben mindössze azt értik alatta, hogy az eltávozott személy a Halál Isten birodalmában elfoglalja a méltó helyét. Néhai mentorom, s a saját véleményem szerint azonban másképpen kell értelmezni a halál utáni létet. Amikor kialudt a földi élet szikrája Uliaros testvérünkben, lelke elhagyva anyagi

létsíkunkat, az Istenek világába távozott, ahol ő, mivel a Fekete Egyet követte, a Halál Isten részévé vált. Igen, jól hallod! Ha egy hívő ember meghal, akkor tényleg eggyé válik azzal az Istennel, akiben hitt és nem csak metaforikusan értendő. A Halál Isten sem más, mint a meghalt hívők összessége. Rengeteg lélek eggyé olvadása. Entitás, melyben az egyén megszűnik önálló individuum lenni. Minél teljesebb hitéletet élt az elhunyt személy, lelke annál inkább képes lesz növelni az entitás erejét. Tehát az Isten erejét követői hite határozza meg. Más szóval, a követők hitének köszönheti a létezését. Az entitás ereje kisugárzik a mi világunkra, mely erő természetfölötti hatalmat kölcsönöz a leghűségesebb papoknak. Nekik azért is érdekük fűződik a minél nagyobb hit eléréséhez, mert haláluk után maguk is az entitás részévé válnak. Így hitükkel a saját későbbi létük magjait vetik el...

Nagy levegőt vett, majd így folytatta:

– Te is tudod már ministráns korod óta, hogy az üres lelkű, céltalanul bolyongó utazókat Elkárhozott Lelkeknek nevezi a szentírás. Csak arról hallgatnak a tanítások, hogy nem csak istentelen emberekből szülehetnek ilyenek, hanem lehet köztük olyan, aki egykoron a Mi Urunkhoz tartozott, Isten része volt, olyan lélek, aki életében a Halál Istent követte, csak idővel levált róla, ki tudja mi okból. Az entitások, ha hívőkben nem kapnak folyamatos utánpótlást, meggyengülnek, és ilyenkor időnként leszakad róluk néhány külső lélek. Ezek, elhagyva az entitást, semlegessé válnak. Más leszakadt, elkárhozottan keringő lelkek illetve azon eredendően semleges lelkek laza társulásaihoz csapódnak, melyek összetevő elemei emberi életükben nem követtek egyetlen Istent sem. Ezen Elkárhozott Lelkek összefogdosása az Istenek feladata. Az elfogott lelkeket összegyűrják, és visszadobják az anyagi síkra, hogy halandó testtel és megtisztult lélekkel újra nekiveselkedhessenek az életnek, és formálódó hitükkel az Istenek, entitások, szubsztanciák és önmaguk szolgálatára lehessenek.

Az áthevült beszédétől Gilber atya arca egészen kivörösödött.

Arawn kezdetben csak fél füllel figyelt a papra, majd magával ragadta annak beszéde. Egyre nagyobb odaadással hallgatta.

– Csodálatos dolog lehet az egyesülés az Istennel! – mondta, amikor az atya befejezte a beszédét, majd eltöprengett egy kicsit. – De mi bizonyítja, hogy halálunk után valóban ez vár ránk? És nem tűnhet ez sokak szemében istenkáromlásnak? – kérdezte hirtelen.

– Ne hangoztasd mások előtt, ha nem akarsz bajba kerülni. Jómagam a mesteremtől hallottam annak idején. Ő is a mesterétől tanulta, s szerintem a folyamat visszavezethető az alapító papokig, akiknek maga a Halál Isten adhatta a sugallatot. Természetesen teljesen bizonyosak nem lehetünk az elmélet igazában. De a halál utáni lét kérdése, testvérem egy olyan talány, melyre egyszer mindenki megkapja a választ.

Egy darabig szótlánul üldögéltek elgondolkodva, végül Arawn komoly hangon így szólt.

– Úgy tanultam, hogy egy igazán nagyhatalmú, nagytiszteletű atya kapcsolatba léphet a Mi Urunkkal. Nem volt senki, aki meg mert volna kérdezni, hogy mi vár ránk Odaát?

– De volt – révedt a múlt ködébe Gilber atya. – Néhai mentorom hallott egy ősrégi könyvről, aminek már réges-rég nyoma veszett. Azt írták benne, hogy volt egy pátriárka, aki egyszer megkérdezte a Hatalmasságos Fekete Egyet, hogy mit jelent a Sziget, mi vár a holtakra, az Istenünk pedig megígérte neki, hogy másnapra megkapja a választ. A pátriárka fellelkesülve, izgatottan feküdt le aludni, és soha többé nem ébredt fel.

– Ó, értem – mondta Arawn.

– Helyes. Úgyhogy lehetőleg te se tegyél majd fel ilyen kérdéseket a Mi Urunknak, mert a végén még válaszolna. Fogadjuk el a Szentírás szavait: aki meghal, a Szigetre kerül, jelentse ez azt, amit a többség gondol, hogy ott szolgálják tovább a Fekete Egyet, vagy azt, amit én hiszek, hogy a Sziget maga az Isten, és mi annak részévé válunk, ha elhagyjuk e gyarló, sivár világot.

Ebben a pillanatban valaki kopogtatott. Egy húszas éveit elején járó ministráns lépett be az ajtón, és Arawn felé fordulva azt mondta:

– Atyám! A prior azonnal látni kívánja.

***

Arawn ismét kettesben lehetett a házfőnökkel. Most azonban nem azért hívatta a prior, hogy leszidja és megbüntesse, mint a múltkori találkozásukkor tette. Kedves volt hozzá, és hellyel kínálta.

– Miben állhatok a szolgálatára, domine? – kérdezte Arawn. Mióta pappá szentelték, a prior volt az egyetlen személy a monostorban, akit magázott.

– Arawn testvér! Régen történt, de egyikőnk sem felejtette el, hogy Rendünk törvényeit megszegve, áldozatokat oktattál hitűnkre. Így sok év elteltével azt mondom, lehet, hogy neked volt igazad. Azoknak az áldozatoknak majdnem fele keresztüljutott a Hit Próbáján, és úgy tűnik, kiváló novíciusoknak bizonyulnak. De a Rend törvényeit minden körülmény között be kell tartani. Törvénytelen tetteiddel rengeteg ellenlábast szereztél magadnak. Még nincs egy hónapja pappá avatásodnak, mely szertartás ugyancsak felkavarta a kedélyeket, és jelentősen megnövelte ellenségeid számát. Ezek után már igazán nem hiányzott Morbcus testvér halála. Több gyilkosság nem lesz a templomomban!

Zabergan prior szándékosan kihangsúlyozta a gyilkosság szót, jelezve, hogy nagyon is jól tudja, az Írott Szó Őrzője nem önkezével vetett véget életének.

– Mik a szándékai velem Zabergan prior? – kérdezte Arawn sztoikus nyugalommal.

A házfőnök így felelt:

– Komoly döntést kellett meghoznom. Egy ideje már azon gondolkozom, hogy más templomba küldjelek-e, de az Arawn név ott is csak vizsályt szítana. A nevedet pedig nem módosíthatjuk, hiszen azt pappá avatásodkor kaptad egy

olyan szertartáson, ahol szükségszerűen adott a Fekete Egy jelenléte. Az így szerzett nevet istentelen cselekedet lenne megváltoztatni. Megvallom, Morbcus meggyilkolása után viszont minden látnoki képességem és jövőbe vetett reményem ellenére is, tegnap még azon a véleményen voltam, hogy a történetekre való tekintettel – mert ugye mindketten tudjuk, hogy ki volt a tettes – nem törődöm a csodálatos jövődölésekkel, melyek szerint birodalomra szóló dicsőséget szerzel egyházunknak.

Arawn hitetlenkedve fogadta a prior jóslatát. Még hogy ő a jövőben csodaszámba menő dolgokat vinne véghez? Hajmeresztő képtelenség! Hiszen jelenleg is kiátkozás és halálos ítélet árnyéka vetődik rá.

A házfőnök így folytatta:

– Dönthettem volna úgy, hogy nyilvánosságra hozom a gyilkosságról megtudottakat. A tárgyalásod bizonyára nagy port kavart volna, s végződhetett volna akár felmentéssel, akár anatómával és halálos ítélet meghozatalával, templomunkra azonban mindenképpen rásütötte volna megszegyenítő bélyegét. De a tegnap elmúlt, és ma ma van. Az új nap új helyzet elé állított. Uliaros testvérünk halott. Megüresedett az inspektori hivatal.

Arawn hirtelen kihúzta magát a székből. Zabergan utolsó mondata után úgy érezte, a prior nem megbüntetni szándékozik őt, hanem éppen ellenkezőleg. Jutalom és előléptetés vár rá. Mindez hihetetlennek tűnt. Izgatottságában alig bírta kivárni, hogy a prior folytassa beszédét.

– Arawn testvér! Uliaros testvérünk halála előtt üzenetet juttatott el hozzám, melyben figyelmeztetett arra, hogy veszélyes vizekre evezett, s könnyen rajtaveszthet. Arra kért, hogy ha küldetése során halálát lelné, mint ahogy az mélységes fájdalomunkra bekövetkezett, akkor utódjául téged nevezzelek ki. Én nagyra becsülöm Uliaros testvérünket. Az adott helyzet lehetővé teszi, hogy teljesítem óhaját. Kérése egyezik a mi érdekeinkkel, s megoldást jelent problémáink orvoslására. Amennyiben inspektorra nevezlek ki, állandóan úton leszel, egy-egy helyen csak rövid ideig tartózkodsz. Azt hiszem, döntéssel elégedett lehet mind a templomközösség, mind jómagad. S Uliaros testvérünk utolsó kérése sem marad teljesítetlenül. Állj föl, Arawn testvér!

A prior odalépett hozzá, és erős, átható hangon elmondta az inspektori investitúra szertartás textusát, majd átadta a hivatalba való beiktatásról szóló duplikátumot.

Így történt, hogy Arawn alig néhány héttel a pappá avatása után, s jó tíz évvel a várt idő előtt, az egyháztörténet egyik legfiatalabb inspektora lett.

Zabergan prior intett neki, hogy megint csak üljön le. Ő maga is helyet foglalt, majd azt mondta:

– Uliaros testvérünk Belial prior templomában lelta halálát. Ez a templom ötven mérföldre található innen az Orm-hegykatlanban. Értékes iratokat kellett eljuttatnia Belialnak. A valóságban azonban más feladattal volt megbízva, melyről csak keveseknek volt tudomása. Belial templomáról az a hír járja, hogy emberek tucatjait áldozzák fel a Halál Isten oltárán. A pátriárka határozata

alapján az ilyen tevékenységet folytatókat ki kell zárni az egyházból. Az inspektort azért küldtük oda, hogy kiderítse, mi ebből az igazság. Előfordulhatott, hogy Uliaros testvér a templom bűnösségét bizonyító tényekre bukkant. Nincs kizárva, hogy ezért kellett meghalnia, s nem tüdőgyulladás végzett vele.

– Ön azt mondja, hogy Uliaros testvérünk lehet, hogy gyilkosság áldozata lett? – kérdezte hevesen. – Küldjön oda, domine!

– Odaküldelek, Arawn inspektor – mondta Zabergan prior, nyomatékos hangsúlyt fektetve az inspektor szóra. – Derítsd fel testvérünk halálának körülményeit, és folytasd Uliaros testvér megkezdett küldetését! Tudd meg, van-e alapja az emberáldozásról szóló híreknek!

Zabergan prior felállt az asztaltól.

– Nem tartalak fel tovább. Most menj, és készülődj az útra! Holnap hajnalban útra kelsz!

***

Elérkezett a búcsú pillanata.

Arawn inspektor a nyitott templomkapuban állt. Fekete csuháját dühödten csapdosta a szél. Nyakában az apró koponyaszimbólum mellkasát verdeste. A csuhája alá kemény bőrvértet vett fel, mely kidomborította felsőtestét. A cingulusába kaszabot tűzött. Jobb vállán utazótáska lógott, bal vállára pedig hatalmas kasza volt vetve.

Mellette Zaub, a templomszolga toporgott türelmetlenül, az indulást várva. Tegnap este felkereste Arawnt, és arra kérte, vigye magával. Elsopáncodta, hogy nem érti, mi lelte. Beleunt az egyhangú napok biztonságába. Nyugtalanság gyötri, képtelen egyhelyben ülni. Váltig bizonygatta, hogy az ő roppant ereje nélkül Arawn nem fog boldogulni a nagyvilágban. Emlékeztette arra is, hogy annak idején ő mentette meg az életét az áldozatok cellájában.

Arawnt szórakoztatta Zaub bőbeszédősége. Barátja fél év alatt nem beszélt annyit, mint ezen az estén. Megkérte Zabergan priort, hadd legyen a csatlósa.

Zaub most ott állt hatalmas batyuval a hátán, furkósbotjára támaszkodva. Társa búcsúzkodására várt.

Csak az öreg mentor és a fogdamester jelent meg, hogy elköszönjön a fiatal paptól.

Rabar kezet rázott Arawnnal, majd átölelte, és megveregette vállát.

– Lehet, hogy a Halál Isten nevét viseled! Mindig tartsd ezt szem előtt cselekedeteidben! Légy büszke rá, s viselkedj nevedhez méltóan! – súgta a fülébe a fogdamester olyan halkán, hogy a mellette álló öreg mentor ne hallhassa.

Gilber is kezet fogott a fiatal inspektorról.

– Remélem, nem hozol több szégyent ősz fejemre – dörmögte, majd hozzátette: – Vigyázz magadra!

Hirtelen Symachus, az Élőholtak Ura bukkant fel a folyosón. Félelmetes, hideg szemmel nézett Arawnra, melyből áradt az emberek iránt érzett utálat. Szavai azonban meghazudtolták pillantását és arcvonásait. Gratulált a fiatal pap inspektori kinevezéséhez, s így folytatta:

– Arawn testvér! Ha erőre van szükséged, gondold a halottakra! Ők adnak erőt utad során.

Mielőtt visszavonult volna a katakombarendszer mélyébe, azt mondta:

– Találkoztam Hythével. Beszéltem neki a kinevezéséről és a küldetéséről. Sok szerencsét kíván, és azt üzeni, hogy ne feledd el az első találkozástokkor tett ígéretedet.

Először nem jutott az eszébe, hogy mit is ne felejtse el, majd rájött. Hythe azt várja tőle, hogy ha nagyhatalmú pap lesz, jöjjön vissza érte, s szabadítsa fel Symachus uralma alól. Mulatságos volt, hogy ezt az üzenetet pont az Élőholtak Ura adta át neki anélkül, hogy sejtette volna, miről is szól.

A búcsú után Arawn intett hűséges társának, Zaubnak, hogy indulhatnak.

Arawn inspektor előtt állt az ismeretlen világ, minden kihívásával és veszélyével együtt. Ez a világ arra várt, hogy ő meghódítsa, hogy csírázó varázshatalmát megerősítve és jobb fegyverforgatóvá válva mint a legtöbb harcos, világra szóló dicsőséget szerezzen a Fekete Egynek, a Halál Istennek.

VÉGE